

НОРА РОБЪРТС ТАЙНА ЗВЕЗДА

Част 3 от „Звездите на Митра“

Превод от английски: Галина Курчатова, 2002

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Жената на портрета бе създадена да отнеме дъха на мъжа и да го преследва в сънищата му. Това бе може би най-близкото подобие на съвършенството, което природата би позволила. Яркосините очи нашепваха за секс и се усмихваха многозначително изпод гъсти черни ресници. Веждите бяха идеално извити, със закачлива малка бенка под лявата. Кожата ѝ бе гладка като порцелан с лек намек за руменина отдолу — точно толкова топла, че мъжът да може да си фантазира, че тази топлина се разпалва само за него. Носът бе прав и изящен.

Устните... О, устните не можеха да останат незабелязани — трепнали в подканваща усмивка, меки и в същото време силни. Яркочервено изкушение, недвусмислено като песента на сирените.

Това умопомрачително лице бе обрамчено от буйни черни коси, спускащи се върху млечнобели голи рамене. Блестящи, невероятни, щедри. Коси, в които дори един силен мъж би се изгубил, би вплел юмруци в тази черна коприна, докато устните му потъват все по-дълбоко и по-дълбоко в меките, усмихващи се устни.

Грейс Фонтейн, помисли Сет, пример за съвършенството на женската красота.

Колко жалко, че бе мъртва.

Отвърна се от портрета, раздражен, че погледът му и мислите му продължаваха да се връщат към него. Бе поискал да остане за малко насаме на местопрестъплението, след като екипът по съдебна медицина си бе свършил работата, след като бяха отнесли трупа. Бе останал грозният силует с формата на човешко тяло, очертан върху блестящия кестенов паркет.

Доста лесно можеше да се установи как бе умряла. Едно гадно падане от горния етаж, през извития парапет, сега разбит и зейнал, и направо върху красивото лице на огромната стъклена маса.

Бе загубила красотата си в смъртта, помисли той, което също бе жалко.

Бе също така лесно да се установи, че за този ѝ последен скок някой ѝ бе помогнал.

Къщата бе умопомрачителна, помисли си Сет, докато се оглеждаше. Високите тавани създаваха простор, а от прозорците на покрива се лееше светлина, розови обещаващи лъчи от залязващото слънце. Всичко бе извито — стълбищата, вратите, прозорците. Дървото блестеше, стъклата светеха, всички мебели бяха очевидно внимателно подбрани антики.

Някои щеше доста да се помъчи, докато изчисти петната от кръв от гълъбовосивата тапицерия на дивана.

Опита се да си представи как бе изглеждало, преди тук да бе вилнял онзи, който бе помогнал на Грейс Фонтейн да скочи от балкона.

Не е имало счупени статуи и разкъсани възглавници. Цветята са били педантично подредени във вазите, а не изпотъпкани върху сложните Шарки на персийските килими.

Определено не е имало кръв, изпочупени стъкла и дебел слой прах за вземане на отпечатъци.

Добре е живяла, помисли той. Но пък е можела да си позволи да живее добре. Получила е богатството си на двадесет и една годишна възраст — привилегирована, разглезена наследница и непокорното дете на фамилия Фонтейн. Отлично образование, редовна посетителка на клубовете и сигурно голямата грижа на консервативното си семейство, собственици на веригата универсални магазини „Фонтейн“.

Почти не минаваше седмица, без името ѝ да се появи на клюкарската страница на „Вашингтон Пост“ или папараци да я снимат за някое булевардно издание. И обикновено поводът не бе доброто ѝ поведение.

Сет знаеше, че в момента, в който изтечеше информация, пресата щеше да вдигне шум до небесата около това най-ново и последно приключение в живота на Грейс Фонтейн. И със сигурност щяха да споменат всичките ѝ лудории — позирането гола на деветнадесетгодишна възраст за популярно мъжко списание, бурната и много публична връзка с един много женен английски лорд, флирта с известен холивудски любовник.

На ловния ѝ колан висяха и други завоевания, спомни си Сет. Американски сенатор, прочут писател, художникът, нарисувал

портрета ѝ, рокзвезда, който, ако се вярваше на слуховете, се опитал да посегне на живота си, когато тя го зарязала.

През краткия си живот бе прегазила доста мъже.

Грейс Фонтейн бе умряла на двадесет и шестгодишна възраст.

Неговата работа бе да открие не само „как“, а и „кой“. И „защо“.

Вече имаше представа защо. Трите Звезди на Митра — цяло състояние във вид на сини диаманти, импулсивна и отчаяна постъпка на приятелка, алчност.

Сет намръщено закрачи из празната къща и запрехвърля наум събитията, които го бяха довели до това място, до тази точка. От дете се интересуваше от митология и знаеше нещо за Трите Звезди. Според легендите някога трите диаманта са били инкрустирани в златен триъгълник в ръцете на статуята на бог Митра. Единият за любов, спомни си той, докато се изкачваше по извитите стълби към втория етаж. Другият за познание, а последният за щедрост. Според митологията, който притежаваше Звездите, получаваше божествена сила. И безсмъртие.

Което, логично погледнато, бе, разбира се, глупост. Ала не беше ли странно, че напоследък сънуваше искрящи сини скъпоценни камъни, мрачен, обвит в мъгла замък, стая, пълна с блестящо злато? И един мъж с очи, бледи като смъртта, помисли Сет, докато се опитваше да проясни мъглявите подробности. И една жена с лице на богиня.

И собствената си насилствена смърт.

Той се отърси от неприятното чувство, свързано с откъслечните спомени от сънищата. Това, което му трябваше сега, бяха факти — основни, логични факти. А фактът бе, че трите сини диаманта, по над сто карата всеки, струваха колкото шест царства. И някой ги искаше и нямаше нищо против да убива, за да ги получи.

Труповете се множаха, помисли Сет и прокара ръка през тъмната си коса. Пръв бе намерил смъртта си Томас Салвини, съпритежател на фирма „Салвини“, експерти по скъпоценните камъни, към които Смитсъновият институт се бе обърнал за удостоверяване на автентичността и оценка на трите диаманта. Данните навеждаха на мисълта, че удостоверяването и оценката не са били съвсем достатъчни за Томас Салвини и за неговия брат близък Тимъти.

Над един милион в налични показваха, че те са имали други планове... Както и клиент, който е искал Звездите за себе си.

Към това се добавяха и показанията на някоя си Бейли Джеймс, доведена сестра на братя Салвини и очевидец на братоубийството. Специалист по скъпоценните камъни с безупречна репутация, тя твърдеше, че е разкрила плановете на доведените си братя да направят копия на диамантите, да продадат оригиналите и да напуснат страната с печалбата.

Бе отишла при братята си сама, спомни си той и поклати глава. Без да се обади в полицията. И бе решила да се изправи пред тях, след като изпратила два от диамантите на най-близките си приятелки, разделяйки ги за по-голяма сигурност. Сет въздъхна, удивен от загадъчния начин на мислене на цивилните.

Е, бе си платила за лекомислието Бе станала свидетел на зверско убийство и едва бе спасила собствения си живот, а споменът за преживяното и за всичко преди това дни наред бе блокирал паметта ѝ.

Той влезе в спалнята на Грейс и огледа брутално преровената стая.

И отиде ли Бейли Джеймс в полицията дори и тогава? Не, тя реши да се обърне към частен детектив, намерен буквално в телефонния указател. Сет сви устни. Изобщо не уважаваше частните детективи. Благодарение на чист късмет бе попаднала на доста свестен, трябваше да го признае. Кейд Парис не бе толкова лош, колкото повечето, и бе успял — отново благодарение на чист късмет — да надуши следата.

И междувреме е едва не го убиха. Коего водеше Сет към труп номер две. Сега Тимъти Салвини бе не по-малко мъртъв от брат си. Не можеше да обвинява прекалено много Парис, задето се бе защитавал срещу човек с нож, но отстраняването на втория Салвини бе довело нещата до задънена улица.

През изпълнените със събития почивни дни около Четвърти юли другата приятелка на Бейли Джеймс бе избягала с някакъв ловец на глави. В един от редките си изблици на гняв Сет потърка очите си и се облегна на касата на вратата.

Емджей О'Лиъри. Скоро щеше да я разпита, лично. И той щеше да е човекът, който да каже на нея и на Бейли Джеймс, че тяхната приятелка Грейс бе мъртва. И двете задачи чувстваше като свое задължение.

Втората Звезда бе у О'Лиъри, която от неделя следобед бе изчезнала заедно с преследвача на нередовни длъжници Джек Дакота. Макар сега да бе едва понеделник вечер, Емджей и нейният спътник бяха успели да придвижат събитията по няколко пункта — включително още три трупа.

Сет си спомни глупавия и противен поръчител на заеми, който не само бе изпратил Дакота с фалшивото поръчение да доведе Емджей, а и се бе забъркал в изнудване. Наемните биячи, които следяха Емджей, вероятно бяха свързани с някаква друга негова далавера и го бяха убили. След това бяха извадили много лош късмет на един мокър хлъзгав път.

И отново стигаше до задънена улица.

Грейс Фонтейн вероятно водеше до третата задънена улица. Той не бе сигурен какво ще му дадат празната й къща и разхвърляните й вещи, ала щеше да ги прегледа, стъпка по стъпка и сантиметър по сантиметър. Това бе неговият стил.

Щеше да бъде акуратен, щеше да бъде внимателен и щеше да намери отговорите. Сет вярваше в реда и в законите. Безрезервно вярваше в правосъдието.

Сет Бюкенън бе трето поколение полицаи и бе стигнал до званието лейтенант благодарение на вродения си усет към полицейската работа, почти ужасяващото си търпение и непоклатимата си обективност. Подчинените му го уважаваха, а някои тайничко се страхуваха от него. Той знаеше, че понякога го наричат „Машината“ и не се обиждаше. Емоциите, нервите, скръбта и чувството за вина, които цивилните можеха да си позволят, нямаха място в неговата работа.

Ако го смятаха за сдържан, дори студен, Сет приемаше това като комплимент.

Остана още за миг на прага, отразен в огледалото в махагонова рамка на отсрещната стена на голямата стая. Бе висок, добре сложен мъж, с твърди като стомана мускули под тъмното сако. Бе разхлабил вратовръзката си, защото бе сам, а гъстата му, вълниста гарвановочерна коса бе леко разрошена. Лицето му бе сериозно, с ъгловата челюст и матова кожа. Носът му бе чупен преди години, когато бе униформен полицаи, и му придаваше малко груб вид. Устните му бяха твърди, плътни и рядко се усмихваха. Очите му, с

цвета на тъмното злато от старите картини, гледаха студено изпод прави черни вежди.

На една от широките си ръце носеше пръстен, останал от баща му. От двете страни на тежкото злато бяха изписани думите „Служи“ и „Защитавай“.

Той приемаше и двете си задължения сериозно. Наведе се и вдигна червената коприна, хвърлена върху разпилените по килима дрехи. Мазолестите му пръсти се плъзнаха по тъканта. Нощницата бе от същия плат като късия халат, с който бе облечена жертвата.

Искаше да мисли за нея само като за жертва, не като за жената от портрета, определено не като за жената от новите и смущаващи сънища, които го будеха нощем. И се дразнеше, че мислите му продължаваха да се връщат към това потресаващо лице, към жената зад него. Това бе — е било, поправи се Сет — част от нейната сила. Това умение да се загнезди в съзнанието на мъжа, докато той се окаже обсебен от нея.

Трябва да е била неустоима, реши той, все още хванал коприната в ръка. Незабравима. Опасна.

Дали бе облякла коприната заради някой мъж? Дали бе очаквала гост, едва интимна нощ на страсти?

И къде бе третата Звезда? Дали нейният неочакван посетител я бе намерил и взел? Сейфът в библиотеката на долния етаж бе разбит и празен. Изглеждаше логично да не бе държала нещо толкова ценно в дома си. И въпреки това бе полетяла от балкона.

Дали бе бягала? Дали той я бе преследвал? Защо го бе пуснала в къщата? Здравите ключалки на вратите не бяха разбити. Дали бе била толкова непредпазлива, толкова лекомислена, че да отвори вратата на непознат, облечена само с тънкия копринен халат?

Или го бе познавала?

Може да се бе похвалила с диаманта, дори да го бе показала. Дали алчността бе изместила страстта? Скандал, после сбиване. Боричкане и падане. После разбиването на къщата като прикритие.

Това бе една възможност, реши Сет. Долу бе дебелият й бележник с телефони и той щеше да го провери, име по име. Както и екипът, който водеше, щеше да провери сантиметър по сантиметър празната къща в Потомак, Мериленд.

Но първо трябваше да се срещне с някои хора. Да съобщи за трагедията и да навърже подробностите. Трябваше да помоли някой от приятелите или роднините на Грейс Фонтейн да дойде и официално да идентифицира трупа.

Съжаляваше, повече, отколкото би искал, че който и да бе този човек, който бе държал на нея, трябваше да погледне обезобразеното ѝ лице.

Пусна копринената нощница, хвърли един последен поглед на стаята с голямото легло и стъпканите цветя, с прекрасните старинни бутилки, които грееха като скъпо ценни камъни. Вече знаеше, че ароматът на тази стая ще го преследва, както и съвършеното лице от портрета с маслени бои на долния етаж.

Когато се върна, бе пълен мрак. За него не бе необичайно да работи до късно върху някой случай. Никога не бе имал друг живот извън работата си, никога не се бе стремил да има. Жените, с които се срещаше, бяха внимателно, дори пресметливо подбирани. Повечето не приемаха изискванията на професията му и рядко се стигаше до продължителна връзка. Тъй като знаеше колко е трудно за този, който чака, да приеме изискванията за време, сили и себеотдаване, Сет очакваше оплаквания, мусене и дори обвинения от жените, които се чувстваха пренебрегнати. Затова никога не даваше обещания. И живееше сам. Знаеше, че не може да направи кой знае какво тук, на местопрестъплението. Би трябвало да е на бюрото си или поне да си отиде у дома, за да си проясни ума. Ала тази къща го привличаше. Не, тази жена, призна си той. Това, което го привличаше, не бяха двата етажа дърво и стъкло, колкото и да бяха прекрасни. Бе лицето от портрета.

Остави колата си в началото на алеята и стигна пеша до къщата, скрита между големи стари дървета и добре поддържани храсти, раззеленили се от лятото. Влезе вътре и натисна ключа, който палеше полилея в коридора.

Неговите хора вече бяха започнали досадната обиколка от врата на врата в квартала с надеждата, че някой в някоя от другите големи и скъпи къщи може да е видял нещо, да е чул нещо.

Медицинската експертиза щеше да отнеме доста време — разбираемо, напомни си Сет. Бе почивен ден и персоналът бе сведен до минимум. Официалните доклади щяха да отнемат още малко по-дълго.

Но не докладите или тяхната липса се въртяха в главата му, докато се връщаше към портрета над облицованата с плочки камина.

Грейс Фонтейн е била обичана. Той бе подценил дълбочината, до която може да достигне едно приятелство.

Ала бе видял дълбоката и разкъсваща скръб по лицата на двете жени, с които току-що се бе разделил.

Между Бейли Джеймс, Емджей О'Лиъри и Грейс бе съществувала много силна връзка. Съжаляваше — а Сет рядко бе съжалявал за нещо — че трябваше да им го каже така направо.

„Съжалявам за вашата загуба.“

Думите, с които полицаите смекчават смъртта, с която живеят — често насилствена, често неочаквана. Бе изрекъл думите, както ги бе изричал толкова често в миналото, и бе видял как крехката блондинка и лукавата на вид червенокоса просто бяха рухнали. Бяха се вкопчили една в друга и просто се бяха срутили.

Нямаше нужда двамата мъже, изживяващи се като защитници на жените, да му казват да ги остави насаме със скръбта им. Тази нощ нямаше да има въпроси, заявления, отговори. Нищо, което той можеше да каже или да направи, нямаше да проникне през плътната завеса на скръбта.

Грейс Фонтейн е била обичана, помисли отново, загледан в невероятните сини очи. Не просто желана от мъжете, а обичана от две жени. Какво имаше зад тези очи, какво имаше зад това лице, което заслужаваше такава безусловна любов?

— Коя, по дяволите, си ти? — измърмори Сет. Отговори му дръзката, подканваща усмивка. — Прекалено си красива, за да бъдеш истинска. Прекалено си наясно с красотата си, за да бъдеш добра. — Дълбокият му глас, дрезгав от умора, изкънтя в празната къща. Той пъкна ръце в джобовете си и се заклати на пети. — Прекалено си мъртва, за да ми пука.

И макар да се отвърна от портрета, имаше неприятното чувство, че той го наблюдава. Че го преценява.

Още не се бе обадил на най-близките ѝ роднини, на лелята и чичото във Вирджиния, които я бяха отгледали след смъртта на родителите ѝ. Лелята бе на почивка в някаква вила в Италия и тази вечер не можеше да се свърже с нея.

Вили в Италия, помисли Сет, сини диаманти, портрети с маслени бои над камини със сапфиреносини плочки.

Този свят бе много далеч от света на средната класа, в който бе израснал, и от живота, в който бе навлязъл, откак започна работа.

Но знаеше, че насилието няма любимци. След време щеше да си отиде у дома, в своята миниатюрна къщичка с двор с размер на носна кърпичка, наблъскана сред десетки други миниатюрни къщички. Тя щеше да е празна, защото досега не бе намерил жена, която да го подтикне да сподели дори това малко собствено пространство. Ала неговият дом щеше да го чака.

А тази къща, при всичката си лъскава дървения и километри блестящо стъкло, хълмиста ливада, прохладно езерце и подстригани храсти, не бе защитила своята господарка.

Заобиколи очертания на пода силует и отново пое по стълбите. Бе нервен, можеше да си го признае. А най-добрият начин да си оправи настроението бе работата.

Помисли, че може би една жена с изпълнен със събития живот като Грейс Фонтейн би отбелязвала тези събития и свързаните с тях чувства в дневник.

Работеше мълчаливо и внимателно в спалнята ѝ, като много добре знаеше, че бе като уловен в капана на знойния аромат, който тя бе оставила след себе си.

Бе свалил вратовръзката си и я бе пъхнал в джоба. Дотолкова бе свикнал с тежестта на пистолета в кобура под мишницата си, че не го забелязваше.

Прегледа чекмеджетата ѝ, без да бърза, макар че сега те бяха почти празни и съдържанието им бе разпръснато по пода. Претърси под тях, зад тях и под дюшека.

Изведнъж му мина глупавата мисъл, че бе притежавала достатъчно дрехи, за да облече цяла трупа фотомодели, и че бе предпочитала меките материи. Коприна, кашмир, сатен, тънка вълна. Ярки цветове, предимно в синята гама.

Защо не, с тези очи, каза си той, като си ги представи.

Улови се, че се чуди как е звучал гласът ѝ. Дали е подхождал на знойното лице, дали е бил нисък и дрезгав, още едно мъркащо изкушение за мъжа? Така си го представяше, тъмен и чувствен като аромата, увиснал във въздуха.

Тялото ѝ бе подхождало на лицето, бе подхождало на аромата, помисли Сет и влезе в голямата гардеробна. Разбира се, тя бе подпомогнала природата. Чудеше се защо една жена би искала да добави силикон към тялото си, за да прельсти мъжа. И какъв плиткоумен мъж би го предпочел пред честната форма.

Той предпочиташе в жената честността. Настояваше за нея. Което вероятно бе една от причините да живее сам.

Огледа все още висящите дрехи и поклати глава. Тук дори убиецът бе загубил търпение. Той бе избутал закачалките в единия ъгъл, но не си бе направил труда да смъкне всичко от тях.

Според Сет обувките бяха доста над двеста чифта, а една от лавиците очевидно бе предназначена за ръчни чанти. Чантите, във всички възможни форми и цветове, бяха измъкнати от местата си, разкъсани и претърсени.

В шкафа имаше още пуловери, шалове, бижута. Сигурно бе имала и доста истински бижута. Някои от тях трябва да са били в сега празния сейф долу, бе сигурен в това. А може да бе имала и сейф в банката.

Това щеше да е първото нещо, което да провери сутринта.

Обичала е музика, реши той, докато оглеждаше безжичните колонки. Бе видял колонки във всички стаи, а в хола долу имаше разпилени компакт-дискове, касети, дори стари грамофонни плочи. Доста разностранен вкус, всичко от Бах до поп.

Дали бе прекарвала много вечери сама, с музика, лееща се из цялата къща? Дали някога се бе сгушвала пред тази изискана камина с една от стотиците книги в нейната библиотека?

Сгушена на дивана, помисли Сет, облечена в късия червен халат, подвила под себе си хилядадоларовите си крака. Чаша бренди, тиха музика, светлината на звездите, струяща през прозорците на покрива.

Виждаше го пред очите си. Виждаше я как вдига поглед, как отмята водопада от черни коси от зашеметяващото си лице, как изкусителните устни трепват, като го види, че я наблюдава. Оставя книгата настрана, протяга подканващо ръка, засмива се с тихия си гърлен смях и го привлича до себе си.

Почти можеше да го вкуси.

Затова изруга под носа си и си даде един миг да овладее внезапно забързалия се пулс.

Мъртва или жива, реши той, тази жена бе вещица. И проклетите камъни, глупави или не, изглежда само ѝ даваха допълнителна сила.

А Сет си губеше времето. Направо го губеше, каза си той и стана. За тези неща си имаше правила и установен ред. Трябваше да се върне и да вдигне пара, така че медицинската експертиза по-скоро да му даде предполагаемия час на смъртта. Трябваше да започне да се обажда на телефоните в бележника на жертвата.

Трябваше да излезе от къщата, която ухаеше на тази жена. Само дето не дишаше с нейния дъх. И да стои извън нея, реши той, докато бе сигурен, че може да обуздае непривичните си фантазии.

Раздразнен от себе си, ядосан от начина, по който самият той се отклоняваше от установения ред, се върна през спалнята. Едва пое по извитите стълби, и някакво движение привлече погледа му. Ръката му посегна към пистолета, ала вече бе твърде късно.

Много бавно отпусна ръката си, остана където беше и погледна надолу. Това, което го потресе и го накара да се закове на място, не бе пистолетът, насочен към сърцето му, а фактът, че ръката, която държеше този пистолет, непоклонливо като скала, бе ръката на една мъртва жена.

— Е — каза мъртвата жена и пристъпи напред в ореола светлина под полилея в коридора, — вие определено сте мърляв и глупав крадец. — Потресаващо сините очи гледаха към него. — Ще ми предложите ли една причина да не пробия дупка в главата ви, преди да извикам полицията?

Като за дух тя прекрасно съответстваше на фантазиите му. Гласът ѝ бе мъркащ, зноен и гърлен, и съвършено жив. А като за наскоро починала, бузите ѝ бяха доста пламнали от гняв. Не се случваше често съзнанието на Сет да изключи. Но сега се бе случило. Той виждаше една жена, свежа и облечена в бяла коприна. В ушите ѝ проблясваха обици, а в ръката ѝ имаше лъскав сребърен пистолет.

Дръпна се рязко назад, макар че нищо от потреса му не си пролича.

— Аз съм полицията — заяви Сет сериозно.

Устните ѝ трепнаха подигравателно.

— Разбира се, хубавецо. Кой друг би се промъквал в заключена празна къща, в която няма никой, освен някой преуморен патрулен полицай?

— Отдавна не съм бил патрулен полицай. Аз съм Бюкенън. Лейтенант Сет Бюкенън. Ако насочите пистолета си малко по-наляво от сърцето ми, ще ви покажа удостоверението си.

— Просто горя от желание да го видя. — Без да откъсва поглед от него, тя бавно отмести дулото на пистолета. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите от страх и гняв, ала направи още една крачка напред, когато мъжът бръкна с два пръста в джоба си. Доколкото можеше да види, удостоверението, със златен ръб по ръба, изглеждаше съвсем истинско. И в нея започна да се надига едно много лошо чувство, едно по-гадно свиване на стомаха, отколкото когато спря в началото на алеята и видя непознатата кола и светещите в къщата лампи.

Вдигна очи отново към неговите. Наистина, той приличаше повече на полицай, отколкото на крадец. Много хубав, по един строг и старомоден начин. Стегнатото му тяло с широки рамене и тесни бедра изглеждаше безмилостно тренирано.

Такива очи, студени, ясни и златистокафяви, очи, които сякаш виждаха всичко едновременно, можеха да са очи или на полицай, или на престъпник. Във всички случаи, реши тя, това бяха очи на опасен мъж.

Опасните мъже обикновено я привличаха. Но в момента ситуацията бе толкова странна, че не ѝ бе до това.

— Добре, Бюкенън, лейтенант Сет, ще ми кажете ли какво правите в моята къща? — Тя помисли за това, което носеше в чантата си, затова, което Бейли ѝ бе изпратила само преди няколко дни, и гадното чувство в стомаха ѝ стана още по-силно. Доколко бе за газил а? И как щеше да се измъкне от тази каша, както полицаят се бе вторачил в нея? — Имате ли и разрешително за обиск, освен удостоверението?

— Не, нямам. — Би се почувствал по-добре, значително по-добре, ако тя прибереше пистолета. Ала тя изглежда нямаше намерение да го прибира, държеше го все така здраво, макар и насочен малко по-надолу. Въпреки това самообладанието му себе върнало. Без да откъсва очи от нейните, Сет се спусна по оставащите стъпала и се изправи срещу нея. — Вие сте Грейс Фонтейн.

Тя го видя как прибра удостоверението обратно в джоба си, докато неразгадаемите му очи оглеждаха лицето ѝ. Запомняха чертите

й, помисли с раздразнение. Отбелязваха си наум всякакви отличителни черти. Какво, по дяволите, ставаше?

— Да, аз съм Грейс Фонтейн. Това е моя собственост, моя къща. И след като сте тук без необходимото разрешително, вие сте в нарушение. Тъй като изглежда безсмислено да се обадя на полицията, може би трябва да се обадя на моя адвокат.

Той наклони глава и неволно улови аромата ѝ. Може би този подмамващ аромат и мигновеното му и нежелано въздействие го накараха да каже, без да се замисли:

— Е, госпожице Фонтейн, изглеждате дяволски добре като за мъртвец.

ВТОРА ГЛАВА

В отговор тя присви очи и вдигна вежди:

— Ако това е някакъв полицейски хумор, страхувам се, че ще трябва да ми го преведете.

Сет се ядоса, че го бе предизвикала да се изпусне с тази забележка. Хич не беше професионално. Той предпазливо вдигна глава и избута дулото на пистолета още малко по-наляво.

— Имате ли нещо против? — Бързо, преди да бе имала време да отговори, ловко го измъкна от ръката ѝ и извади пълнителя. Не бе моментът да я пита дали има разрешително да носи оръжие, затова просто ѝ подаде празния пистолет и пусна пълнителя в джоба си. — Най-добре е да държите пистолета с две ръце — обясни сериозно, толкова сериозно, че си пролича веселието. — И ако искате да си го запазите, да не се приближавате дотолкова, че да може да се стигне до него.

— Много благодаря за урока по самоотбрана. — Очевидно раздразнена, Грейс отвори чантата си и пусна пистолета вътре. — Но още не сте отговорили на първоначалния ми въпрос, лейтенант. Какво правите в моята къща?

— Вие сте преживели доста неприятен инцидент, госпожице Фонтейн.

— Инцидент ли? И това ли е някакъв полицейски жаргон? — Тя издиша възмутено. — Разбита ли е била къщата? — За пръв път отклони вниманието си от мъжа срещу себе си и погледна през рамото му към фойето. — Обир ли е имало? — добави, като видя преобърнатия стол и парчетата от счупени саксии. Изруга и понечи да мине край него, ала Сет я хвана за рамото да я спре.

— Госпожице Фонтейн...

— Махнете си ръката от мен — сопна му се Грейс. — Това е моята къща.

— Знам — отвърна той, без да я пуска. — Кога за последен път бяхте тук?

— Ще ви дам показания, след като видя какво липсва. — Успя да направи още две крачки и от хаоса в хола видя, че това не е бил спретнат и добре организиран обир. — Е, хубава работа са свършили, няма що. Фирмата, която чисти, няма да е никак доволна. — Сведе поглед към пръстите на Сет, обвити около ръката ѝ. — Бицепсите ми ли проверявате, лейтенант? Приятно ми е да мисля, че са твърди.

— Мускулният ви тонус е добър. — От това, което виждаше изпод тънките кремавобели панталони, изглеждаше повече от добър. — Бих ви помолил да отговорите на моя въпрос, госпожице Фонтейн. Кога за последен път си бяхте вкъщи?

— Тук ли? — Тя въздъхна и сви красивите си рамене. Мислите ѝ се въртяха около досадните подробности, свързани с последствията от един обир. Застрахователни агенти, показания, попълване на бланки. — В сряда следобед. Заминах за няколко дни извън града. — Бе повече потресена, отколкото ѝ се искаше да си признае, че по време на отсъствието ѝ къщата ѝ е била претършувана и обрана, че вещите ѝ са били докосвани и крадени от непознати. Но му хвърли един усмихнат поглед изпод ресници. — Няма ли да си водите записки?

— Всъщност си водя записки. Кой живееше в къщата по време на вашето отсъствие?

— Никой. Не обичам в къщата ми да има хора, когато мен ме няма. А сега, ако ме извините... — Грейс рязко се освободи от хватката му и мина във фойето под свода. — Боже мили... — Първо дойде гневът, бърз и силен. Искеше ѝ се да изрита нещо, въпреки че вече всичко бе изпочупено и разрушено. — Трябвало ли е да потрошат това, което не са могли да отнесат? — измърмори тя. Вдигна поглед, видя разбития парапет и отново изруга. — И какво, по дяволите, са правили там горе? Голяма полза от тази алармена система, всеки може просто... — Спря на място и гласът ѝ угасна, когато видя тебеширения силует, очертан върху кестеновия под. Докато се взираше, без да може да откъсне поглед, кръвта се оттече от лицето ѝ и то остана болезнено бледо и замръзнало. Опря се с ръка на дивана, за да запази равновесие, и впи очи в блестящите стъкълца, останали от холната ѝ масичка, и в кръвта, засъхнала в тъмна локва.

— Защо не отидем в столовата? — предложи тихо Сет. Грейс изпъна рамене, въпреки че не я бе докоснал. В стомаха ѝ се бе свила

буца лед и горещите вълни, които я пронизваха, не можеха да я разтопят.

— Кой е бил убит? — попита тя. — Кой е умрял тук?

— Допреди няколко минути се смяташе, че сте били вие.

Грейс затвори очи, почти без да забелязва, че зрението ѝ бе замъглено.

— Извинете ме — произнесе доста ясно и прекоси сковано стаята. Вдигна бутилката бренди, търкаляща се по пода, отвори едно барче да извади чаша и наля догоре.

Изпи първата глътка като лекарство. Сет го разбра от начина, по който го изля в гърлото си и потрепери. Питието не върна цвета върху страните ѝ, ала според него разтърси съзнанието ѝ дотолкова, че да го накара отново да заработи.

— Госпожице Фонтейн, мисля, че ще е по-добре да поговорим за това в някоя друга стая.

— Добре съм. — Но гласът ѝ бе дрезгав. Отпи отново, преди да се обърне към него. — Защо решихте, че съм била аз?

— Жертвата е била във вашата къща, облечена в халат. Отговаря на вашето общо описание. Лицето ѝ беше... Обезобразено от падането. Тя е приблизително с вашия ръст и тегло, вашата възраст, вашия цвят.

Нейния цвят, помисли Грейс с внезапно обляла я вълна на облекчение. Значи не е била нито Бейли, нито Емджей.

— Не съм канила никой да живее вкъщи, докато ме нямаше. — Пое дълбоко въздух. Знаеше, че спокойствието бе на една ръка разстояние, само трябваше да стигне до него. — Нямам представа коя е била жената, освен ако не е била една от крадците. Как... — Тя отново погледна към счупения парапет, към злобно озъбените стърчащи дървени ръбове. — Трябва да са я блъснали.

— Това още предстои да се установи. — Сигурна съм, че е било така. Не мога да ви помогна по въпроса коя е била тя, лейтенант. Тъй като нямам сестра близначка, мога само да... — Млъкна и за втори път пребледня. Сви ръката си в юмрук и я притисна към корема си. — О, не. О, Господи...

Той разбра и не се поколеба:

— Коя е била тя?

— Аз... Може да е било... Живяла е тук преди, когато мен ме е нямало. Затова престанах да оставям резервен ключ отвън. Но тя може

да си е направила копие. Не би се притеснила. — Като отбягваше да гледа към очертаня силует, мина през изпочупените парчета керамика и седна на облегалката на дивана. — Една моя братовчедка. — Грейс отново отпи от брендито, бавно, за да усети как топлината се разлива из тялото ѝ. — Мелиса Бенингтън... Не, струва ми се, че преди няколко месеца отново прие фамилията Фонтейн, след развода. Не съм сигурна. — Тя прокара ръка през косата си. — Не съм се интересувала дотолкова, че да знам такива подробности.

— Прилича ли на вас?

Грейс отвърна със слаба и безрадостна усмивка:

— Номерът на Мелиса в живота бе да се прави на мен. Отначало това леко ме ласкаеше, после доста ме нервираше. През последните години ми се струваше жалко. Предполагам, че имаме някаква външна прилика. Тя се опитваше да я подсили. Пусна си дълга коса, боядисваше я в моя цвят. Имахме някаква разлика в телосложението, ала Мелиса се справи и с това. Пазаруваше в същите магазини, ходеше в същите фризьорски и козметични салони. Избираше същите мъже. Израснали сме заедно, повече или по-малко. Тя винаги е имала чувството, че аз съм извадила по-голям късмет за всичко. — Насили се да погледне отново надолу и усети как я залива вълна от скръб и съжаление. — Очевидно този път наистина е било така.

— Ако някой не ви е познавал, може ли да е взел нея за вас?

— Предполагам, че от пръв поглед, да. Може би случаен познат. Никой, който... — Млъкна и стана. — Мислите, че някой я е убил, защото е решил, че това съм аз? Сбъркал я е с мен, както вие? Това е абсурдно. Това е бил обир, грабеж. Ужасен инцидент.

— Възможно е. — Сет наистина бе извадил бележника си, за да си запише името на братовчедка ѝ. Сега вдигна поглед и срещна очите ѝ. — Също така е повече от възможно някой да е дошъл тук и да я е сбъркал с вас, приемайки, че вие притежавате третата Звезда.

Биваше си я, реши той. Окото ѝ не мигна, преди да излъже:

— Представа нямам за какво говорите.

— Много добре разбирате за какво говоря. А ако не сте си били вкъщи от сряда, значи още е у вас. — Той погледна към чантата, която Грейс още стискаше.

— Обикновено не нося звезди в ръчна чанта. — Тя му се усмихна малко нервно. — Но това е една красива, почти поетична

мисъл. А сега, много съм уморена...

— Госпожице Фонтейн! — Гласът му бе рязък и студен. — Тази жертва е шестият труп, с който трябваше да се занимавам днес и който има връзка с тези три диаманта.

Грейс бързо протегна ръка и го хвана за рамото.

— Емджей и Бейли?

— Приятелките ви са добре. — Сет усети как пръстите ѝ се поотпуснаха. — Прекараха една събота и неделя, пълни със събития, които можеха да бъдат избегнати, ако се бяха свързали с полицията и ѝ бяха съдействали. И точно съдействие ще получа сега от вас, по един или друг начин.

Тя отметна назад косите си.

— Къде са те? Какво направихте, хвърлихте ги в затвора ли? Моят адвокат ще ги освободи, а на вас ще ви натрият сол на главата, преди да успеете да си изрецитирате името. — Тръгна към телефона и видя, че го няма върху малката масичка.

— Не, не са в затвора. — Интересно му беше колко ли бързо се пали. — Предполагам, че точно в момента планират вашето погребение.

— Планират моето... — Невероятните ѝ очи се разшириха от ужас. — Боже мой, вие сте им казали, че съм мъртва? Те мислят, че съм мъртва? Къде са? Къде е проклетият телефон? Трябва да им се обадя.

Приклепна да разрови разпилените парчетии и го бутна, когато той отново я хвана за рамото.

— И двете не са ви вкъщи.

— Казахте, че не са в затвора.

— Не са. — Виждаше, че няма да измъкне нищо от нея, преди да се е успокоила. — Ще ви заведе при тях. После ще се върнем към това, госпожице Фонтейн. Обещавам ви.

Грейс не говореше, докато Сет я караше към красивите покрайнини на Вашингтон. Бе ѝ казал, че Бейли и Емджей са добре, а инстинктът ѝ подсказваше, че лейтенант Сет Бюкенън не говори нищо освен истината. В края на краищата, неговата работа бяха фактите,

каза си тя. Ала въпреки това така бе стиснала ръцете си, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели.

Трябваше да ги види, да ги докосне. Вече ѝ тежеше чувството за вина, вината, че сега те сигурно скърбяха за нея, докато тя бе прекарала последните два дни, напълно отдадена на желанието да бъде сама, да се махне. Да бъде някъде другаде.

Какво се бе случило с тях през тези дни? Бяха ли се опитвали да се свържат с нея? Беше болезнено ясно, че в основата на всичко бяха трите сини диаманта, които Бейли оценяваше за музея.

Пред очите ѝ отново изплува вкочаненият силует върху кестеновия под и Грейс потрепери.

Мелиса. Горката жалка Мелиса. Ала сега не можеше да мисли за това. Не можеше да мисли за нищо, освен за своите приятелки.

— Не са ли ранени?

— Не. — Сет се задоволи с този отговор и продължи да кара през морето от фарове и светофари. Ароматът ѝ се разливаше неуловимо из колата и дразнеше сетивата му. Той отвори прозореца и остави лекият влажен бриз да го прогони. — Къде бяхте през последните няколко дни, госпожице Фонтейн?

— Нямахме ме. — Тя уморено облегна глава назад и затвори очи. — Това е едно от любимите ми занимания.

Скочи отново, когато Сет зави по една улица с три платна и отби по алеята към тухлена къща. Видя един блестящ ягуар, после някаква невероятно разнебитена кола.

— Техните коли не са тук — заяви Грейс и му хвърли един недоверчив и обвинителен поглед.

— Но те са тук.

Тя слезе и без да му обръща внимание, се запъти към входната врата. Почука бързо и делово, ала ръката ѝ трепереше. Вратата се отвори и пред нея се изправи мъж, когото никога досега не бе виждала. Студените му зелени очи блеснаха от изненада, после бавно се стоплиха, той се усмихна ослепително и леко докосна бузата ѝ.

— Ти си Грейс.

— Да, аз...

— Толкова съм щастлив да те видя. — Грабна я в ръцете си, една от които бе превързана, с такава непринудена радост, че тя нямаше

време да се изненада. — Аз съм Кейд — представи се той и срещна над главата ѝ погледа на Сет.

— Кейд Парис. Влизай.

— Бейли, Емджей...

— Тук са. Щом те видят, ще бъдат добре, — Хвана я за ръката и усети треперенето ѝ. Но на прага на хола Грейс спря и се опря на рамото му.

Вътре Бейли и Емджей стояха, хванати за ръце, и гледаха настране. Говореха тихо, с натезали от сълзи гласове. Близо до тях стоеше един мъж, пъхнал ръце в джобовете си, с изражение на безпомощност върху обветреното си лице. Когато я видя, очите му, сиви като градоносни облаци, се присвиха и светнаха. После се усмихна.

Грейс треперливо пое дъх и бавно издиша.

— Е — произнесе с ясен и овладян глас, — приятно е човек да знае, че някой ще плаче така за него.

И двете жени се извъртяха. За момент всички се гледаха, три чифта очи, преливащи от емоции. Както се стори на Сет, всички като едно цяло се хвърлиха една към друга с тайнствена и несъмнено женствена грация. След това се озоваха вплетени заедно, гласове и сълзи се смесиха.

Триъгълник, помисли той намръщено. С три точки, които образуват едно цяло. Като златния триъгълник с трите безценни и силни диаманта.

— Мисля, че можем да ги оставим за малко сами — обади се Кейд тихо. — Лейтенант? — посочи към коридора и вдигна вежди, когато Сет се поколеба. — Не мисля, че в момента ще отидат където и да било.

Сет едва доловимо сви рамене и отстъпи. Можеше да им даде двадесет минути.

— Имам нужда от вашия телефон,

— Има един в кухнята. Искаш ли бира, Джек?

Третият мъж се засмя:

— Четеш ми мислите.

— Амнезия — промълви Грейс малко по-късно. Двете с Бейли се бяха сгушили на дивана, а Емджей седеше на пода в краката им. — Всичко просто ти изчезна от съзнанието?

— Всичко. — Бейли стискаше здраво ръката на Грейс, страхувайки се да прекъсне връзката. — Събудих се в ужасната хотелска стаичка без никакви спомени, с над милион в налични и с един диамант. Избрах името на Кейд от телефонния указател. Парис — поусмихна се тя. — Смешно, нали?

— Ще те заведа във Франция — обеща Грейс.

— Той ми помогна за всичко. — Топлотата в гласа ѝ накара Грейс да размени поглед с Емджей. Това щяха да го обсъдят по-късно. — Започнах да си припомням, парче по парче. Ти и Емджей, просто проблясъци. Виждах лицата ви, чувах гласовете ви, ала нищо не се връзваше. Именно той стесни разследването до „Салвини“ и когато ме заведе там... Успяхме да влезем.

— Малко преди нас — добави Емджей. — Според Джек ключалките на задните врати са били разбити.

— Влязохме вътре — продължи Бейли и зачервените ѝ от сълзите очи станаха безжизнени. — И тогава си спомних, спомних си всичко, как Томас и Тимъти планираха да откраднат диамантите, да им направят копия. Как аз изпратих по един диамант на всяка от вас, за да не позволя това да се случи. Глупаво, толкова глупаво.

— Не, не е било глупаво. — Грейс я прегърна през раменете. — За мен е съвсем логично. Ти не си имала време за нищо друго.

— Трябваше да се обадя в полицията, обаче бях толкова сигурна, че мога да се справя. Отидох в офиса на Томас да сваля картите на масата, да им кажа, че всичко е свършило. И видях... — Тя отново потрепери. — Видях боя. Беше ужасно. Светкавиците, проблясващи през прозореца, лицата им. После Тимъти грабна ножа за отваряне на писма. Токът спря, но светкавиците продължаваха и аз видях какво направи той с Томас... Всичката тази кръв.

— Недей — прошепна Емджей и сложи ръка на рамото ѝ. — Не се връщай към това.

— Не — поклати глава Бейли. — Трябва да се върна. Той ме видя, Грейс. Щеше да ме убие. Тръгна след мен. Аз бях грабнала чантата с техните пари и избягах в тъмното. Скрих се под стълбите, в една малка дупка под стълбите. Обаче го виждах как ме търси. Ръцете

му бяха целите в кръв. Още не мога да си спомня как излязох, как отидох в онази стая.

Грейс не искаше да си представя как нейната спокойна, сериозна приятелка е бягала, преследвана от убиец.

— Важното е, че си успяла да излезеш, че си жива и здрава. — Погледна към Емджей. — Всички сме живи и здрави. — Опита да се усмихне окуражително. — А ти как прекара почивните дни?

— Бягах с един ловец на глави, бях прикована с белезници към леглото в един евтин хотел, двама мухльовци стреляха по мен, за малко се отбихме в твоята къща в планината.

Ловец на глави, помисли Грейс, като се опита да не изпусне връзката. Мъжът на име Джек, помисли тя, с изсветлялата от слънцето коса, вързана на опашка, и с мрачните сиви очи. И с усмивка на убиец. Белезници, евтини хотели, стрелба. Грейс притисна пръсти към очите си и се насочи към най-малко смуцаващите подробности:

— Била си в моята къща? Кога?

— Дълга история. — Емджей разказа накратко за няколко дни от първата ѝ среща с Джек, когато той се бе опитал да я хване, убеден, че тя е взела заем, който не е върнала, докато двамата се бяха измъкнали от този капан и се бяха помъчили да стигнат до основата на загадката.

— Знаем, че някой дърпа конците — заключи Емджей. — Обаче засега не сме разбрали кой. Поръчителят-изнудвач, който е дал на Джек фалшифицираните документи за мен, е мъртъв, двамата, която ни преследваха, са мъртви, братята Салвини са мъртви.

— И Мелиса — промълви Грейс.

— Мелиса ли е била? — попита Бейли. — В твоята къща?

— Тя трябва да е била. Когато се прибрах вкъщи, там беше полицаят. Всичко беше изпотрошено и те бяха приели, че жертвата съм аз. — Трябваше да спре за момент, внимателно да поеме въздух и бавно да издиша, преди да може да довърши. — Паднала е от балкона или е била блъсната оттам. Аз съм била на километри, когато се е случило.

— Къде беше? — попита Емджей. — Когато двамата с Джек отидохме в къщата ти в планината, беше здраво заключено. Помислих... Сигурна бях, че току-що си била там. Просто подушвах.

— Тръгнах вчера преди обед. Искаше ми се да съм близо до вода, така че отидох на Източното крайбрежие и си наех малка квартира. Обикалях из антикварните магазини, смесих се с туристите, гледах фойерверките. Тръгнах тази вечер. Едва не останах още една нощ, ала се обадох в апартаментите ви и ми отговориха телефонните ви секретари. Започнах да се притеснявам, че нямам връзка с вас, затова се прибрах. — Затвори за момент очи. — Бейли, всъщност не мислех. Точно преди да тръгна, изгубихме едно от децата.

— О, Грейс, много съжалявам.

— Непрекъснато се случва. Те се раждат с вируса на СПИН или с вроден порок на сърцето. Някои от тях умират. Но аз не мога да свикна и само това ми беше в ума. Така че всъщност не мислех. Когато тръгнах обратно, започнах да мисля. После сварих полица в къщата ми. Той ме попита за диаманта. Не знаех какво искате да му кажа.

— Вече сме казали всичко на полицията — въздъхна Бейли. — Струва ми се, че нито Кейд, нито Джек харесват особено този Бюкенън, ала уважават способностите му. Сега двата диаманта са в безопасност, ние също.

— Съжалявам, че сте минали през всичко това, и двете. Съжалявам, че не съм била тук.

— Нямаше да има разлика — успокои я Емджей. — Ние бяхме разпилени на различни страни, всяка с по един диамант. Може би така е трябвало.

— Сега сме заедно. — Грейс ги хвана за ръцете. — Какво следва?

— Дами... — Сет влезе в стаята, огледа ги със студените си очи и насочи погледа си към Грейс. — Госпожице Фонтейн, диамантът.

Тя стана и взе чантичката си, която бе хвърлила небрежно на дивана. Отвори я, извади кадифената торбичка и изсипа диаманта върху дланта си.

— Прекрасен е, нали? — промълви тихо, загледана в яркосинята светлина. — Диамантите трябва да са студени на пипане, нали, Бейли? А този топли... — Вдигна поглед към Сет и се приближи към него. — И въпреки това, колко живота струва?

Отвори ръката си. Когато пръстите му се затвориха върху диаманта, усети разтърсване — пръстите му върху кожата ѝ, проблясващият син диамант между дланите им.

Нещо прещрака, почти осезателно.

Чудеше се дали и той го бе чул, дали го бе почувствал. Защо иначе загадъчните му очи се присвиха, защо се задържа ръката му? Дъхът заседна в гърлото ѝ.

— Страхотен е, нали? — успя да произнесе Грейс и остави странната вълна от чувства да затихне, когато Сет взе диаманта от дланта ѝ.

На Сет не му хареса шока, който разтърси ръката му, затова заговори язвително:

— Предполагам, че този излиза дори извън вашата ценова категория, госпожице Фонтейн.

Грейс само се усмихна. Не, каза си, не може да е почувствал нищо. Тя също. Просто въображение и стрес.

— Предпочитам да украсявам тялото си с нещо по-малко впечатляващо...

Бейли се изправи.

— Аз отговарям за диамантите, освен ако и докато Смитсъновият музей не реши нещо друго. — Погледна към Кейд, който стоеше на прага. — Ще ги сложим в сейф. Всичките. А сутринта ще говоря с доктор Линструм.

Сет завъртя диаманта в ръката си. Мислеше, че може да го конфискува, заедно с останалите. Те, в края на краищата, бяха вещественни доказателства за няколко убийства. Но не му се искаше да пътува до участъка с това огромно богатство в колата си.

Парис бе досадник, спомни си той, ала бе честен. И, официално погледнато, диамантите бяха в ръцете на Бейли Джеймс, докато Смитсъновият музей не ги получише от нея. Чудеше се какво ли би казал ръководството на музея за последните пътешествия на Трите Звезди.

Но това не бе негов проблем.

— Заклучете ги — каза той и подаде диаманта на Кейд. — А сутринта аз също ще говоря с доктор Линструм.

Кейд направи една заплашителна крачка напред.

— Виж какво, Бюкенън...

— Не. — Бейли застана между тях, като студен вятър между две надигащи се бури. — Лейтенант Бюкенън е прав, Кейд. Сега това е негова работа.

— Това не значи, че престава да бъде моя. — Кейд хвърли на Сет един последен предупредителен поглед. — Внимавай — закани се той и излезе с диаманта.

— Благодаря, че доведохте Грейс толкова бързо, лейтенант.

Сет погледна към протегнатата и очевидно гонеща го ръка на Бейли. Ето ти шапката, помисли той, защо бързаш да си ходиш?

— Извинете, че ви обезпокоих, госпожице Джеймс. — Погледът му се премести към Емджей. — Госпожице О'Лиъри, бъдете на разположение.

— Никъде няма да ходим. — Емджей самоуверено вирна брадичка, когато към нея се приближи Джек. — Карайте внимателно, лейтенант.

Сет прие втората покана да си ходи с леко кимване.

— Госпожице Фонтейн? Ще ви откарам.

— Тя няма да си тръгва. — Емджей скочи пред Грейс като тигрица, защитаваща рожбата си. — Няма да се върне в онази къща. Ще остане тук, с нас.

— Може и да не искате да се върнете у дома си, госпожице Фонтейн — продължи Сет студено. — Може да решите, че ще ви е по-удобно да отговаряте на въпросите ми в моя кабинет.

— Не може да сте сериозен...

Той пресече възражението на Бейли със студен поглед.

— Имам един труп в моргата. Приемам го много сериозно.

— Ти си педант от класа, Бюкенън — обади се повлечено Джек, ала гласът му бе нисък и заплашителен. — Защо да не отидем в другата стая и... Да си поговорим?

— Няма нищо. — Грейс пристъпи напред и се опита да се усмихне. — Ти си Джек, нали?

— Точно така. — Той отклони за момент вниманието си от Бюкенън, колкото да ѝ се усмихне. — Приятно ми е да се запознаем... Мис Април.

— О, пропиляната ми младост не е умряла — засмя се тя и го целуна по ожулената буза. — Благодаря за предложението да набиеш лейтенанта заради мен, Джек, но ми се струва, че вече си изкарал няколко рунда.

Той се усмихна и прокара пръст по натъртената си брадичка.

— Имам сили за още няколко.

— Не се и съмнявам. Ала, колкото и да ми е неприятно, полицаят е прав. — Отметна косите си на гърба и насочи усмивката си, сега няколко степени по-студена, към Сет. — Нетактичен, но прав. Той трябва да получи някои отговори. Трябва да се върна.

— Няма да ходиш сама в къщата си — настоя Бейли. — Не тази вечер, Грейс.

— Ще се оправя. Ала ако Кейд няма нищо против, ще свърша с това, ще си взема някои неща и ще се върна. — Погледна към Кейд, който се връщаше в стаята. — Имаш ли едно свободно легло, скъпи?

— Разбира се. Защо да не дойда с теб, да ти помогна да си събереш нещата и да те докарам обратно?

— Ти остани тук с Бейли. — Тя целуна и него, непринудено и вече със симпатия. — Сигурна съм, че ние с лейтенант Бюкенън ще се справим. — Взе си чантата, обърна се и отново прегърна Емджей и Бейли. — Не се безпокойте. В края на краищата, аз съм в ръцете на закона. — Отдръпна се и възнагради Сет с една от своите ослепителни усмивки. — Не съм ли права, лейтенант?

— Може и така да се каже. — Той отстъпи и я пусна да мине пред него през вратата.

Грейс изчака, докато се качиха в колата и потеглиха.

— Трябва да видя трупа. — Без да го поглежда, вдигна ръка към четиримата, струпани пред входната врата. — Вие трябва да... Тя трябва да бъде идентифицирана, нали?

Изненада го, че поема това задължение.

— Да.

— Тогава да свършим с това. След... След това ще отговоря на вашите въпроси. Предпочитам в кабинета ви. — Отново същата усмивка. — Моята къща не е за гости.

— Добре.

Бе предполагала, че ще бъде тежко. Бе предполагала, че ще бъде ужасно. Бе се подготвила или поне така мислеше. Нищо, осъзна Грейс, докато гледаше онова, което бе останало от жената в моргата, нищо не би могло да я подготви.

Не бе изненадващо, че бяха сбъркали Мелиса с нея. Лицето, с което Мелиса толкова се бе гордяла, бе напълно обезобразено. Смъртта тук бе жестока и от опита си в болницата Грейс знаеше, че смъртта често е жестока.

— Това е Мелиса. — Гласът ѝ отекна безизразно в студената бяла стая. — Моята братовчедка, Мелиса Фонтейн.

— Сигурна ли сте?

— Да. Ние ходехме в един и същ спортен клуб, освен другите неща. Познавам тялото ѝ така, както познавам моето. Има сърповиден белег на кръста, малко вляво от средата. А на петата на левия си крак има малък кръстовиден белег. Беше стъпила върху една счупена раковина в Хемптънс, когато бяхме дванадесетгодишни.

Сет се приближи, откри белега и кимна на асистента.

— Съжалявам за вашата загуба.

— Да, сигурна съм, че съжалявате. — Сковано се обърна и замъгленият ѝ поглед мина през него. — Извинете ме.

Стигна почти до вратата, преди да се олюлее. Сет изруга под носа си, хвана я, измъкна я в коридора и я сложи да седне на един стол. С една ръка натисна главата ѝ между коленете.

— Няма да припадна. — Тя стисна силно очи, като се бореше отчаяно със замаяността и гаденето.

— Едва не ви повярвах.

— Прекалено съм изискана за нещо толкова сантиментално като припадък. — Но гласът ѝ секна, раменете ѝ се отпуснаха и за момент Грейс задържа главата си наведена. — О, Господи, тя е мъртва. И всичко защото ме мразеше.

— Какво?

— Няма значение. Мелиса е мъртва. — Грейс се овладя, надигна се и опря глава на студената бяла стена. Бузите ѝ бяха също толкова безцветни. — Трябва да се обадя на леля си. Нейната майка. Трябва да ѝ кажа какво се е случило.

Той се вгледа в жената, в лицето, което бе не по-малко зашеметяващо красиво от това, че беше бяло като тебешир.

— Дайте ми името ѝ. Аз ще имам грижата.

— Хелън Уилсън Фонтейн. Аз ще го сторя.

Преди ръката ѝ да се размърда, не бе осъзнал, че бе сложил своята върху нея. Отдръпна се и се изправи.

— Не успях да се свържа нито с Хелън Фонтейн, нито със съпруга ѝ. Тя е в Европа.

— Знам къде е. — Грейс отметна назад косите си, ала не се опита да стане. Не още. — Мога да я намеря. — От мисълта, че трябва да се

обади, да каже каквото трябва да се каже, гърлото ѝ се сви. — Може ли малко вода, лейтенант?

Стъпките му отеконаха по покрития с плочки под. После се възцари тишина — пълна, грозна тишина, която нашепваше каква работа се върши на такива места. Тук имаше миризми, които подло се промъкваха изпод силния дъх на дезинфекциращи разтвори и индустриални почистващи препарати.

Изпита жалка благодарност, когато чу стъпките му да се връщат.

Взе с две ръце хартиената чаша и отпи бавно, като се съсредоточи върху простото действие на преглъщането.

— Защо ви мразеше?

— Моля?

— Братовчедка ви. Казахте, че ви е мразела. Защо?

— Семейна черта — обясни тя кратко и му подаде празната чаша. — Бих искала сега да вървим.

Сет за втори път се вгледа в нея. Цветът ѝ още не се бе върнал, зениците ѝ бяха разширени, електриковосините ѝ очи бяха като стъклени. Съмняваше се, че ще издържи още един час.

— Ще ви върна у Парис — реши той. — Можете да си вземете вещите сутринта и да дойдете в моя кабинет да дадете показания.

— Казах, че ще го направя тази вечер.

— А аз казах, че ще го направите сутринта. Сега не ми вършите работа.

Грейс се опита да се засмее.

— Боже, лейтенант, вие май сте първият мъж, който ми го казва. Съкрушена съм.

— Не си хабете усилията. — Сет я хвана за рамото и я поведе към вратата. — Нямате сили.

Бе съвсем прав. Тя се освободи от ръката му и излезе в гъстия нощен въздух.

— Не ви харесвам.

— Няма нужда да ме харесвате. — Той отвори вратата на колата и я изчака. — Както и аз няма нужда да ви харесвам.

Грейс пристъпи към вратата и срещна очите му.

— Но разликата е, че ако имах силите или желанието, можех да ви накарам да седите на задни лапи и да се молите.

Влезе и прибра дългите си кадифени крака. Как ли пък не, каза си Сет и затръшна вратата. Ала не бе съвсем сигурен, че го вярва.

ТРЕТА ГЛАВА

Чувстваше се слабачка, ала не си отиде у дома. Имаше нужда от приятели, не от тази празна къща с очертаната на пода сянка.

Джек бе дошъл, бе взел куфарите от колата ѝ и ги бе внесъл. Поне за един ден щеше да се задоволи с това.

Тъй като отиваше да се срещне със Сет, Грейс се бе подготвила старателно. Бе си облякла летния костюм, който току-що бе купила край морето. Яркожълтата къса пола и сакото до кръста не бяха съвсем делови, но тя нямаше намерение да изглежда делова. Бе отделила време да подреди буйната си коса в сложна френска плитка и се бе гримирала така старателно, сякаш се подготвяше за решителна битка.

Да се срещне отново със Сет бе като битка. Още ѝ беше зле от разговора с леля ѝ и от гаденето след това. Бе спала лошо, ала все пак бе спала, свита в една от стаите за гости на Кейд, спокойна, че тези, които значеха най-много за нея, бяха наблизко.

По-късно щеше да се оправи с роднините, помисли Грейс и паркира пред участъка. Щеше да е трудно, ала щеше да се справи. Засега трябваше да се справи със себе си. И със Сет Бюкенън.

Ако някой я бе наблюдавал как излиза от колата и пресича паркинга, щеше да види преображение. Бавно и постепенно изморените ѝ очи станаха знойни. Скованите ѝ движения се отпуснаха и тя лениво започна да поклаща бедра с походка, предназначена да събере очите на мъжа. Устните ѝ се извиха леко в ъглите в тайнствена, многозначителна женска усмивка.

Това не бе съвсем маска, просто друга част от нея. Присъщ и привичен образ, който по желание можеше да приеме. Сега имаше това желание и бавно се усмихна изпод спуснатите си ресници на униформения полицаи, който се изправи пред нея. Той се изчерви и едва не се удари във вратата от бързане да ѝ я отвори.

— Благодаря ви, офицер.

По шията и лицето му изби червенина и усмивката ѝ стана още по-широка. Бе успяла. Тази сутрин Сет Бюкенън нямаше да види една

бледа и разтреперана жена. Щеше да види Грейс Фонтейн в пълния ѝ блясък.

Бавно се приближи до дежурния сержант на пропуска и плъзна пръст по ръба на гишето.

— Извинете?

— Да, госпожо? — Адамовата му ябълка подскочи три пъти, преди да преглътне.

— Дали бихте могли да ми помогнете? Търся лейтенант Бюкенън. Вие ли сте командирът тук? — Обходи го с поглед. — Вие трябва да сте командирът, старшина.

— Ъ-ъ-ъ, да. Не. Аз съм сержант. — Той непохватно се разрови из пропуските и книгата за посетители. — Аз... Той... Ще намерите лейтенанта на горния етаж, в детективския отдел. Вляво от стълбите.

— О... — Тя пое химикалката, която той ѝ подаде, и написа с големи букви името си. — Благодаря, старшина. Искях да кажа, сержант.

Когато се обърна, чу как той рязко издиша и усети погледа му върху бедрата си, докато се изкачваше по стълбите.

Намери лесно детективския отдел. Обгърна с поглед отворените кабинети, в някои от които имаше хора, а в други не. Полицаяте вътре бяха по ризи в непоносимата жегга, която почти не се облекчаваше от така наречената климатична инсталация. Много пистолети, помисли Грейс, много недоядени сандвичи и празни чаши от кафе. Пронизително звънящи телефони.

Набеляза своята жертва — един мъж с разхлабена вратовръзка, вдигнал крака на бюрото си, хванал в едната си ръка някакъв доклад, а в другата бисквита. Когато се запъти към него през препълнената стая, няколко разговора спряха. Някой подсвирна тихо — като въздишка. Мъжът пред бюрото спусна крака на пода и преглътна бисквитата си.

— Госпожо?

Около тридесетгодишен, прецени тя, макар косата му бързо да оредяваше. Той изтри трохите от пръстите си в ризата и завъртя очи леко наляво, където един от колегите му се хилеше и тупаше с юмрук по гърдите си.

— Надявам се, че можете да ми помогнете... — Бе приковала поглед към очите му, само неговите, докато на челюстта му започна да подскача един мускул. — Детектив?

— Да, ъ-ъ-ъ... Картър, детектив Картър. С какво мога да ви бъда полезен?

— Надявам се, че съм попаднала където трябва. — За да подсили ефекта, Грейс завъртя глава и плъзна поглед по стаята и нейните обитатели. Няколко корема бяха безмилостно глътнати. — Търся лейтенант Бюкенън. Мисля, че той ме очаква. — Грациозно отметна кичур коса от лицето си. — Боя се, че не знам какво се прави в такива случаи.

— Той е в кабинета си. — Без да откъсва очи от нея, мъжът размаха пръст: — Белински, кажи на лейтенанта, че има посетителка. Госпожица...

— Грейс. — Тя опря бедро на ръба на бедрото му и полата ѝ опасно се вдигна още два сантиметра по-нагоре. — Грейс Фонтейн. Може ли да почакам тук, детектив Картър? Прекъсвам ли ви работата?

— Да... Не... Разбира се...

— Толкова е вълнуващо. — Ослепителната ѝ усмивка вдигна температурата в и без това прегрялата стая с поне още десет градуса. — Детективската работа. Трябва да имате толкова интересни истории.

Сет приключи с телефонния разговор, който водеше, когато го уведомиха за пристигането на Грейс, облече си сакото, свалено в знак на отстъпление пред жегата, и см проправи път през детективската стая. Бюрото на Картър бе напълно обкръжено, а от центъра на тълпата се чуваше нисък, гърлен женски смях.

И видя как половин дузина от най-добрите му хора пръхтят като кутрета около кокал месо.

Тази жена, реши той, щеше да му създаде големи неприятности.

— Виждам, че тази сутрин всички случаи са завършени и престъпленията като по чудо са спрели.

Гласът му постигна желания ефект. Няколко души застанаха мирно. Онези, които не се стряскаха толкова лесно, ухилени се запромъкваха към бюрата си.

— Ъ-ъ-ъ... Грейс... Тоест, госпожица Фонтейн е дошла при вас, лейтенант.

— Виждам. Завършихте ли доклада си, детектив?

— Работя върху него. — Картър грабна листите, които бе захвърлил, и заби нос в тях.

— Госпожице Фонтейн — вдигна вежди Сет и посочи към кабинета си.

— Приятно ми беше да се запознаем, Майкъл. — На тръгване Грейс плъзна пръст по рамото на Картър.

Той щеше часове наред да чувства паренето от това докосване.

— Сега можете да изключите захранването — отбеляза Сет сухо, когато отвори вратата на кабинета си. — Няма да имате нужда от него.

— Човек никога не знае, нали? — Грейс влезе, като мина толкова близо до него, че телата им се докоснаха. Стори й се, че го усеща как се стяга, съвсем малко, но погледът му остана спокоен, студен и видимо незаинтересован. Тя начумерено огледа кабинета.

Учрежденското бежово на стените депресиращо се сливаше с остарялото сивкаво-бежово на линолеума на пода. Затрупано с книжа бюро, сиви кантонерки, компютър, телефон и един малък прозорец, който с нищо не допринасяше за блясъка на строгата стая.

— Значи тук работят всемогъщите — измърмори тя. Бе разочарована, че не откри нищо лично, никакви снимки, никакви спортни трофеи. Нищо, за което можеше да се хване, никакъв знак за мъжа зад полицейската значка.

Както и в детективската стая, опря бедро на ръба на бюрото му. Би било клише да се каже, че приличаше на лъч слънчева светлина, реши Сет. Слънчевите лъчи бяха опитомени — топли, приветливи. Грейс бе огнена стрела на светкавица. Гореща и смъртоносна.

Дори слепец би забелязал кадифените бедра под тясната къса жълта пола. Той просто заобиколи бюрото, седна и я погледна в лицето.

— На стола ще ви бъде по-удобно.

— Добре съм си и тук. — Тя лениво взе един молив и го завъртя в пръстите си. — Предполагам, че не разпитвате тук заподозрените.

— Не, за тази цел имаме тъмница долу в мазето.

При други обстоятелства би оценила сухия му хумор.

— Аз заподозряна ли съм?

— Ще ви съобщя. — Той наклони глава. — Бързо се възстановявате, госпожице Фонтейн.

— Да, така е. Имахте въпроси, лейтенант.

— Имам. Седнете. На стола.

Устните ѝ се нацупиха, сладка гримаса, която сякаш казваше „Ела и ме целуни“. Сет почувства бързото и безпомощно желание и я прокле заради него. Грейс се смъкна от бюрото, разположи се на стола и, без да бърза, кръстоса убийствените си бедра.

— Така по-добре ли е?

— Къде бяхте в събота между полунощ и три сутринта?

Значи тогава се е случило, помисли тя и се опита да не обръща внимание на болката в стомаха си.

— Няма ли да ми прочетете какви права имам?

— Вие не сте обвиняема и нямате нужда от адвокат. Това е един прост въпрос.

— Бях в провинцията. Имам къща в Западен Мериленд. Бях сама и нямам алиби. Сега трябва ли ми адвокат?

— Искате ли да усложните нещата, госпожице Фонтейн?

— Няма как да ги опростя, нали? — Ала махна с ръка и тънката диамантена гривна на китката ѝ блесна като огън. — Добре, лейтенант, колкото е възможно по-просто. Не ми трябва адвокат, поне за момента. Ще ви разкажа накратко. Заминах за провинцията в сряда. Не съм очаквала братовчедка си, всъщност не очаквах никого. През почивните дни наистина се свързах с някои хора. Купих малко продукти в близкия град, спрях на пазара. Това трябва да е било в петък следобед. В събота взех няколко писма. Градчето е малко, пощаджийката ще си спомни. Това обаче беше преди обед, което би ми дало достатъчно време да се върна. И, разбира се, в петък дойде куриер, който донесе колетчето от Бейли.

— И не ви ли се стори това странно? Вашата приятелка ви изпраща син диамант, а вие просто свивате рамене и отивате на пазар.

— Обадох ѝ се. Нея я нямаше. — Грейс вдигна вежди. — Но вие вероятно знаете това. Наистина ми се стори странно, обаче си имах други грижи.

— Като например?

Устните ѝ трепнаха, ала усмивката не се отрази в очите ѝ.

— Не съм длъжна да ви разказвам мислите си. Наистина се позачудих. Помислих, че може да е копие, но не ми се вярваше. Едно копие не би могло да е такова. Указанията на Бейли в колетчето бяха да го пазя, докато тя се свърже с мен. Така и направих.

— Без въпроси?

— Аз рядко задавам въпроси на хората, на които вярвам.

Той потупа с молива по ръба на бюрото.

— Била сте сама в провинцията до понеделник, когато сте се върнали в града?

— Не. В неделя отидох до Източното крайбрежие. Беше ми се приискало. — Отново се усмихна. — Често ми се случва. Отседнах в един малък хотел.

— Не харесвахте братовчедка си, нали?

— Да, не я харесвах. — Сигурно тази бърза смяна на темата бе тактика при разпита, помисли Грейс. — Трудно беше човек да я харесва, а аз рядко полагам усилия с трудни хора. Израснахме заедно, след като родителите ми загинаха, ала не бяхме близки. Аз се натрапих в нейния живот, в нейното пространство. Тя ми връщаше, като се държеше гадно. Аз в отговор често също бях гадна. Когато пораснахме, Мелиса имаше... По-малък успех с мъжете от мен. Очевидно мислеше, че като засилва приликата между нас, ще има по-голям успех.

— И имаше ли?

— Сигурно зависи от гледната точка. Тя обичаше мъжете. — За да се пребори с надигащото се чувство за вина, Грейс се облегна небрежно на стола. — Определено обичаше мъжете, което бе една от причините неотдавна да се разведе. Тя предпочиташе количеството пред качеството.

— И как приемаше това съпругът ѝ?

— Боби е... — Грейс замълча и се разтовари от напрежението с бърз, доволен и много приятен смях. — Ако намекувате, че Боби, бившият ѝ съпруг, я е проследил до моята къща, убил я е, разбил е всичко и си е отишъл, подсвирвайки си, не можете да грешите повече. Той е една душица. И съм сигурна, че в момента, докато си говорим, е в Англия. Много обича тениса и никога не пропуска Уимбълдън. Лесно можете да проверите.

Така и щеше да направи, помисли Сет и си го записа.

— Някои хора намират убийството за отблъскващо, когато го извършват лично, но не и от разстояние. Те просто си плащат за услугата.

Този път тя въздъхна:

— И двамата знаем, че не Мелиса е била мишената, лейтенант. Мишената съм била аз. А тя е била в моята къща. — Неспokoйно се изправи, с грациозно и женствено движение, отиде до миниатюрния прозорец и се загледа в унилия пейзаж отвън. — Два пъти се е случвало да се настанява в къщата ми в Потомак, когато ме е нямало. Първия път го изтърпях. Втория път се беше възползвала от удобствата там малко прекалено ентусиазирано като за моя вкус и се скарахме. Отиде си намусена, а аз си прибрах резервния ключ. Трябваше да сменя ключалката, ала никога не ми е минавало през ума, че Мелиса ще си направи труда да извади копие.

— Кога за последен път сте се виждали или говорили?

Грейс въздъхна. През главата ѝ прелетяха дати, събития, безсмислени светски срещи.

— Преди около месец и половина, може би два. В един фитнес център. Засякохме се в сауната и не говорихме много. Никога не сме имали кой знае какво да си кажем.

Сега тя съжаляваше за това, осъзна Сет. Мислеше за изгубените или пропуснати възможности.

— Би ли отворила на някой, когото не познава?

— Ако този някой е бил мъж и поне малко ѝ е харесал, да. — Грейс се извърна, уморена от разпита. — Вижте, не знам какво повече мога да ви кажа, с какво друго мога да ви бъда полезна. Мелиса беше лекомислена, често нахална жена. Хващаше се с всякакви странни мъже по баровете, когато ѝ се приискаше. Онази нощ е пуслала някой да влезе и заради това е умряла. Каквато и да е била, не е заслужавала заради това да умре. — Разсеяно приглади косата си, като се опита да проясни мислите си. Сет просто седеше и чакаше. — Може би той е настоявал тя да му даде диаманта. Мелиса не го е разбрала. Платила си е за това, че е влязла в къщата ми без разрешение, за лекомислието и нахалството си. А диамантът е отново у Бейли, където му е мястото. Ако още не сте говорили с доктор Линструм тази сутрин, мога да ви съобщя, че в момента тя има среща с него. Не знам нищо друго, което мога да ви кажа.

Сет я изгледа студено. Ако не вземаше под внимание връзката с диамантите, можеше да бъде и иначе. Две жени, които цял живот са се карали. Едната се връща неочаквано и намира другата в своя дом.

Скандал, стигащ до бой. И едната накрая се хвърля от втория етаж в басейна от стъкло.

Другата не изпада в паника. Тя разбива собствения си дом, за да се прикрие, после се качва на колата си и заминава, за да се отдалечи от местопрестъплението.

Дали бе достатъчно опитна актриса, за да изиграе този потрес, тези неподправени емоции, които бе видял изписани на лицето ѝ предишната нощ?

Той мислеше, че да.

Но въпреки това не се получава. Имаше я неоспоримата връзка с диамантите. И освен това бе съвсем сигурен, че ако Грейс Фонтейн бе предизвикала падането на братовчедка си, щеше да може и да вдигне телефона и хладнокръвно да се обади в полицията, за да съобщи за убийството.

— Добре, засега това е всичко.

— Е — въздъхна тя с облекчение, — не беше толкова зле, нали?

Сет се изправи.

— Ще трябва да ви помоля да останете на разположение.

Грейс отново пусна в ход чара си.

— Аз съм винаги на разположение, хубавецо. Питай когото искаш. — Взе чантата си и тръгна с него към вратата. — Кога ще мога да си оправя къщата? Искам колкото е възможно по-скоро да приведа всичко в ред.

— Ще ви уведомя. — Той погледна часовника си. — Когато прегледате вещите си и установите какво липсва, бих искал да се свържете с мен.

— Точно това имам намерение да направя в момента.

Сет за момент смръщи вежди, като прецени отговорностите. Можеше да изпрати някой да отиде с нея, ала предпочиташе сам да се заеме с това.

— Ще ви следвам.

— Полицейска защита?

— Ако е необходимо.

— Трогната съм. Защо да не те закарам, хубавецо?

— Ще ви следвам — повтори той.

— Както искате — съгласи се тя и го погали по бузата. Очите му леко се разшириха и железните му пръсти се затвориха около китката

й. — Не обичате ли да ви гледат? — измърка Грейс, изненадана, че сърцето ѝ прескочи и се втурна в бяг. — Повечето домашни любимци обичат.

Лицето му бе много близо до нейното, телата им едва се докосваха, а между тях бе увиснала жегата в стаята и нещо още познойно. Нещо старо и почти познато.

Сет бавно смъкна ръката ѝ, без да пуска китката.

— Внимавайте какво правите.

Възбуда, осъзна тя с изненада. Това, което свистеше в кръвта ѝ, бе чиста, първична възбуда.

— Хабите си времето за съвети — отвърна Грейс с кадифен глас. — Обичам да правя нови неща. А очевидно във вас има нещо интересно, което просто моли да бъде предизвикано. — Демонстративно плъзна поглед надолу към устните му. — Направо се моли.

Сет си представи как притиска гърба ѝ срещу вратата, как се втурва в тази топлина, как я усеща да се разтопява. И тъй като бе сигурен, че тя знае колко ясно си го представя един мъж, той отстъпи назад, пусна я и отвори вратата.

— Не забравяйте да върнете пропуска си на регистрацията.

Биваше си го, помисли Грейс, докато караше. Привлекателен, преуспял, неженен — бе измъкнала тези данни от нищо неподозиращия детектив Картър — и самостоятелен мъж.

Предизвикателство!

А едно предизвикателство, реши тя, докато караше през притихналия подреден квартал към дома си, бе точно това, което ѝ трябваше, за да преживее емоционалния си катаклизъм.

След няколко часа трябваше да се срещне с леля си, а малко след това и с останалите си роднини. Щеше да има въпроси, разпитване и — бе сигурна — обвинения. Трябваше да ги приеме всичките. Така стояха нещата в семейството и това се очакваше от тях.

Питай Грейс, вземи от Грейс, посочи с пръст към Грейс. Колко ли от това заслужаваше, чудеше се тя, и колко бе просто наследила заедно с парите, които ѝ бяха оставили родителите ѝ?

Едва ли имаше значение, след като и двете бяха нейни, независимо дали ѝ харесваше или не.

Зави по своята алея и обходи с поглед мястото. Тази къща я бе искала. Красивото и неповторимо съчетание на дърво и стъкло, фронтоните, корнизите, терасите и безмилостно опитомената земя. Бе искала простора, елегантността, удобството на близостта до града. Близостта до Бейли и Емджей.

Ала от малката къща в планината бе имала нужда. И тя бе нейна и само нейна. Роднините ѝ дори не подозираха за нейното съществуване. Никой не можеше да я намери там, освен ако Грейс не искаше да бъде намерена.

Но тук, помисли тя, докато вдигаше ръчната спирачка, бе красивият скъп дом на една Грейс Фонтейн. Наследница на голямо състояние, момиче от висшето общество. Бивша манекенка за булевардно списание, възпитаничка на „Радклиф“, домакиня на изискани вашингтонски приеми.

Можеше ли да продължи да живее тук, където смъртта населяваше стаите? Времето щеше да покаже.

Засега щеше да се съсредоточи върху разнищването на загадката на Сет Бюкенън и намирането на път под неговата на пръв поглед непробиваема броня.

Просто заради развлечението.

Чу го да спира зад нея и със съзнателно предизвикателно движение си сложи тъмните очила и го погледна над тях.

О, да, помисли си. Бе много, много хубав. Начинът, по който владееше стройното си мускулесто тяло. Много пестеливо, без никакви излишни движения. Не би ги хабил и в леглото. И се зачуди колко ли време щеше да мине, преди да го подмами там. Имаше чувството — а тя рядко се съмняваше в усещанията си, когато ставаше дума за мъже — че под спокойната му и донякъде неприветлива външност ври вулкан.

Щеше да ѝ достави удоволствие да го разръчка, докато избухне.

Когато се приближи към нея, Грейс му подаде ключовете.

— О, но вие си имате свой комплект, нали? — Намести очилата си. — Е, използвайте моя... Този път.

— Кой друг има ключове?

Тя плъзна език по горната си устна и изпита мрачното удоволствие да види как погледът му подскочи надолу. Само за миг, ала и това бе напредък.

— Бейли и Емджей. Аз не давам ключовете си на мъже. Предпочитам сама да им отварям вратата. Или да им я затварям.

— Добре. — Той пушна ключовете обратно в ръката ѝ и сякаш се изненада, когато Грейс вдигна вежди. — Отворете вратата.

Крачка напред, две назад, помисли тя, после пристъпи напред и отключи.

Бе се подготвила, ала въпреки това бе тежко. Фоайето си беше същото, каквото го бе оставила, до голяма степен непокътнато. Но въпреки желанието ѝ погледът ѝ се вдигна към изпочупения парапет.

Високо е — промълви Грейс. — Чудя се дали имаш време да помислиш, да разбереш, докато падаш.

— Тя сигурно не е имала.

— Да. — И това по някакъв начин бе по-добре. — Сигурно не е имала. — Влезе в хола и се насили да погледне към тебеширения силует. — Е, откъде да започнем?

— Той е стигнал до вашия сейф тук долу, изпразнил го е. Ще ви помоля да направите списък какво е взето.

— Сейфът в библиотеката. — Грейс мина под широкия свод и влезе в голяма стая, пълна със светлина и книги. Сега много от книгите бяха разпилени по пода, а декоративната лампа във формата на издължено женско тяло — дреболия, която толкова бе обичала — беше строшена на две. — Не се е старал да не оставя следи, а?

— Бих казал, че е бързал. И е бил нервиран.

— Вие най-добре знаете. — Приблужи се към сейфа и забеляза отворената вратичка и празната вътрешност. — Имах малко бижута... Всъщност, не толкова малко. И няколко хиляди в налични.

— Облигации, акции?

— Не, те са в банката. Човек няма нужда да си вади акциите от сейфа и да ги гледа как блестят. Миналия месец си бях купила страхотни диамантени обици. — Тя въздъхна и сви рамене: — Вече ги няма. Имам пълен списък на бижутата си и снимки на всяко от тях, заедно със застрахователните полици. Да ги възстановя е просто въпрос на... — Замълча, ахна уплашено и се втурна през стаята.

Тази жена можеше да се движи, когато пожелаеше, помисли Сет, докато вървеше по стълбите след нея. И не губеше в скоростта нищо от женствената си грация. Влезе след нея в спалнята ѝ, после в гардеробната към нея.

— Не го е намерил. Не може да го е намерил — повтаряше Грейс като молитва, докато въртеше дръжката на вграденото чекмедже. То се отвори и разкри в стената отзад един сейф.

Бързо и с леко треперещи пръсти набра комбинацията и рязко отвори вратичката. Издиша треперливо, коленичи и заизважда кадифени кутийки и торбички.

Още бижута, помисли Сет и поклати глава. Колко обици можеше да носи една жена? Но тя отваряше внимателно всяка кутийка и проверяваше съдържанието ѝ.

— Били са на майка ми — прошепна Грейс и в гласа ѝ прозвучаха нескрити емоции. — Те имат значение. Сапфирената карфица, която баща ми ѝ дал за петата им годишнина, огърлицата, която ѝ подарил, когато аз съм се родила. Перлите... Носила ги е на сватбата. — Отърка бузата си в тях, сякаш това бе дланта на любим. — Направих този сейф специално за тях, не ги държах при другите. За всеки случай. — Седна на пети и събра в скута си бижутата, които значеха толкова повече от златото и прекрасните скъпоценни камъни. Гърлото ѝ се сви. — Е — успя да произнесе, — тук са. Още са тук.

— Госпожице Фонтейн...

— О, наричай ме Грейс — сопна му се тя. — Старомоден си като чичо ми Найлс. — Притисна ръка към челото си в опит да се пребори с надигащото се главоболие. — Не очаквам, че можеш да правиш кафе.

— Мога да правя кафе.

— Защо тогава не слезеш долу и не направиш тази дреболия, хубавецо, и да ме оставиш за минутка сама?

За нейна и за своя изненада той се приближи към нея.

Приклезна и обви ръка около раменете си.

— Можеше да изгубиш перлите, да изгубиш всичко това. Ала нямаше да изгубиш спомените си. — Смутен, че се бе почувствал задължен да го каже, се изправи и я остави сама. Насочи се направо към кухнята и разбута хаоса наоколо, за да зареди кафеварката. Сложи я на котлона, включи го и пъкна ръце в джобовете си. После ги извади.

Какво, по дяволите, ставаше? Би трябвало да се съсредоточи върху случая и само върху случая, а се чувстваше оплетен, привлечен от жената на горния етаж, от многото ѝ лица. Дръзка, крехка, сексапилна, чувствителна.

Кое от тях бе Грейс? И защо през по-голямата част от нощта образът ѝ се бе загнездил в съзнанието му?

Каква точно бе тя? И защо повечето от нощите му бяха населени с нейния образ?

Дори не би трябвало да бъде тук, призна си Сет. Нямахме никакви официални причини да прекарва времето си с нея. Вярно, чувстваше, че случаят заслужава лично да се занимае с него. Бе достатъчно сериозен. Но Грейс бе само една малка част от цялото.

И щеше да е нечестен към себе си, ако кажеше, че бе тук само заради разследването.

Намери две здрави чашки. Наоколо се търкаляха няколко счупени. Хубав майсенски порцелан, майка му имаше един такъв сервиз, който много си пазеше. Точно наливаше кафето, когато я усети зад себе си.

— Черно?

— Да, благодаря. — Тя влезе в кухнята, огледа я и трепна. — Не е оставил много здрави неща, а? Сигурно е предполагал, че може да съм скрила голям син диамант в кутията за кафе или в буркана с бисквити.

— Хората крият най-ценните си вещи на най-странни места. Веднъж се занимавах с едно дело за обир, в което жертвата беше спасила парите си, защото ги беше скрила в найлоново пликче на дъното на кофата с мръсните пелени. Кой уважаващ себе си крадец ще се рови из бебешки пелени?

Грейс се засмя и отпи от кафето. Независимо дали това му бе целта, тази история я накара да се чувства по-добре.

— Така излиза глупаво да пазиш разни неща в сейф. Този крадец не е взел златото, нито електрониката. Предполагам, както казваш, че много е бързал и е взел само това, което е можел да напъха в джобовете си. — Приблужи се до прозореца и погледна навън. — Дрехите на Мелиса са горе. Не видях чантата ѝ. Може да е взел и нея, или пък е заровена някъде под този безпорядък.

— Ако беше тук, щяхме да я намерим.

Тя кимна:

— Бях забравила. Вие вече сте претърсили вещите ми. — Обърна се, облегна се на масата и го погледна над ръба на чашката. — Лично ли ги прегледа, лейтенант?

Той си помисли за червената копринена нощница.

— Някои от тях. Имаш достатъчно да откриеш универсален магазин.

— Идва ми отвътре. Имам слабост към нещата. Към всякакви неща. Правиш превъзходно кафе, лейтенант. Няма ли кой да ти го вари сутрин?

— Не. В момента не. — Сет остави чашата си. — Това изобщо не беше тънък намек.

— Не съм имала и намерение да бъде. Не че имам нещо против конкуренцията, просто искам да знам дали я имам. Още си мисля, че не те харесвам, ала това би могло да се промени. — Вдигна ръка и докосна края на плитката си. — Защо човек да не е подготвен?

— В момента най-вече ме интересува да приключа този случай, а не да си играя игрички с теб... Грейс.

Бе толкова студено и безстрастно изказване, че разпали състезателния й дух.

— Предполагам, че не харесваш агресивни жени.

— Не особено.

— Е, в такъв случай... — Усмихна се и пристъпи към него. — Това никак няма да ти хареса.

С плавно и отработено движение плъзна ръка в косата му и привлече устните му към своите.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Разтърси го светкавица, обвита в черно кадифе. Зави му се свят, кръвта му закипя. Никоя част от него не избегна яростната атака на сочните и умели устни.

Вкусът ѝ, неочакван и въпреки това познат, се разля в него като горещо вино, което го удари веднага в главата и го остави замаян, пиан и отчаян.

Мускулите му се напрегнаха като за скок. А ако скочеше, щеше да притежава това, което вече бе негово. Трябваше да призове цялата си воля, за да удържи ръцете си, които копнееха да се протегнат, да вземат. Вкусът ѝ бе също толкова тъмен и опияняващ, както ароматът ѝ. Дори niskият ѝ гърлен стон, докато движеше срещу него фантастичното си тяло, бе подмамващ намек за онова, което би могло да бъде.

Сет стисна ръцете си в юмруци, бавно преброи до пет, после ги отпусна и остави вътрешната си война да бушува, докато устните му оставаха пасивни, тялото му неподдаващо.

Нямаше да ѝ достави удовлетворението да отвърне на целувката.

Грейс знаеше, че бе допуснала грешка. Бе го знаела още докато се приближаваше към него. И преди бе правила грешки и се опитваше да не съжالياва за това, което бе сторено и не можеше да се поправи.

Ала за това съжالياваше.

Дълбоко съжالياваше, че вкусът му бе толкова неповторим и идеален за нейното небце. Че косата му, формата на раменете му, силните му мускулести гърди ѝ се надсмиваха, когато бе искала само да се надсмее над него, да му покаже какво би могла да му даде. Ако тя поискаше.

А сега, увлечена от страстта, която я прониза при този допир на устните, му даваше много повече, отколкото бе възнамерявала. А той в отговор не ѝ даваше нищо.

Улови долната му устна между зъбите си и бързо я ухапа, после прикри гневното си разочарование, като отстъпи нехайно назад и му се

усмихна развеселено.

— Леле, леле, бива си те, а, лейтенант?

Кръвта го изгаряше с всеки удар на сърцето, но Сет само наклони глава:

— Не си свикнала да ти устояват, нали, Грейс?

— Не. — С жест, едновременно разсеян и предизвикателен, тя потърка с пръст устната си. Вкусът му упорито оставаше там, настоявайки, че там му е мястото. — Но пък повечето мъже, които съм целувала, имат във вените си лед вместо кръв. Жалко. — Отдели пръста си от устната си и докосна неговата. — Толкова хубава уста. Такъв потенциал. Ала теб може би просто не те привличат жените...

Усмивката му, закачлива и чаровна, я потресе. Очите му грейнаха с невероятни златисти отблясъци, устните му се смекчиха. Изведнъж ѝ се стори достъпен, почти момче, и сърцето ѝ се сви от копнеж.

— Може би просто не си моят тип.

Грейс се изсмя невесело.

— Скъпи, аз съм типът на всеки мъж. Е, да го отчетем като неуспешен експеримент и да продължим нататък. — Като си каза, че бе глупаво да се чувства обидена, пристъпи отново към него и оправи вратовръзката му, която бе разхлабила.

Сет не искаше тя да го докосва, не сега не когато едва се крепеше на ръба на самообладанието.

— Имаш страхотно самочувствие.

— Предполагам. — Все още с ръце върху вратовръзката му, Грейс вдигна глава и го погледна в очите. По дяволите, помисли, ако не можеха да бъдат любовници, може би можеха да бъдат предпазливи приятели. Мъжът, който я бе погледнал и ѝ се бе усмихнал, щеше да бъде добър, сигурен приятел. Затова и тя му се усмихна мило и непресторено и направо прониза сърцето му. — Но пък мъжете като цяло са предсказуеми. Ти си просто изключение от правилото, Сет, изключение, което потвърждава правилото.

Спусна ръце надолу да приглади сакото му и каза още нещо, ала той не я чу от бученето в ушите си. Самообладанието му се пречупи, усети го като меч, стоварен върху броня. С жест, който едва ли осъзнаваше, я завъртя, притисна гърба ѝ срещу стената и се нахвърли върху устните ѝ.

Сърцето ѝ подскочи в гърдите и ѝ изкара въздуха. Грейс се вкопчи в раменете му и за да запази равновесие, и в отговор на това неочаквано бурно желание, което прелетя от него към нея и ги съедини.

Отдаде му се, напълно, после обви ръце около врата му и изля сърцето си в целувката.

Ето — това бе всичко, което можеше да измисли замаяното ѝ съзнание. О, ето, най-последно.

Ръцете му се втурнаха по нея, откриваха и по някакъв начин разпознаваха всяка извивка. И този спомен го разкъсваше, горещ и реален като страстта. Сет искаше този вкус, трябваше да го има в себе си, да го погълне целия. Опустошаваше устните ѝ като човек, хранещ се след безкраен пост, изпълваше се с нейните аромати, всичките тъмни, зрели, сочни.

Тя бе тук и бе негова, помисли си той, винаги е била тук, невъзможно тук.

И разбра, че ако не се отдръпне, никога няма да може да оцелее без нея.

Опря ръце на стената от двете ѝ страни, за да престане да докосва, да престане да взема. Като се бореше да възстанови дишането и разсъдък си, се отскубна от целувката и отстъпи назад.

Грейс остана опряна на стената, със затворени очи и кожа, пламнала от страст. Когато най-последно ресниците ѝ трепнаха и унесените ѝ сини очи успяха да се фокусират, Сет безмилостно се бе взел в ръце.

— Непредсказуемо — успя да промълви тя, като едва сдържа желанието си да притисне две ръце към препускащото си сърце. — Много.

— Предупредих те да внимаваш какво правиш. — Гласът му бе студен и ѝ подежда като плесница.

Грейс трепна и сигурно би залитнала, ако не бе опряна на стената. При реакцията ѝ Сет за миг присви очи. Обида? Не, това бе глупаво. Тя бе ветеран в тази игра и бе преживяла какво ли не.

— Да, предупреди ме. — Гордостта я накара да се изправи и да се усмихне непринудено. — Просто никак не обичам да се вслушвам в предупреждения.

Той помисли, че със закон би трябвало да я задължат да носи табела с надпис: „Внимание! Жена!“

— Имам работа. Мога да ти дам още пет минути, ако искаш да те изчакам, докато си събереш багажа.

Ах ти, копеле такова, помисли Грейс. Как можеш да си толкова студен, толкова невъзмутим!

— Ти си тръгвай, хубавецо. Аз ще се оправя.

— В момента бих предпочел да не те оставям сама в къщата. Върви си събери багажа.

— Това е моят дом.

— Сега е местопрестъпление. Останаха ти четири минути и половина.

През нея се разнесе ярост на горещи пулсиращи вълни.

— Не ми трябва нищо отгук. — Обърна се и тръгна към вратата, после рязко се извъртя, когато Сет я хвана за ръката. — Какво?

— Трябват ти дрехи — обясни той търпеливо. — За един или два дни.

— Наистина ли мислиш, че ще нося нещо, което това копеле може да е пипало?

— Това е глупава и предсказуема реакция. — Тонът му не се смекчи ни най-малко. — Ти не си нито глупава, нито предсказуема жена, Грейс. Не се прави на жертва. Върви си събери багажа.

Бе прав. Само това бе достатъчно, за да го мрази. Но смущаващото желание, което още я изгаряше, бе много по-добра причина. Тя не каза нищо, просто се обърна и излезе.

Сет с удовлетворение отбеляза, че не се чу затръшването на входната врата. Бе се качила горе да си събере багажа, както ѝ каза. Той изключи кафе-машината, изплакна чашите, остави ги в умивалника и седна да я чака.

Бе очарователна жена, помисли, темпераментна, енергична и със самочувствие. И го разсипваше, развързваше всичките му старателно завързани възли. Откъде знаеше точно коя нишка да дръпне бе просто още една загадка.

Бе поел този случай, напомни си Сет. Да седи на бюрото си и да дава нареждания бе само част от работата. Имаше нужда лично да се захване, и той се захвана с това... Следователно и с нея. Участието на Грейс в цялото бе малко, ала Сет искаше да се отнася към нея със

същата обективност, с която се отнасяше към всяка друга част на случая.

Вдигна очи, привлечен от портрета, който му се усмихваше толкова подканящо.

Трябваше да бъде по-скоро машина, отколкото човек, за да остане обективен, когато ставаше дума за Грейс Фонтейн.

Сет чак следобед успя да се освободи дотолкова, че да проведе разпитите. Ключът към всичко бяха диамантите и той искаше отново да ги погледне. Не се изненада, когато в резултат на телефонния си разговор с доктор Линструм получи уверения в почтеността и квалификацията на Бейли Джеймс. Диамантите, които тя бе положила толкова усилия да запази, оставаха в „Салвини“ и под нейна грижа.

Спря пред елегантната ъглова сграда в покрайнините на Вашингтон, в която се помещаваше фирмата, и кимна на униформения полицаи, който охраняваше входната врата. Изпита леко съчувствие към него — жегата бе непоносима.

— Лейтенант! — Въпреки мократа си от пот униформа, полицаят застана мирно.

— Госпожица Джеймс вътре ли е?

— Да, сър. Магазинът през следващата седмица ще бъде затворен за клиенти. — Човекът кимна към затъмнената изложбена зала зад дебелата остъклена врата. — На всеки вход сме поставили охрана, а госпожица Джеймс е на долния етаж. По-лесно ще влезете през задния вход, лейтенант.

— Добре. Докога си дежурен?

— Още един час. — Полицаят не изтри чело, въпреки че му се искаше. Сет Бюкенън имаше репутацията на педант. — Сменяме се през четири часа, както сте наредили, сър.

— Следващия път си вземи шише вода.

Сет заобиколи сградата. Много добре знаеше, че полицаят бе отпуснал рамене в момента, в който бе видял гърба му. След кратък разговор с дежурния на задния вход натисна звънеца на поправената стоманена врата.

— Лейтенант Бюкенън — представи се той, когато Бейли отговори по домофона. — Бих искал да поговоря за няколко минути с вас.

Отне ѝ известно време да стигне до вратата. Сет си я представи как излиза от своята лаборатория, завива по късия коридор, минава стълбите, под които само преди дни се бе крила от убиеца.

Той самият два пъти бе обходил сградата, отгоре до долу. Знаеше, че не всеки би преживял това, през което бе минала Бейли Джеймс.

Ключалката прецрака и вратата се отвори.

— Лейтенант... — Тя се усмихна на полицая, като безмълвно се извини за мъчителните му задължения. — Моля, влезте.

Изглеждаше добре, със спретнатите си блуза и панталон, с прибраната назад руса коса. Само леките сенки под очите ѝ издаваха напрежението, което бе преживяла.

— Говорих с доктор Линструм — започна Сет.

— Да, очаквах, че ще говорите. Много съм му благодарна за разбирането.

— Диамантите са се върнали там, откъдето са тръгнали.

Бейли се поусмихна:

— Б, върнали са се там, където са били преди няколко дни. Кой знае дали отново ще видят Рим. Мога ли да ви предложа нещо студено за пиене? — Посочи към яркия автомат за безалкохолни напитки, подпрян до тъмната стена.

— Аз черпя. — Той пусна монетите. — Бих искал да видя диамантите и да поговоря с вас.

— Добре. — Тя натисна бутона и взе кутийката, която падна. — Те са в хранилището. — Повече го натам, като продължаваше да говори: — Уредих да се подсилят охранителната и алармената системи. От няколко години имаме камери в изложбената зала, но поисках да инсталират и на вратите, на всички етажи, за да се покрие цялата площ.

— Разумно — одобри Сет и реши, че зад крехката външност се криеше и здрав разум. — Вие ли ще движите бизнеса сега?

Бейли отвори една врата и се поколеба.

— Да. Вторият ми баща го остави на нас тримата, като братята ми си поделиха осемдесет процента. В случай, че някой от нас почине и няма наследници, делът му се разделя между преживелите го. — Пое въздух. — Аз ги преживях.

— Това е нещо, за което трябва да бъдете благодарна, Бейли, не да се чувствате виновна.

— Да, и Кейд така казва. Но виждате ли, някога хранех поне илюзията, че сме едно семейство. Седнете, аз ще донеса Звездите.

Той влезе в работилницата, огледа оборудването, дългата работна маса. Заинтригуван, се приближи да види цветните камъни, преплетените златни нишки. Това сигурно щеше да бъде колие. Прокара пръст по гладката верижка. Нещо дръзко, почти езическо.

— Трябваше да се заема отново за работа — обади се Бейли зад гърба му. — Да правя нещо... Различно, нещо лично мое, преди отново да започна да се занимавам с това. — Остави кутийката с трите диаманта.

— Ваш проект ли е? — попита Сет и посочи към колието на масата.

— Да. Виждам го в съзнанието си. Не мога да рисувам, ала мога да си представям. Искях да направя нещо за Емджей и за Грейс, за да... — Тя въздъхна и седна на един висок стол. — Е, да кажем, че за да отпразнуваме оцеляването си.

— И това е за Грейс.

— Да. — Стана ѝ приятно, че го бе почувствал и се усмихна. — За Емджей виждам нещо по-модерно. Но това е за Грейс. — Внимателно премести недовършената си работа върху една табличка и постави между тях кутийката с Трите Звезди. — Никога не губят въздействието си. Всеки път, когато ги видя, съм потресена.

— Колко време остава, докато свършите с тях?

— Едва бях започнала, когато... Когато се наложи да спра. — Тя се прокашля. — Удостоверих автентичността им. Това са сини диаманти. Ала и музеят, и застрахователният агент предпочитат по-задълбочено изследване. Ще проведе още няколко теста, освен тези, които вече съм започнала или завършила. Един металург прави тестове на триъгълника, но ще ми го дадат след един или два дни. Няма да отнеме повече от седмица, преди да ги предам в музея.

Той извади единия диамант от гнездото му и още щом го хвана в ръката си, разбра, че бе диамантът, който Грейс бе носила със себе си. Каза си, че това е невъзможно. Неопитното му око не би могло да ги различи.

И въпреки това чувстваше нея върху камъка. В камъка.

— Ще ви бъде ли трудно да се разделите с тях?

— Би трябвало да кажа не, след последните няколко дни. Ала наистина ще ми е трудно.

Очите на Грейс имаха същият цвят, помисли Сет. Не цвета на сапфира, а на рядък, силен диамант.

— Струва си да се убие за тях — каза тихо, като гледаше камъка в ръката си. — Да се умре за тях. — После, ядосан на себе си, го остави. — Доведените ви братя са имали клиент...

— Да, те говореха за някакъв клиент, караха се. Томас искаше да вземе парите, първоначалния депозит, и да избяга. — Парите сега бяха проверени, но нямаше голяма надежда да се открие техния източник. — Тимъти му каза, че е глупак, че никога няма да може да избяга достатъчно бързо или достатъчно далеч. Че той... Че клиентът ще го намери. Той изобщо не е човек, така каза Тимъти, или нещо подобно. И двамата се страхуваха, ужасно се страхуваха и бяха ужасно отчаяни.

— За главите си.

— Да, мисля, че са се страхували за главите си.

— Би трябвало да е някой колекционер. Никой не би могъл да предложи тези диаманти за препродажба. — Погледна към скъпоценните камъни които проблясваха като звезди в гнездата си. — Вие намирате, купувате и продавате скъпоценни камъни на колекционери.

— Да. Със сигурност не от мащаба на Трите Звезди, но да. — Бейли разсеяно прокара пръсти през косата си. — При нас може да дойде клиент, който предлага или търси скъпоценен камък. Понякога се случва да търсим определен камък за конкретен клиент.

— Значи имате списък на клиентите си? Имена, предпочитания?

— Да, и имаме списък какво е купил или продал всеки клиент. — Тя сплете ръце. — Томас го пазеше в кабинета си. Тимъти сигурно има копия в своя кабинет. Ще ви ги намеря.

Той леко я докосна по рамото, преди да бе станала от стола.

— Аз ще ги намеря.

Бейли въздъхна с облекчение. Още не можеше да се качи на горния етаж, в стаята, където бе видяла убийството.

— Благодаря ви.

Сет извади бележника си.

— Ако ви помоля да назовете най-големите колекционери, кои имена ви идват наум, без да се замисляте?

— О... — Тя се съсредоточи и прехапа устни. — Питър Морисън в Лондон, Силвия Смит-Симънс в Ню Йорк, Хенри и Лора Мълър тук във Вашингтон, Матю Волински в Калифорния. И, предполагам, Чарлз Ван Хорн, също тук във Вашингтон, макар че той отскоро се занимава. През последните три години му продадохме три прекрасни камъка. Единият беше много красив опал, който аз си бях харесала. Все още се надявам да ми позволи да му го направя на бижу. Проектът е в главата ми... — Тръсна глава, изведнъж осъзнала защо я пита. — Лейтенант, аз познавам тези хора. Работила съм с тях лично. Мълърови са приятели на покойния ми втори баща. Госпожа Смит-Симънс е над осемдесет години. Никой от тях не е крадец.

Той не си направи труда да вдигне поглед, а продължи да пише.

— Значи ще можем да ги изключим от списъка. Да се приеме някой или нещо за това, което изглежда, е грешка в едно разследване, госпожице Джеймс. Вече имаме достатъчно грешки.

— Като моята особено се откроява. — Приела този факт, Бейли премести недокоснатата си чаша върху масата. — Трябваше веднага да отида в полицията. Трябваше да съобщя на властите информацията или поне моите подозрения. Ако го бях сторила, няколко души щяха да са още живи.

— Възможно е, ала не е сигурно. — Сега вече Сет вдигна глава и забеляза измъчения поглед в меките кафяви очи. В него се надигна съчувствие. — Знаехте ли, че вашият доведен брат е бил изнудван от един второразреден гарант на заеми?

— Не — прошепна тя.

— Знаехте ли, че някой е дърпал конците, толкова силно ги е дърпал, че да превърне доведения ви брат в убиец?

Бейли поклати глава и болезнено прехапа устни.

— Проблемът е бил в нещата, които не съм знаела, нали? Аз изложих на ужасна опасност двамата души, които обичам най-много, а след това забравих за тях.

— Амнезията не е избор, тя е състояние. А вашите приятелки се справиха. И продължават да се справят. Всъщност тази сутрин се срещнах с госпожица Фонтейн. Не ми се стори много измъчена.

Бейли долови презрителната нотка в гласа му и се обърна към него.

— Вие не я разбирате. Предполагах, че човек, който си изкарва хляба с вашата професия, би трябвало да е по-проницателен.

Стори му се, че усети в гласа ѝ намек за съжаление.

— Винаги съм мислил, че съм проницателен.

— Хората рядко са проницателни, когато става дума за Грейс. Те виждат само това, което тя им позволява да видят... Освен ако не се постараят да погледнат по-дълбоко. Тя е най-щедрият човек, когото познавам. — Бейли забеляза недоверчивото весело пламъче в очите му и усети, че се ядосва. Скочи от стола. — Вие не знаете нищо за нея, а вече я отхвърляте. Можете ли да си представите какво прави Грейс точно в този момент? Братовчедка ѝ е била убита, и то у тях.

— Едва ли тя е виновна за това.

— Лесно е да се каже. Но тя ще се самообвинява, семейството ще я обвинява. Лесно е да се обвинява Грейс.

— Вие не я обвинявате.

— Не, защото я познавам. И знам, че през по-голямата част от живота си е трябвало да се справя с мнения като вашето. А нейният начин да се справи с това е да прави каквото ѝ харесва, защото каквото и да прави, тези мнения рядко се променят. Точно в момента мисля, че тя е с леля си и поема поредния психологически бой. — Гласът ѝ се разгорещи. — Тази вечер ще има помен за Мелиса и роднините ще се нахвърлят върху нея, както правят винаги.

— Защо?

— Защото това правят най-добре. — Тя уморено обърна глава и погледна към Трите Звезди. Любов, познание, щедрост. Защо в света изглежда имаше толкова малко от тях? — Може би ще хвърлите още един поглед, лейтенант.

Вече прекалено много ги бе гледал, реши Сет. И си губеше времето.

— Тя определено внушава вярност в приятелите си — отбеляза той. — Отивам да потърся списъците.

— Знаете пътя. — Бейли взе диамантите да ги отнесе обратно в хранилището.

Грейс бе облечена в черно и никога не се бе чувствала по-малко в траур. Бе шест вечерта и започваше да вали лек дъждец, който

обещаваше да превърне града в парна баня, вместо да го разхлади. Главоболието, което се надигаше от часове, изсумтя презрително на аспирина, който вече бе взела, и се развихри.

Имаше още един час преди панихидата, която бе организирала набързо и сама, защото леля ѝ настояваше за това. Хелън Фонтейн се справяше със скръбта по свой си начин, както с всичко друго. В този случай това означаваше да посрещне Грейс със студени, обвиняващи и сухи очи. И да настоява погребението да се извърши веднага, да се уреди от Грейс и за нейна сметка.

Щяха да пристигнат от всички посоки, мислеше Грейс, докато се разхождаше из голямата празна стая с подредените в нея цветя, с плътни червени завеси и дебели килими. Тъй като такива неща се очакваха, те се отразяваха в пресата. А семейство Фонтейн никога не би дало на средствата за масово осведомяване и една троха. Освен, разбира се, самата Грейс. Не бе трудно да се уредят залата за погребението, музиката, цветята, изисканите закуски. Необходими бяха само няколко телефонни обаждания и споменаването на името Фонтейн. Хелън бе донесла снимката, голяма цветна фотография в блестяща сребърна рамка, която сега украсяваше полираната махагонова маса и бе обградена с червени рози в сребърни вази, каквито Мелиса бе обичала. Нямаше да има тяло, което да се вижда. Грейс бе уредила тялото на Мелиса да бъде освободено от моргата и вече бе подписала чека за кремацията и за урната, която леля ѝ бе избрала.

Нямаше благодарности. Не бе и очаквала. Бе така от момента, в който Хелън официално ѝ стана настойник. Бяха ѝ дали всичко необходимо за живот — за живот в стил Фонтейн. Страхотни къщи в няколко страни, безупречно приготвена храна, изискани дрехи, отлично образование.

И непрекъснато бе обучавана как да яде, как да се облича, как да се държи, кого може да избере за приятел и кого не. Безспир ѝ бе напомняно какво с нищо незаслужено щастие е за нея, че има зад гърба си такова семейство. И безмилостно бе измъчвана от братовчедка си, която тази вечер бе дошла да оплаква, за това, че бе осиротяла, за това, че бе зависима. За това, че бе Грейс.

Бе се бунтувала срещу всичко това, срещу всички очаквания и изисквания. Бе отказала да бъде отстъпчива, послушна, предсказуема.

С времето болката по родителите ѝ избледня, а с нея и отчаяната детска нужда от любов и приемане.

Бе дала на пресата достатъчно материал. Диви купони, неразумни любовни истории, безогледно харчене.

Когато това не облекчи болката, намери нещо друго. Нещо, което я караше да се чувства порядъчна и завършена. И намери Грейс.

Тази вечер щеше да бъде точно това, което бе свикнало да очаква от нея семейството ѝ. И щеше да преживее следващите безкрайни часове, без да им позволи да я докоснат.

Отпусна се тежко на дивана с бухналите кадифени възглавници. Сърцето ѝ бумтеше, стомахът ѝ се свиваше конвулсивно. Затвори очи и си заповяда да се отпусне. Щеше да прекара този последен час сама и да се подготви за останалото.

Ала едва бе поела за втори път въздух, когато чу стъпки, приглушени от дебелия килим. Раменете ѝ се стегнаха, гърбът ѝ се изправи. Тя отвори очи и видя Бейли и Емджей.

Позволи си отново да затвори очи и се отдаде на обзелото я чувство на благодарност.

— Казах ви да не идвате.

— Да, все едно, че щяхме да те послушаме. — Емджей седна до нея и я хвана за ръката.

— Кейд и Джек паркират колата — съобщи Бейли, седна от другата ѝ страна и я хвана за другата ръка. — Как си?

— По-добре. — Грейс стисна ръцете им и в очите ѝ запариха сълзи. — Вече много по-добре.

В едно ширнало се имение, не много далеч от мястото, където Грейс седеше с тези, които я обичаха, един мъж се взираше в съскащия дъжд.

Всички се бяха провалили, помисли той. Мнозина бяха платили за провалите си. Но възмездието не можеше да замести Трите Звезди.

Само забавяне, успокояваше се той. Звездите бяха негови, бяха предназначени да бъдат негови. Бе ги сънувал, бе ги държал в ръцете си в тези сънища. Понякога ръцете бяха човешки, понякога не, ала винаги бяха неговите ръце.

Пиеше вино, гледаше дъжда и обмисляше какви възможности има.

Плановете му бяха забавени от три жени. Това бе унижително и те трябваше да бъдат накарани да платят за неговото унижение.

Салвини бяха мъртви — Бейли Джеймс. Глупаците, които бе наел да доставят втората Звезда, бяха мъртви — Емджей О'Лиъри.

Човекът, когото бе изпратил с поръчение да вземе третата Звезда на всяка цена, бе мъртъв — Грейс Фонтейн.

Той се усмихна. Това бе недискретно, защото лично бе ликвидирал мошеника, който се бе опитал да го излъже. Да му разправа, че било нещастен случай, че жената се била борила с него, побягнала, паднала и се убила. Да му разправа, че бил претърсил всички ъгълчета на къщата и не намерил диаманта.

Този провал бе достатъчно дразнещ сам по себе си, но после откри и, че бе умряла не която трябва жена и че глупакът бе откраднал пари и бижута, без да му докладва. Е, такава нелоялност в делови партньор едва ли можеше да бъде толерирана.

Усмихна се замечтано и извади от джоба си една блестяща диамантена обица. Грейс Фонтейн я бе носила на възхитителното си ухо, помисли той. Сега я пазеше като талисман, докато обмисляше какви стъпки да предприеме по-нататък.

Оставаха само дни, преди Звездите да попаднат в музея. Да ги измъкне от тези свещени зали щеше да отнеме месеци, ако не и години планиране. Той нямаше намерение да чака.

Може би се бе провалил, защото бе прекалено предпазлив, стоеше на разстояние от събитията. Може би боговете искаха по-личен риск. По-дълбоко обвързване.

Бе време, реши той, да излезе от сянката, да се срещне лице в лице с жените, които му пречеха да вземе онова, което му принадлежи. Отново се усмихна, развълнуван от тази мисъл, зарадван от тази възможност.

Когато на вратата се почука, той отговори весело и с добро настроение:

— Влез.

Икономът, в строг черен костюм, не се осмели да пристъпи по-далеч от прага.

— Моля за вашето извинение, посланик. Гостите ви пристигат.

— Много добре. — Той допи виното и остави празната кристална чаша на една маса. — Веднага слизам.

Когато вратата се затвори, се приближи до огледалото, провери безупречния смокинг, блестящите диамантени копчета на яката, тънкия златен часовник на китката си. После се вгледа в лицето си — гладките линии, добре поддържаната бледозлатиста кожа, аристократичния нос, твърдите, макар и малко тънки устни. Приглади с ръка идеално подстриганата си гъста черна коса, прошарена със сребърни нишки.

После бавно и усмихнато срещна очите си. Светли, почти прозрачни, те му се усмигнаха в отговор. Гостите му щяха да видят това, което виждаше той — един идеално поддържан петдесет и две годишен мъж, ерудиран и образован, любезен и с добри обноски. Те нямаше да знаят какви планове се крият в сърцето му. Нямаше да видят по ръцете му кръв, макар че само преди по-малко от двадесет и четири часа бе убил с тези ръце.

При спомена изпита единствено удоволствие, единствено наслада от мисълта, че скоро ще вечеря с елита, с влиятелните хора. И че можеше да убие всеки от тях с едно щракване на пръстите си и да остане напълно неприкосновен.

Засмя се — нисък, прелъстителен звук, с трептящи обертонове. Пъхна обицата обратно в джоба си и излезе от стаята.

Посланикът бе луд.

ПЕТА ГЛАВА

Първата мисъл на Сет, когато влезе в ритуалната зала, бе че това прилича повече на скучен прием, отколкото на панахида. Хората стояха и седяха на групички, много от тях ядяха сандвичи или пиеха вино. На фона на тих етюд от Шопен се чуваха гласове. От време на време избухваше смях.

Той не видя сълзи.

Светлините бяха почтително приглушени и се отразяваха в отблясъците на скъпоценни камъни и злато. Ароматът на цветята са смесваше с мъжки и женски парфюми. Сет видя лица, елегантна и отегчени.

Не видя скръб.

Ала видя Грейс. Тя стоеше и гледаше висок слаб мъж със златист тен, златиста коса и яркосини очи. Той я държеше за ръка, усмихваше се победоносно и й говореше бързо и настойчиво. Грейс поклати глава, опря ръка на гърдите му и после му позволи да я измъкне във вестибюла.

Устните на Сет машинално се изкривиха презрително. Една панахида бе най неподходящото място за флиртуване.

— Бюкенън. — Към него се приближи Джек Дакота. Той огледа залата и пъкна ръце в джобовете на костюма, който страстно му се искаше да си висеше в гардероба, вместо на гърба му. — Прилича ми на купон.

Сет гледаше как две жени се целуват.

— Така изглежда.

Не прилича на място, където един нормален човек би искал да попадне.

— Дошъл съм по работа — отсече Сет. Която би мотаете да почака до сутринта, напомни са той. Би трябвало да я остави да почака. Ядосваше се, че си бе измислил тази работа като оправдание, че бе мислил за Грейс... Нещо повече, че не бе успял да я изхвърли от съзнанието си.

Извади от джоба си една полицейска снимка и я подаде на Джек.

— Познаваш ли го?

Джек замислено се вгледа. Зализано конте, помисли той. С леко европейски вид, с лъскава черна коса, тъмни очи и фини черти.

— Не. Прилича ми на реклама за някакъв изчанчен одеколон.

— Не си ли го срещал по време на вълнуващите си приключения през почивните дни?

Джек се вгледа по-внимателно и върна снимката.

— Не. Каква връзка има?

— Неговите отпечатащи са навсякъде из къщата в Потомак.

Интересът на Джек се събуди.

— Той ли е убил братовчедката?

Сет посрещна студено погледа му.

— Това още не е установено.

— Не ми се дръж като полицай, Бюкенън. Какво каза той? Че се е отбил да продава прахосмукачки?

— Нищо не каза. Беше много зает да плува по лице в реката.

Джек изруга и отново обходи с поглед залата. Малко се поуспокои, като видя, че Емджей говори с Кейд.

— Моргата трябва да се препълва. Имате ли име?

Сет понечи да не отговори. Не обичаше професионалистите, които вървяха на една крачка след полицията. Но не можеше да отрече, че ловецът на глави и частният детектив бяха обвързани със случая. И не можеше да избегне тази връзка.

— Карло Монтури.

— Името също нищо не ми говори.

Сет и не очакваше да му говори, ала полицията на няколко континента познаваше това име.

— Не е по твоята част, Дакота. Такива като него си имат скъп адвокат и не използват местните гаранции, за да се измъкнат. — Докато говореше, Сет като типичен полицай обхождаше с поглед залата от ъгъл до ъгъл, отчиташе подробностите, езика на телата. — Преди да предприеме последното си плуване, е бил скъпоплатен наемен бияч. Работел е сам, защото не е искал да дели с никого удоволствието.

— Някакви връзки в областта?

— Работим върху това.

Сет видя как Грейс излезе от вестибюла. Мъжът, който бе с нея, бе обвил ръка около раменете ѝ, привлече я в интимна прегръдка и я целуна. Сет кипна.

— Извини ме.

Грейс го видя в момента, в който тръгна към нея през залата. Тя каза нещо на мъжа до нея и го отпрати. После изправи рамене и нагласи на лицето си една непринудена усмивка.

— Лейтенант, не ви очаквахме.

— Извинявам се, че смуцавам вашата... — Той хвърли един поглед към златното момче, което си вземаше чаша вино. — Скръб...

Сарказмът му ѝ подежда като плесница, но Грейс не трепна.

— Предполагам, че си имате причини да дойдете.

— Бих искал да ми отделите няколко минути. Насаме.

— Разбира се. — Тя се обърна да го изведе навън и се озова лице в лице с леля си.

— Лельо Хелън...

— Ако можеш да се откъснеш за момент от ухажорите си — заяви студено Хелън, — бих искала да говоря с теб.

— Извинявай — обърна се Грейс към Сет и отново излезе във вестибюла.

Сет се замисли дали да не се отдалечи и да ги остави насаме. Ала остана където беше, на две крачки от вратата. Каза си, че едно разследване на убийство не оставя място за сантименталности. Макар двете жени да говореха тихо, той ясно чуваше гласовете им.

— Доколкото разбирам, в дома ти има вещи на Мелиса — поде Хелън.

— Не знам. Още не съм имала възможност да проверя основно къщата.

Хелън за момент не каза нищо, просто изучаваше със студените си сини очи племенницата си. Лицето ѝ бе гладко и под старателно поставения грим не личаха никакви следи от скръб. Косата ѝ бе лъскава, изрусена до стилно пепеляво. Ръцете ѝ бяха с прясно направен маникюр и върху тях проблясваше диамантена венчална халка, макар че от повече от десет години със съпруга ѝ я свързваше единствено фамилното име, и пръстен с квадратен сапфир, подарък от последния ѝ любовник.

— Искрено се съмнявам, че Мелиса би дошла в твоя дом без чанта. Искам вещите ѝ, Грейс. Всичките ѝ вещи. Ти няма да вземеш нищо нейно.

— Никога не съм искала нищо нейно, лелю Хелън.

— Не си ли? — Гласът ѝ прозвуча като удар на камшик. — Мислиш ли, че не ми е казвала за връзката ти с нейния съпруг?

Грейс само въздъхна. Това бе нещо ново, но толкова познато, че ѝ се гадеше.

— Не съм имала връзка с Боби нито преди да се оженят, нито докато бяха женени, нито след това.

— И на кого мислиш, че ще повярвам? На теб или на собствената си дъщеря?

Грейс наклони глава и се усмихна накриво:

— Ами на собствената си дъщеря, разбира се. Както винаги.

— Винаги си била подла лъжкиня. Винаги си била неблагодарна, бремене, което поех само заради семейния дълг, и ти никога не си ми дала нищо в отплата. Когато отворих вратата си пред теб, ти беше разглезена и своенравна, и така и не се промени.

На Грейс започна да ѝ се повдига. В самоотбрана тя се усмихна и сви рамене. Демонстративно небрежно приглади с ръка косата си, прибрана в стегнат кок на врата.

— Да, предполагам, че не съм се променила. Просто ще трябва да остана едно разочарование за теб, лелю Хелън.

— Ако не беше ти, дъщеря ми щеше да е жива.

Грейс заповяда на сърцето си да се вцепени. Ала то я болеше и изгаряше.

— Да, права си.

— Предупреждавах я, колко пъти ѝ казвах каква си. Но ти непрекъснато я подмамваше и злоупотребяваше с любовта ѝ към теб.

— Любов ли, лелю Хелън? — позасмя се Грейс и притисна ръце към болезнените си слепоочия. — Със сигурност дори и ти не вярваш, че тя някога е изпитвала и капка любов към мен. Наследила е отношението си от теб и го е наследила добре.

— Как смееш да говориш за нея с този тон, след като я уби! — Очите върху добре поддържаното лице пламнаха от омраза. — Цял живот си ѝ завиждала, използвала си всякакви хитрини, за да ѝ

влияеш. А сега твоят неразумен начин на живот я уби. Ти отново предизвика скандал и лепна петно върху името на семейството.

Грейс замръзна. Това не бе скръб, помисли си. Може и да имаше скръб, заровена дълбоко, ала това на повърхността бе жлъч. И тя се страхуваше да не бъде поразена от нея.

— Това е в основата на всичко, нали, лельо Хелън? Името на Фонтейн, репутацията на Фонтейн, Е, разбира се, парите на Фонтейн. Детето ти е умряло, но това, което те вбесява, е скандалът. — Посрещна плесницата, без да трепне, макар че ударът се отпечата върху бузата ѝ. Пое дълбоко въздух. — Това би трябвало подобаващо да приключи отношенията между нас — каза спокойно. — Ще ти изпратя вещите на Мелиса колкото е възможно по-скоро.

— Махай се отгук. — Гласът на Хелън за пръв път потрепери, от гняв или от скръб, Грейс не можеше да каже. — Ти нямаш място тук.

— Отново си права. Никога не съм имала.

Грейс излезе от нишата. Цветът, който се бе оттекл от лицето ѝ, донякъде се възвърна, когато срещна очите на Сет. Не можеше да ги разчете от краткия му поглед, а и нямаше желание. Без да забавя крачка, мина покрай него и продължи да върви.

Ръмязият дъжд бе истинско облекчение. Тя изпита удоволствие и от жегата след преохладения изкуствен въздух вътре и тежкия засушлив дъх на погребални цветя. Токчетата ѝ отекнаха върху мокрите плочки, докато се приближаваше към колата си на паркинга. Мъчеше се да намери ключовете в чантата си, когато Сет сложи ръка на рамото ѝ.

Отначало той не каза нищо, просто я обърна към себе си и се вгледа в лицето ѝ. То отново бе пребледняло, освен червения пламтящ белег от плесницата, и очите ѝ, преливащи от чувства, тъмнееха на неговия фон.

— Тя не беше права.

Унижението бе поредният удар върху вече разклатеното ѝ самообладание. Грейс разтръска рамене, ала ръката му си остана на място.

— Това част от вашите следствени методи ли е, лейтенант? Да подслушвате чужди разговори?

Осъзнаваше ли тя, помисли си Сет, че гласът ѝ прекъсваше, че погледът ѝ бе опустошен? Толкова му се искаше да вдигне ръка към

белега върху лицето ѝ, да го разхлади, да го изтрие.

— Не беше права — повтори той. — И беше жестока. Ти не си виновна.

— Разбира се, че съм виновна. — Грейс се извъртя и с треперещи пръсти се опита да вкара ключа в ключалката. След три несполучливи опита се отказа, ключовете със звън паднаха върху мокрия паваж, а тя се обърна в ръцете му. — О, Боже... — Потръпна и притисна лице в гърдите му. — О, Боже.

Сет не искаше да я прегърне, отказваше да приеме ролята на утешител. Но ръцете му се обвиха около нея, преди да бе успял да се спре, и едната я погали по косите.

— Ти не си заслужила това, Грейс. С нищо не си го заслужила.

— Това няма значение.

— Има значение. — Сет се усети, че се размеква, че я привлича по-близо и се мъчи да успокои треперенето ѝ. — Винаги има значение.

— Просто съм уморена. — Грейс се сгуши в него, докато дъждът посипваше с роса косите ѝ. Тук имаше сила, бе всичко, което успя да помисли. Имаше пристан. Имаше отговор. — Просто съм уморена.

Вдигна глава и устните им се срещнаха, преди някой от тях да бе осъзнал, че има това желание. Тя тихо простена от облекчение и благодарност, разтвори нараненото си сърце за целувката и обви ръце около него.

Бе го чакала и, прекалено замаяна, за да си зададе въпроса защо, се разтвори за него. Със сигурност утехата, удоволствието и това всепоглъщащо желание бяха достатъчна причина. Устните му бяха твърди — такива, каквито винаги бе искала върху своите. Тялото му бе стегнато и силно — и идеално пасваше на нейното.

Ето го, помисли и въздъхна от радост.

Грейс все още трепереше и Сет чувстваше как собствените му мускули потръпват в отговор. Искаше му се да я прегърне, да я отнесе на някое тихо и тъмно място, където ще са само двамата. Да прекара години някъде, където ще са само двамата.

Сърцето му бумтеше в главата и заглушаваше равномерния шум от движението по мократа улица край паркинга. Бързите му настойчиви удари заглушаваха и предупреждението, което се опитваше да се надигне от ъгъла на съзнанието и да му каже да се отдръпне, да избяга.

Никога през живота си не бе искал нищо повече, отколкото искаше сега да се зарови в нея и да забрави за последствията.

Задавена от емоции и желания, Грейс го привлече към себе си.

— Отведи ме у дома — промълви тя. — Сет, отведи ме у дома, прави любов с мен. Имам нуждата да ме докосваш. Искам да бъда с теб. — Устните ѝ отново срещнаха неговите в отчаяна молба, на която не бе знаела, че е способна.

Всяка клетка на тялото му гореше за нея. Всички желания, които някога бе имал, се съединяваха в едно, и то бе само за нея. Тази почти зловна страст го оставяше уязвим и несигурен. И бесен.

Той сложи ръце на раменете ѝ и я отдръпна.

— Сексът не е отговор за всеки.

Гласът му не бе толкова студен, колкото му се искаше, ала бе достатъчно твърд, за да я спре да не протегне отново ръце към него. Секс? Наистина ли Сет вярваше, че му говори за нещо толкова просто като секс? После се вгледа в лицето му, в твърдо стиснатите му устни, видя лекото раздражение в очите му и разбра, че наистина.

Гордостта ѝ може да бе накърнена, но Грейс успя да се овладее.

— Е, очевидно за теб не е. — Приглади косата си, избърса дъждовните капки от нея. — А ако е, то ти си мъж, който държи той да е инициаторът. — Насили се да се усмихне, макар че устните и бяха студени и изтръпнали. — Щеше да е просто чудно, ако ти беше направил първата крачка. Ала ако я направя аз, значи съм... Как би ме нарекъл? Разпасана?

— Не мисля, че съм използвал тази дума.

— Не си, ти се владееш достатъчно добре, за да не използваш обиди. — Тя се наведе, вдигна мокрите ключове и ги раздруса. — Но ти също ме искаше, Сет. Не се владееш чак толкова добре, че да скриеш тази малка подробност.

— Не мисля, че трябва да вземам всичко, което искам.

— Защо не, по дяволите? — изсмя се Грейс безрадостно. — Живи сме, нали? А ти би трябвало най-добре да знаеш колко ужасно кратък може да бъде животът.

— Не съм длъжен да ти давам сметка как си живея живота.

— Не си. Ала очевидно имаш голямото желание да оспорваш начина, по който аз живея моя. — Погледът ѝ се плъзна край него, към светлините в ритуалната зала. — Свикнала съм. Аз правя точно

каквото искам, независимо от последствията. Аз съм егоистична, самовлюбена и безотговорна. — Сви рамене, обърна се и отключи вратата. — А колкото до чувствата ми, защо трябва да имам право на такива? — Влезе в колата и му хвърли един последен поглед. Устните ѝ може и да се изкривиха в прелъстителна усмивка, но тя не достигна до очите ѝ и не прикри нещастieto в тях. — Е, може би някой друг път, хубавецо.

Сет гледаше как колата ѝ се отдалечава в дъжда. Щеше да има друг път, призна той, ако не по друга причина, то защото не ѝ бе показал снимката. Сърце не му бе дало да я направи още по-нещастна тази вечер.

Чувства, мислеше Сет, докато вървеше към своята кола. Грейс ги имаше, и то много. Само му се искаше да може да ги разбере. Влезе в колата си и затръшна вратата. Искеше му се да може да разбере собствените си чувства.

За пръв път през живота му една жена бе стигнала до сърцето му. И го стискаше.

Сет си каза, че не отлага новата среща с Грейс. Сутринта след панахидата бе претрупан от работа. А когато най-после успя да излезе от кабинета си, се запъти към Емджей. Вярно, че можеше да възложи това на някой от подчинените си. Въпреки че шефът на полицията му бе наредил да води следствието и лично да се занимава с всички подробности, Мик Маршъл — детективът, който бе получил първата информация за случая — можеше да говори с Емджей О'Лиъри.

Сет бе принуден да признае, че му се иска лично да говори с нея и че се надява да измъкне някои подробности за Грейс Фонтейн.

Това бе една уютна квартална кръчма, с тъмно дърво, блестящ месинг, дебело тапицирани столове и сепарета. Следобедната работа не бе натоварена, ала имаше хора. Двама младежи, по възраст вероятно колежани, седяха в едно сепаре над две разпенени чаши и разпалена игра на шах. Един по-възрастен мъж на бара решаваше кръстословицата от сутрешния вестник, а три жени с пазарски чанти, натрупани по пода, се смееха, надвесени над чашите си. Барманът погледна удостоверението на Сет и му каза, че шефката е горе в кабинета си. Сет я чу, преди да я бе видял:

— Виж какво, приятел, ако съм искала ментови бонбони, щях да поръчам ментови бонбони. Аз поръчах ядки за бира. До шест часа искам да са тук. Да, да. Познавам си клиентите. Донеси ми проклетите ядки, веднага.

Тя седеше зад претрупано олющено бюро. Късата ѝ червена коса стърчеше на всички страни. Сет я видя как прокара отново пръсти през нея, остави слушалката и избута настрани купчина фактури. Ако това бе нейната представа за подреждане, помисли той, тя подхождаше на останалата част от стаята — толкова тясна, че едва имаше място човек да се обърне, пълна с кашони, папки, хартии, и един опърпан фотьойл, върху който бе разположена огромна препълнена чанта.

— Госпожице О'Лиъри?

Емджей вдигна поглед, все още смръщила ядосано вежди. Погледът ѝ не се проясни, когато позна посетителя.

— Само това ми липсваше, за да бъде денят наистина прекрасен. Полицай. Слушайте, Бюкенън, имам да наваксам тук. Както знаете, напоследък изгубих няколко дни.

— В такъв случай ще бе опитам да свърша бързо. — Той влезе в кабинета, измъкна снимката от джоба си и я хвърли на бюрото под носа ѝ. — Изглежда ли ви познат?

Тя сви устни и внимателно се вгледа в гладкото красиво лице.

— За този ли ми говореше Джек? Който е убил Мелиса?

— Случаят Мелиса Фонтейн е още открит. Този мъж е един възможен заподозрян. Познавате ли го?

Емджей завъртя очи и избута снимката обратно към Сет.

— Не. Прилича ми на гадняр. Грейс позна ли го?

Той леко наклони глава и това бе единственият външен признак за интерес.

— Тя познава ли много мъже, които приличат на гадняри?

— Прекалено много — изсумтя Емджей. — Джек каза, че сте дошли на панахидата снощи, за да покажете на Грейс тази снимка.

— Тя беше... Заета.

— Да, това за нея беше тежка вечер. — Емджей разтърка очи.

— Очевидно, макар отначало да изглеждаше, че се справя много добре. — Сет погледна отново към снимката и си спомни мъжа, който бе видял да я целува. — Струва ми се неин тип.

Ръката на Емджей се отпусна, очите ѝ се присвиха.

— Какво искате да кажете?

— Нищо. — Той прибра снимката. — Ако трябва да определя типа мъже, които ѝ харесват, този не е много по-различен от онзи, с когото Грейс интимничеше снощи.

— Интимничеше? — Присвитите ѝ очи започнаха да изпускат горещи зелени гневни светкавици. — Грейс не интимничеше с никой.

— Около метър и осемдесет и два, седемдесет и пет килограма, рус, с много зъби, с италиански костюм за пет хиляди долара...

Отне ѝ само един миг. Във всеки друг момент Емджей би се разсмяла. Но студеното презрение, изписано на лицето на Сет, я накара да изръмжи:

— Глупав кучи син, това беше братовчед ѝ Джулиън и той се опитваше да измъкне от нея пари, както винаги.

Сет се намръщи и си припомни сцената.

— Нейният братовчед... А той трябва да се пада на жертвата...

— Доведен брат. Доведен брат на Мелиса, син на баща ѝ от предишния му брак.

— И доведеният брат на покойната се е опитвал да измъкне от Грейс пари на панахидата на доведената си сестра?

Този път презрението в гласа му ѝ хареса.

— Да. Той е мазник. Защо обстоятелствата трябва да му попречат да я поизтръска? Повечето ѝ роднини от време на време я врънкат за пари. — Емджей стана и се разкърши. — А вие имате нахалството да дойдете тук с възмущението си и с високомерния си морал. Тя написа на този лигав хубавелко чек за няколко хиляди, за да ѝ се махне от главата, както даваше пари на Мелиса и на някои от другите.

— Бях останал с впечатлението, че Фонтейн са богати.

— Богатството е нещо относително, особено ако водиш такъв живот, ако парите от попечителския ти фонд са на свършване или ако си се охарчил в Монте Карло. А Грейс има повече от тези зелени гуцери, защото родителите ѝ не са пилеели с лека ръка. И роднините просто се изяждат. Кой мислите, че плати за панахидата снощи? Не мамчето и татето на скъпата покойница. Тази вещица, лелята на Грейс, я накара тя да я плати, а после хвърли цялата вина върху нея. А Грейс я пое, защото ѝ е по-лесно да я поеме и да си върви по пътя. Вие не знаете нищо за нея.

Той мислеше, че знае, ала подробностите, които събираше троха по троха, не се вписваха в образа, който си бе съставил.

— Знам, че тя не е виновна за това, което се е случило с братовчедка й.

— Опитайте се да й го кажете. Когато разбрахме, че си е тръгнала и се върнахме в къщата на Кейд, Грейс се беше затворила в стаята си и плачеше, а ние с нищо не можехме да й помогнем. И всичко защото тези копелета, които има нещастieto да са й роднини, са готови да излязат от кожата си, да направят всичко възможно тя да се чувства гадно.

Не само роднините й, помисли Сет с внезапно надигнало се чувство за вина. И той имаше пръст в това.

— Изглежда, че Грейс има повече късмет с приятелите си, отколкото с роднините си.

— Това е защото ние не се интересуваме от парите й или от името й. Защото не я съдим. Ние просто я обичаме. А сега, ако това е всичко, аз си имам работа.

— Трябва да говоря с госпожица Фонтейн. — Гласът на Сет бе толкова студен, колкото на Емджей бе разгорещен. — Къде бих могъл да я намеря?

Устните й трепнаха. Тя за момент се поколеба. Знаеше, че Грейс не би искала да му се дава информация. Но възможността да разбие предразсъдъците на полицая бе прекалено изкушаваща.

— Разбира се. Потърсете я в болница „Света Агнес“, в родилното или в детското отделение. Там ще я намерите. — Телефонът иззвъня и Емджей вдигна слушалката. — Да, О’Лиъри. — Обърна му гръб.

Сет предполагаше, че тя е отишла да навести детето на някоя приятелка, ала когато попита сестрите за Грейс Фонтейн, лицата им грейнаха.

— Мисля, че е в интензивното. — Дежурната сестра погледна часовника си. — Обикновено по това време е там. Знаете ли пътя?

Сет объркано поклати глава.

— Не.

Изслуша указанията, докато в главата му се въртяха повече от десет причини Грейс Фонтейн да ходи често в детското отделение. Ала тъй като никоя от тях не изглеждаше убедителна, просто тръгна по коридора.

Чуваше бебешки плач зад стъклените стени. И може би само за миг се спря пред прозореца и погледът му се смекчи при вида на мъничките личица, някои успокоени в сън, други сбръчкани от плач.

До него се бе спряло едно семейство, мъжът обвил ръка около раменете на жената.

— Нашият е третият отляво. Джошуа Майкъл Делвекио. Четири килограма и сто и петдесет грама. На един ден е.

— Много е хубав — отбеляза Сет.

— А вашето кое е? — попита жената.

Сет поклати глава и хвърли още един поглед през стъклото.

— Само минавам оттук. Да ви е жив и здрав синът. — Продължи, като устоя на изкушението да се обърне отново към младите родители, захласнати в своето чудо.

На два завоя от празника имаше по-малко отделение. Тук бръмчаха машини, сестрите се движеха безшумно. А зад стъклото имаше шест празни креватчета.

До едно от тях седеше Грейс, прегърнала мъничко плачещо бебе. Тя изтри сълзите от бледото личице, облегна буза на гладката главичка и го залюля.

Тази гледка го разтърси до основи. Косата ѝ бе опъната назад, върху костюма си бе облякла безформена зелена престилка. Цялото ѝ внимание бе приковано към пълните със сълзи очи, които се взираха в нейните.

— Извинете, господине. — Към него се приближи една сестра. — Тук е забранено.

Разсеяно, без да откъсва очи от Грейс, Сет извади удостоверението си.

— Трябва да говоря с госпожица Фонтейн.

— Ще ѝ кажа, че сте тук, лейтенант.

— Не, не я безпокойте. — Не му се искаше нищо да разруши тази картина. — Аз мога да почакам. Какво му е на бебето, което тя държи?

— Питър е роден с вируса на СПИН. Госпожица Фонтейн уреди той да се лекува тук.

— Госпожица Фонтейн? — Почувства как сърцето му се сви. — Това нейно дете ли е?

— Биологично? Не. — Лицето на сестрата се смекчи. — Мисля, че тя всичките ги чувства като свои деца. Наистина не знам какво бихме правили без нея. Не само фондацията, а и самата тя.

— Каква фондация?

— Фондация „Падаща звезда“. Госпожица Фонтейн я основа преди няколко години, за да помага на тежко и неизлечимо болни деца и техните семейства. Но най-важното е личното присъствие. — Кимна към стъклото. — Никаква финансова щедрост не може да замени едно любящо докосване или една приспивна песен.

Сет гледаше как бебето се успокои и постепенно се унесе в сън в ръцете на Грейс.

— Често ли идва тук?

— Винаги когато може. Тя е нашият ангел. Извинете ме, лейтенант.

— Благодаря ви. — Сестрата се отдалечи и той отиде по-близо до изолационното стъкло. Грейс тръгна към креватчето и в този момент очите ѝ срещнаха неговите.

Сет видя в тях първо изненадата. Дори тя не бе достатъчно обиграна, за да скрие чувствата, които пробягаха по лицето ѝ. Изненада, смущение, раздразнение. После се овладя. Внимателно остави бебето в креватчето и го погали по бузата. Влезе през една странична врата и изчезна.

Минаха няколко минути, преди да излезе в коридора. Бе свалила престилката и сега бе една уверена в себе си жена с яркочервен костюм и червило в същия тон.

— Е, лейтенант, срещаме се на най-странни места.

Преди да бе успяла да довърши светския поздрав, който старателно бе отрепетирала, докато си оправяше грима, той здраво улови с ръка брадичката ѝ и настойчиво я погледна в очите.

— Ти си измислена — каза тихо и пристъпи по-близо. — Не си истинска. Коя, по дяволите, си ти?

— Която поискам. — Изнервяше я дългият, настойчив и прекалено личен поглед на златистокафявите му очи. — Не мисля, че

това е подходящо място за разпит. Бих те помолила сега да ме оставиш. Не искам сцени тук.

— Няма да направя сцена.

Грейс вдигна вежди.

— Аз може да направя. — Избута ръката му и тръгна по коридора. — Ако искаш да обсъждаш случая с мен или имаш някакви въпроси, свързани с него, ще излезем навън. Не искам тук да говорим за това.

— Сърцето ти се късаше — промълви Сет. — Когато беше прегърнала онова бебе, сърцето ти се късаше.

— Това си е моето сърце. — Тя почти със злоба натисна копчето на асансьора. — А то е здраво, Сет. Попитай когото искаш.

— Миглите ти още са мокри.

— Това не ти влиза в работа. — Гласът ѝ бе тих и трепереше от гняв. — Абсолютно не ти влиза в работа.

Влезе в пълния асансьор и погледна напред. Нямахше да говори с него за тази част от своя живот, обеща си Грейс. Снощи бе разкрила сърцето си пред него и бе отхвърлена. Нямахше отново да споделя чувствата си, определено не чувствата, свързани с нещо толкова жизненоважно за нея като децата.

Той бе полицаи, просто полицаи. Не бе ли прекарала няколко мъчителни часа снощи да убеждава себе си, че това бе всичко, което беше или би могъл да бъде? Каквото и да правеше с нея, това трябваше да спре, или ако не да спре, поне да бъде потиснато.

Нямахше да споделя със Сет, нямахше да му се доверява, нямахше да му се отдава.

Докато стигнаха до вратата на фойето, се бе поуспокоила. Тръгна към паркинга с надеждата по-бързо да се отърве от него. Той просто я хвана за ръката.

— Насам. — Повече я към затревена площ с две пейки.

— Нямам време.

— Намери. Във всеки случай си прекалено разстроена, за да караш.

— Не ми казвай как се чувствам.

— Очевидно точно това правех. И очевидно съм пропуснал няколко стъпки. Това не е обичайно за мен и не ми харесва. Седни.

— Не искам да...

— Седни, Грейс — повтори той. — Извинявай.

Тя раздразнено седна, извади от чантата си слънчевите очила и си ги сложи.

— За какво?

Сет седна до нея, свали ѝ очилата и погледна в очите ѝ.

— За това, че не си позволих да погледна под повърхността. За това, че не исках да погледна. И за това, че те обвинявах, защото сякаш не исках да спра да те обвинявам.

Хвана с две ръце лицето ѝ и улови устните ѝ със своите.

ШЕСТА ГЛАВА

Грейс не се притисна към него. Не и този път. Просто чувствата ѝ бяха прекалено болезнени, за да си позволи риска. Макар че устните ѝ поддадоха под неговите, тя вдигна ръка и я опря на гърдите му, сякаш да го задържи на безопасно разстояние.

И въпреки това сърцето ѝ прескочи.

Този път Грейс се сдържаше. Сет го почувства, усети натиска на ръката ѝ. Не отказваше, ала се сдържаше. И с познание, което идваше от някъде дълбоко, той направи целувката по-нежна, целувка, която не само да прелъстява, а и да успокоява.

И въпреки това сърцето му започна да бие неравномерно.

— Недей... — От това гърлото я заболя, съзнанието ѝ се замъгли, тялото ѝ закопня. И бе прекалено много. Грейс се отдръпна от него и се загледа в малката затревена ливада, докато реши, че отново може да диша.

— Защо никога моментът не е подходящ? — зачуди се Сет на глас. — Защо е толкова трудно да намерим подходящия момент?

— Не знам. — Тя се обърна и го погледна. Хубав мъж. Тъмна коса и волево лице, неочаквани златисти отблясъци в очите. Но Грейс бе познавала много хубави мъже. Какво имаше точно в този, което променяше всичко и разклащаше света под нея? — Притесняваш ме, лейтенант Бюкенън.

Той ѝ отговори с една от своите редки усмивки.

— Проблемът ни е общ, госпожице Фонтейн. Заради теб по цяла нощ не мога да заспя. Като пъзел, на който всички парченца ги има, ала пред очите ти си сменят формата. А дори когато го подредиш целия, или поне така си мислиш, той не си остава същият през цялото време.

— Аз не съм загадка, Сет.

— Ти си най-невероятната жена, която някога съм познавал. — Тя вдигна вежди и устните му отново трепнаха. — Това изобщо не е

комплимент. И направо ме обърква. — Изправи се, но не пристъпи към нея. — Защо толкова се разстрои, че те видях тук?

— Това е нещо лично. — Тонът ѝ отново бе студен и непредразполагащ. — Полагам големи усилия да го запазя лично.

— Защо?

— Защото така искам.

— Семейството ти не знае ли, че се занимаваш с това?

Гневът отново се появи в очите ѝ, изгарящо студен.

— Семейството ми няма нищо общо. Нищо! Това не е инициатива на Фонтейн, не са техните благотворителни къшейчета хляб, които подхвърлят на пресата за доброто си име и за намаляване на данъците. Това е нещо мое.

— Да, виждам — съгласи се той спокойно. Роднините ѝ я бяха наранили дори повече, отколкото бе очаквал. И повече, помисли Сет, отколкото би признала. — Защо деца, Грейс?

— Защото те са невинни. — Каза го, преди да бе осъзнала, че имаше намерение да го каже. Тя затвори очи и въздъхна. — Невинността е нещо ценно и малотрайно.

— Да, така е. А защо „Падаща звезда“? Твоята фондация. Така ли си ги представяш, като звезди, които прекалено бързо изгарят и падат?

Докосваше сърцето ѝ само с това, че разбираше, виждаше какво има отвътре.

— Това няма нищо общо със случая, който разследваш. Защо ме притискаш?

— Защото се интересувам от теб.

Грейс му се усмихна — едновременно подканящо и саркастично.

— Така ли? Когато те поканих в леглото си, не изглеждаше да се интересуваш. Ала ме виждаш да държа едно болно дете и запяваш друга песен. — Бавно се приближи към него и плъзна пръст по ризата му. — Е, лейтенант, ако ти действа майчинският тип жена...

— Не постъпвай така със себе си. — Гласът му отново бе тих и овладян. Хвана ръката ѝ. — Това е глупаво. И е дразнещо. Ти там не се преструваше. Ти наистина държиш на това.

— Да, много държа. А това не ме прави героиня и не ме прави по-различна, отколкото бях снощи. — Тя издърпа ръката си. — Аз те желая. Искам да спя с теб. Това те дразни, Сет. Не чувството, а че го

казвам така направо. Игри ли предпочиташ? Да се преструвам, че не искам и да ти позволя да ме завладееш?

Де да беше нещо толкова просто.

— Може би искам да разбера коя си ти, преди да стигнем до леглото. Дълго време гледах лицето ти, твоя портрет в къщата ти. И докато гледах, се чудех. И аз те искам. Но искам също всички тези парченца да си дойдат на мястото.

— Може завършеният продукт да не ти хареса.

— Може — съгласи се той.

Грейс се замисли и наклони глава.

— Тази вечер имам ангажимент. Главният спонсор на болницата дава коктейл. Не мога да си позволя да го пропусна. Защо не дойдеш с мен? Пък ще видим какво ще стане след това.

Сет претегли плюсовете и минусите. Знаеше, че това бе стъпка, с възможните последствия от която можеше и да не се справи толкова лесно. Тя не бе просто жена, той не бе просто мъж. Отношенията между тях бяха далеч по-сложни.

Грейс го наблюдаваше.

— Винаги ли обмисляш всичко толкова внимателно?

— Да. — Ала в случая това сякаш нямаше значение, осъзна Сет. — Не мога да гарантирам, че вечерите ми ще бъдат свободни, докато приключа с този случай. — Прехвърляше наум разписания, срещи, писане на отчети. — Но ако успея, ще те взема.

— Осем часа. Ако не дойдеш до осем и петнадесет, ще разбирам, че си зает.

Никакви оплаквания, помисли той, никакви изисквания.

Повечето от жените, които бе познавал, веднага започваха да се цупят, ако работата му се окажеше по-важна.

— Ако не успея да дойда, ще позвъня.

— Както искаш. — Тя седна, отново успокоена. — Не вярвам да си дошъл да се запознаеш с моя таен живот, нито за да си уговориш несигурна среща за коктейл. — Сложи си тъмните очила. — Защо си тук?

Сет извади от вътрешния джоб на сакото си снимката. Грейс за миг зърна кобура и пистолета в него. И се зачуди дали някога му се бе случвало да го използва.

— Предполагам, че се занимаваш основно с административна работа. — Взе снимката от ръцете му, ала продължи да гледа към него. — Сигурно не участваш в много... Как да го кажа, арести?

Стори й се, че забеляза развеселено пламъче в очите му, но устните му оставаха сериозни.

— Предпочитам да участвам лично.

— Да — прошепна тя и си го представи как измъква пистолета. — Предполагам. — Насочи погледа си към фотографията и този път в нейните очи се появи смях. — А, Джо Кул. Или, по-вероятно, Хуан или Жан-Пол Кул.

— Познаваш ли го?

— Не лично, ала със сигурност като тип. Той вероятно може да казва нужните думи на три езика, желязно играе бакара, обича бренди и носи черно копrienено бельо. Скъпият му часовник, златните копчета за ръкавели с монограми и пръстенът с диамант са подаръци от почитателки.

Сет заинтригувано седна до нея.

— И какви са нужните думи?

— Ти си най-красивата жена в стаята. Обожавам те. Когато погледна в очите ти, сърцето ми запява. Съпругът ти е глупак и, скъпа моя, трябва да престанеш да ми купуваш подаръци.

— Случвало ли ти се е?

— С известни вариации. Само че аз никога не съм била омъжена и не купувам дрънкулки. Очите му са студени — добави Грейс, — но много самотни жени виждат само блясъка. Това е всичко, което искат да видят. — Тя бързо пое въздух. — Това е човекът, който е убил Мелиса, нали?

Сет понечи да й даде стандартния отговор, ала Грейс погледна към него, а той бе достатъчно близо, за да разчете очите й зад кехлибарените стъкла.

— Така мисля. Навсякъде из къщата има негови отпечатьци. Някои от повърхностите са изтрити, но и много е пропуснал, което ме кара да мисля, че се е паникьосал. Или защото тя е паднала или защото не е успял да намери онова, за което е дошъл.

— А ти клониш към втората възможност, защото това не е типът мъж, който би се паникьосал, че е убил една жена.

— Да.

— Мелиса не е можела да му даде онова, за което е дошъл. Не е можела дори да знае за какво ѝ говори той.

— Така е. Ала това не те прави отговорна. Ако си позволиш да се обвиняваш, ще трябва да обвиниш и Бейли.

Грейс отвори уста и отново я затвори. Пое дълбоко въздух.

— Неоспорима логика, лейтенант — каза след малко. — Значи свалям траура и обвинявам него. Намерихте ли го?

— Той е мъртъв. — Сет взе снимката и я прибра. — И неоспоримата логика ме кара да вярвам, че този, който го е наел, е решил да го уволни завинаги.

— Разбирам. — Грейс не изпитваше нищо, нито задоволство, нито облекчение. — Значи сме доникъде.

— Трите Звезди са под двадесет и четири часова охрана, ти, Емджей и Бейли сте в безопасност, а музеят ще си получи диамантите до няколко дни.

— И много хора умряха. Жертвоприношения на бога?

— От това, което съм чувал за Митра, той не иска кръв.

— Любов, познание и щедрост — тихо каза тя. — Силни елементи. Диамантът, който аз носех, беше като жив. Може би тази жизненост е същата като силата. Дали той ги иска, защото са красиви, безценни, древни или защото наистина вярва в легендата? Дали вярва, че ако ги има и трите в техния триъгълник, ще притежава силата на бога и неговото безсмъртие?

— Хората вярват в това, в което искат да вярват. Поради каквато и причина да ги иска, той убива заради тях. — Сет се загледа през поляната и наруши едно от основните си правила. Сподели мислите си с нея. — Движещата сила не са парите. Той вече е хвърлил повече от един милион. Той иска да ги притежава, да ги държи в ръцете си на каквато и да е цена. Това е нещо повече от желание. — Пред очите му изплува една мрачна сцена.

Мраморен олтар, златен триъгълник с три блестящи яркосини точки. Един тъмен мъж със светли очи и кървав меч.

— И ти мислиш, че той вече няма да се спре. Мислиш, че ще опита отново.

Объркан и смутен от видението, се отърси от него и се обърна отново към логиката и инстинкта.

— Да. — Очите му станаха безизразни. — Ще опита отново.

Сет успя да стигне у Кейд в осем часа и четиринадесет минути. Последната му среща за деня, с шефа на полицията, се бе проточила до след седем и той едва имаше време да стигне у дома си, да се преоблече и отново да излезе. Сто пъти си бе повторил, че ще е по-добре да си остане вкъщи, да остави отчетите и папките и да прекара една спокойна вечер, за да успокои ума си.

Пресконференцията, насрочена точно за девет сутринта на следващия ден, щеше да бъде изпитание с огън и трябваше да бъде във форма. И въпреки това сега седеше в колата си и се чувстваше глупаво нервен и неспокоен.

Бе преследвал наркоман убиец в разрушени сгради, без да се изпоти, бе разпитвал жестоки хладнокръвни убийци, без пулса му да се ускори. Но сега, когато белият кръг на слънцето бе увиснал ниско в небето, бе нервен като гимназист.

Мразеше коктейлите. Безсъдържателните разговори, глупавата храна, излъсканите физиономии, изобразяващи ентусиазъм или досада, в зависимост от стила на собствениците си.

Ала това, което го правеше нервен, не бе перспективата да прекара няколко часа в светски разговори с непознати. Бяха няколкото часа, които щеше да прекара с Грейс без буфера на работата между тях.

Никога никоя жена не му бе въздействала както нея. И не можеше да отрече — поне пред себе си — че тя му въздействаше дълбоко и неповторимо, от момента, в който видя портрета ѝ.

Не помагаше да си казва, че бе повърхностна, разглезена жена, свикнала мъжете да се търкалят в краката ѝ. Не му бе помогнало, когато откри, че Грейс бе нещо много повече.

Не можеше да твърди, че я разбира, но започваше да открива всички онези пластове и противоречия, които я правеха това, което беше.

И знаеше, че преди да бе превалила нощта, щяха да станат любовници.

Видя я как излиза от къщата — електриковосиньото на късата рокля, която обгръщаше плътно тялото ѝ, дългият водопад абаносовочерни коси, безкрайните съвършени бедра.

Дали потрисаше така всеки мъж, който я погледнеше? Или той бе особено податлив? Сет реши, че и двата отговора са много трудни и излезе от колата.

При звука на отварящата се врата тя обърна глава и върху лицето ѝ разцъфна спираща сърцето усмивка.

— Не вярвах, че ще успееш да дойдеш. — Приблужи се към него, без да бърза, и докосна устни до неговите. — Радвам се, че успя.

— Казах, че ще се обадя, ако не успея.

— Наистина го каза. — Ала не бе разчитала на това. Бе оставила в къщата адреса на коктейла, но се бе примирила, че ще прекара вечерта без него. Отново се усмихна и приглади с ръка ревера на сакото му. — Аз никога не чакам до телефона. Отиваме в Джорджтаун. Твоята кола ли ще вземем, или моята?

— Аз ще карам. — Той знаеше, че Грейс очаква от него да направи някакъв коментар за външния ѝ вид, затова нарочно замълча. Заобиколи колата и ѝ отвори вратата.

Тя седна и с плавно движение подви краката си. Искаше му се да сложи ръце там, където късата рокля целуваше бедрата ѝ. Където кожата сигурно бе нежна като зряла праскова и гладка като бял сатен.

Затвори вратата, мина от другата страна и седна зад кормилото.

— Къде в Джорджтаун?

Бе красива стара къща с високи тавани, тежки антики и топли дълбоки цветове. Ярката светлина се лееше върху важни, влиятелни и богати хора, които под парфюмите и одеколоните миришеха на власт.

Тук ѝ бе мястото, помисли Сет. От момента, в който прекрачи прага и размени изискани целувки с домакията, Грейс се смеси с цялото.

И въпреки това оставаше отделена. Насред всичкото черно и претенциозните пастелни цветове тя бе ярък син пламък, който предизвикваше всеки да го докосне и да се изгори.

Като диамантите, помисли той. Неповторима, силна... Неустоима.

— Лейтенант Бюкенън, нали?

Сет откъсна поглед от Грейс и погледна niskия оплешивяващ мъж с фигура на боксьор и костюм от френска модна къща.

— Да. Господин Роси, адвокат на защитата. Ако защитата има достатъчно дълбоки джобове.

Роси се засмя, без да се обижда.

— Мисля, че ви познах. Няколко пъти сме кръстосвали шпаги в съда. Вие сте костелив орех. Винаги съм вярвал, че щях да отърва Тримейн, или поне да омилостивя съдиите, ако можех да разклатя вашите показания.

— Той беше виновен.

— Абсолютно — съгласи се с готовност Роси. — Обаче щях да омилостивя съдиите.

Той започна да прави разбор на процеса и Сет се примири, че е въввлечен в скучен разговор.

В другия край на залата Грейс взе чаша от един преминаващ сервитьор. Слушаше с половин ухо клюките на своята домакиня. Знаеше кога да се засмее, кога да вдигне вежди, кога да свие устни или да направи някой интересен коментар. Всичко бе рутина.

Искаше ѝ се веднага да си тръгне. Искаше да измъкне Сет от този тъмен костюм. Искаше да сложи ръце върху него, навсякъде върху него. Желанието се носеше през нея като горещ обрив. От глътките шампанско гърлото ѝ не се разхлаждаше, само кръвта ѝ кипеше още по-силно.

— Моя скъпа Сара!

— Грегър, колко се радвам да ви видя.

Грейс отпи и се усмихна на изискания мургав мъж с кадифения глас, който галантно се наведе да целуне ръката на домакинята. От Средиземноморието, прецени тя по акцента му. Към петдесетте, ала стегнат.

— Тази вечер изглеждате особено прекрасно — отбеляза той, без да пуска ръката на Сара. — И гостоприемството ви, както винаги, е несравнимо. И гостите ви. — Обърна усмихнатите си сребристосини очи към Грейс. — Съвършени.

— Грегър! — Сара се усмихна престорено, изпърха с мигли и се обърна към Грейс. — Мисля, че не познаваш Грегър, Грейс. Той е фатално чаровен, така че много внимавай. Посланик Де Вейн, позволете ми да ви представя Грейс Фонтейн, моя добра приятелка.

— За мен е чест. — Той вдигна ръката ѝ и устните му бяха меки и топли. — И съм очарован.

— Посланик? — Грейс без усилие се включи в ролята. — Винаги съм мислела, че посланиците са стари и досадни. Всички, които съм

срещала. Искам да кажа, досега.

— Ще ви оставя с Грейс, Грегър. Трябва да посрещна някои закъснели гости.

— Сигурен съм, че оставам в добри ръце. — С видимо нежелание той пусна пръстите на Грейс. — Може би имате някаква връзка с Найлс Фонтейн?

— Да, той ми е чичо.

— Ах. Имах удоволствието да се запозная с чичо ви и очарователната му съпруга преди няколко години в Капри. Ние имаме общо хоби, монетите.

— Да, чичо Найлс има доста голяма колекция. Луд е по монетите. — Грейс отметна назад косата си и я вдигна от голото си рамо. — А вие откъде сте, посланик Де Вейн?

— Грегър, моля ви, в такава приятелска обстановка. Тогава може да имам правото да ви наричам Грейс.

— Разбира се.

— Съмнявам се дали сте чували за моята мъничка страна. Ние сме само едно петънце в морето, известно със своите маслини и вино.

— Тереса?

— Сега отново съм поласкан, че такава красива жена познава моята скромна страна.

— Красив остров. Била съм там за малко, преди две години, и много ми хареса. Тереса е едно малко бижу в морето, стръмни скали на запад, пищни лозя на изток, плажове с пясък като захар.

Той й се усмихна и отново улови ръката й. Връзката бе също толкова неочаквана, колкото и жената, и Грегър се почувства принуден да я докосне. И да я задържи.

— Трябва да ми обещаете да се върнете и да ми позволите да ви покажа страната така, както трябва да бъде видяна. Имам малка вила на запад и гледката почти си струва вие да я видите.

— С удоволствие. Колко ли ви е трудно да прекарвате лятото в мъгливия Вашингтон, когато можете да се наслаждавате на морския бриз на Тереса.

— Изобщо не ми е трудно. Сега. — Той прокара пръст по дланта й. — Намирам съкровищата на вашата страна все по-привлекателни. Може би ще прекарате една вечер с мен. Обичате ли опера?

— Много.

— В такъв случай трябва да ми позволите да ви придружа. Може би... — Грегър замълча и по гладкото му лице премина сянка на раздражение, когато Сет се приближи към тях.

— Посланик Грегър Де Вейн от Тереса, позволете ми да ви представя лейтенант Сет Бюкенън.

— Вие сте военен? — попита Де Вейн и му протегна ръка.

— Полицай — отсече Сет. Посланикът не му харесваше. Ни най-малко. Когато го видя с Грейс, изведнъж го обзе непреодолимото желание да посегне към оръжието си. Но, колкото и да бе странно, инстинктивно посегна не нагоре, към пистолета си, а към пояса си, където се носи меч.

— А, полиция. — Де Вейн премигна изненадано, макар че вече имаше пълното досие на Сет Бюкенън. — Колко очарователно. Надявам се да ме извините, ако кажа, че най-голямото ми желание е никога да не ми се налага да прибегвам до вашите услуги. — Той взе една чаша от преминаващия сервитьор, подаде я на Сет, после взе една и за себе си. — Ала може би трябва да пием за престъпността. Без нея не би имало нужда от вас.

Сет го изгледа спокойно. Когато очите им, бледосребристи и тъмnozлатисти, се срещнаха, изпита необяснимото и много неприятно чувство, че познава този човек.

— Предпочитам да пием за правосъдието.

— Разбира се. За взните на правосъдието, ако можем така да се изразим, и тяхната непрекъсната нужда да бъдат уравнивявани? — Грегър отпи и наклони глава. — Извинете ме, лейтенант Бюкенън, още не съм поздравил моя домакин. — Бях... — Обърна се към Грейс и отново целуна ръката ѝ. — Бях се отклонил приятно от своите задължения.

— За мен беше удоволствие да се запозная с вас, Грегър.

— Надявам се да ви видя отново. — Той я погледна право в очите и задържа момента. — Много скоро.

В момента, в който се обърна, Грейс потрепери. В този последен, дълъг поглед имаше нещо почти собственическо.

— Какъв странен и очарователен човек — промълви тя.

Сет едва стоеше на едно място от струящата през него енергия, от нуждата да се сбие.

— Винаги ли оставяш странните и очарователни мъже да въздишат по теб пред публика?

Сигурно не говореше добре за нея, помисли Грейс, но изпита удоволствие от раздражението в тона му.

— Разбира се. Защото не обичам да въздишат по мен насаме. — Обърна се към него, така че телата им леко се докоснаха, после го погледна изпод гъстите си ресници. — Ти нали нямаш намерение да въздишаш?

Бавният огън в него се разгоря с пращане. Идеше му да я проклина заради това.

— Свърши си чашата — каза той рязко — и кажи довиждане. Тръгваме си.

Грейс въздъхна театрално:

— О, как обичам властни мъже.

— Сега ще проверим. — Сет взе недопитата ѝ чаша и я остави настрана. — Да вървим.

Де Вейн ги гледеше как си отиват, как Сет прегърна Грейс през кръста, за да я изведе през тълпата. Трябваше да накаже полицаия, задето я докосва.

Грейс сега бе негова собственост, помисли той и до болка стисна зъби, за да сдържи яростта си. Тя бе предназначена за него. Разбра го в момента, в който хвана ръката ѝ и погледна в очите ѝ. Беше просто свършена, безупречна. Не само Трите Звезди бяха определени от съдбата за него, а и жената, държала една от тях в ръцете си.

Грейс би разбрала тази сила. Би я умножила.

Заедно с Трите Звезди на Митра, закле се Де Вейн, Грейс Фонтейн щеше да бъде съкровището на неговата колекция.

Тя щеше да му донесе Звездите. И след това щеше да му принадлежи. *Завинаги.*

Когато излязоха навън, Грейс усети как отново потрепери. Изправи рамене да се стегне и погледна назад. През високите, изпълнени със светлина прозорци виждаше гостите.

Видя и Де Вейн, съвсем ясно. Би могла да се закълне, че за момент погледите им се срещнаха, само че този път в очите му нямаше чар. В сърцето ѝ се сви безпричинен страх и я накара бързо да се обърне.

Когато Сет отвори вратата на колата, тя влезе вътре, без да възрази. Искаше да си отиде, да се махне от тези ярко осветени прозорци и от мъжа, който ѝ се струваше, че я наблюдава иззад тях. Разтърка голите си ръце.

— Нямахте да ти е студено, ако се беше облякла — отбеляза Сет и завъртя ключа.

Студеният му тон я разсмя и прогони студа.

— Е, лейтенант, аз пък се чудех колко още би ме оставил да нося това, с което съм облечена.

— Не много дълго — обеща той и потегли.

— Добре. — Твърдо решена да се погрижи Сет да изпълни обещанието си, Грейс се извъртя и го захвапа за ухото. — Хайде да нарушим някои закони — прошепна тя.

— Вече бих могъл да се дам под съд за престъпни намерения.

Грейс отново се засмя задъхано и той замръзна. Не бе сигурен как успяваше да кара колата, какво остава да мине през натовареното вашингтонско движение и обратно към Мериленд. Тя му разхлаби връзката, разкопча половината копчета на ризата му. Ръцете ѝ бяха навсякъде, устните ѝ гъделичкаха ухото му, врата му, брадичката му, дрезгаво шепнеха обещания, предложения.

Фантазиите, които събуждаше с безпогрешно умение, караха кръвта му да кипи.

Рязко спря в своята алея и я издърпа през седалката. Грейс изгуби едната си обувка в колата, а другата някъде по средата към къщата, докато я носеше. Смехът ѝ, тъмен, див, подлудяващ, отекваше в главата му. Сет едва не разби собствената си врата, за да я вкара вътре. В момента, в който влязоха, притисна гърба ѝ към стената и се нахвърли върху устните ѝ.

Не мислеше. Не можеше да мисли. Бе останала само първична, яростна страст. Нетърпеливо вдигна полата ѝ в полутъмния коридор, намери тънката дантелена преграда и я разкъса. После се освободи, сграбчи бедрата ѝ и проникна в нея.

Тя извика, не от възмущение, не от шок, а от чисто, всепоглъщащо удоволствие. Обви се около него и се остави да я издига, връх след връх. И влезе в ритъм с ненаситното му движение.

Беше безразсъдно, горещо и ожесточено. И беше единственото, което имаше значение. Чисто животинско желание. Яростно

животинско освобождаване.

Почувства как тялото ѝ потрепери и омекна.

Той опря ръка на стената, за да запази равновесие. Мъчеше се да забави дишането си, да проясни трескавото си съзнание. Бяха само на една крачка от вратата, осъзна Сет, и ѝ се бе нахвърлил като подивял бик.

Нямаше нужда от извинения. И двамата искаха да бързат. Не, „искаха“ бе прекалено слаба дума, реши той. Копнееха, както прегладнял звяр копнее за месо.

Ала никога не се бе отнасял към жена с по-малко внимание, никога толкова изцяло не бе пренебрегвал последствията.

— Щях да те измъкна от тази рокля — успя да каже и за негово удоволствие Грейс се засмя.

— Ще стигнем и до това.

— Има още нещо, до което не стигнах. — Сет се отдръпна и се вгледа в лицето ѝ в полумрака. — Това ще създаде ли проблеми?

Тя разбра.

— Не. — И макар да бе глупаво и необмислено, изпита съжаление, че няма да има забързан живот в нея като резултат от тяхната нехайност. — Аз се грижа за себе си.

— Не исках да стане така. — Той улови брадичката ѝ. — Трябваше да мога да държа ръцете си далеч от теб.

Очите ѝ светнаха в тъмното — самоуверени и развеселени.

— Надявам се, не очакваш да съжалявам, че не успя. Искам ги пак върху мен. Искам моите върху теб.

Сет вдигна брадичката ѝ малко по-високо.

— Докато моите са върху теб, ничии други няма да бъдат. Аз не деля.

Устните ѝ бавно се извиха.

— Аз също. Той кимна.

— Да се качим горе. — Грабна я на ръце.

СЕДМА ГЛАВА

Когато я внесе в спалнята, запали лампата. Този път искаше да я гледа, да знае кога очите ѝ се замъгляват или потъмняват, да вижда проблясъците на удоволствие или изненада.

Този път щеше да помни предимството на човека над животното, щеше да помни, че умът и сърцето също могат да участват.

Грейс доби представа за средна по размер стая, с прости бежови завеси на прозорците, мебели без цвят с чиста линии, голямо легло с морскосиня покривка, старателно, по военному изпъната.

На стените висяха картини, които си каза, че ще разгледа по-късно, когато сърцето ѝ не прескача. И градски, и селски пейзажи, нарисувани с мечтателни акварелни тонове, контрастиращи на практичната стая.

Ала всички мисли за изкуство и обзавеждане отлетяха, когато Сет я остави да стъпи до леглото. Тя протегна ръце и разкопча последните копчета на ризата му, докато той смъкваше сакото си. Вдигна вежди, като видя кобура на рамото му.

— Дори на коктейл?

— Навик — обясни Сет протичко, свали го и го окачи на стола. Улови погледа в очите ѝ. — Това притеснява ли те?

— Не. Просто си мислех колко ти отива. И се чудех дали изглеждаш също толкова секси, когато го слагаш, както когато го сваляш. — Обърна се и отметна косата зад рамото си. — Би ли ми помогнал? — Погледът му се плъзна по гърба ѝ. Но вместо да посегне към ципа, я привлече към себе си и спусна устни към голото ѝ рамо. Грейс въздъхна и оброни глава назад. — Така е още по-добре.

— След първия рунд сме по-спокойни — прошепна той, плъзна ръце около кръста ѝ, после нагоре, докато стигна до гърдите ѝ. — Искам те скимтяща, молеца, безсилна.

Палците му обрисоваха извивките точно над яркосинята коприна. Отдадена на усещането, тя вдигна ръце назад и ги обви около

врата му. Тялото ѝ започна да се движи в ритъм с неговите движения, ала когато понечи да се обърне, Сет я задържа.

Грейс простена, размърда се неспокойно, когато пръстите му се плъзнаха под корсажа и направиха зърната на гърдите горещи и болезнени.

— Искам да те докосна.

— Скимтяща — повтори той и спусна ръце по роклята ѝ, после под нея. — Молеца. — Улови я. — Безсилна.

Върху нея се стовари дълга бавна вълна, която заля всичките ѝ сетива. Тя треперливо изскимтя, както бе искал.

Сет изрита обувките си и започна да смъква ципа ѝ, сантиметър по сантиметър. Пръстите му едва докосваха кожата, докато разтваряха плата. Когато роклята се свлече в краката ѝ, той я обърна и отстъпи назад.

Бе само по жартиери, със същия яркосин цвят като роклята, с толкова тънки чорапи, че изглеждаха само като сянка. Тялото ѝ бе фантазия от пищни форми и кадифена кожа. Косите ѝ падаха върху раменете като бурен черен дъжд.

— Толкова много мъже са ти казвали, че си красива, за да има смисъл да ти го кажа и аз.

— Просто ми кажи, че ме искаш. Това има значение.

— Искам те, Грейс. — Сет отново пристъпи към нея и я взе в прегръдките си, но вместо алчната целувка, която очакваше, ѝ даде една, в която бавно да потъне. Ръцете ѝ се впиха в него, после безсилно се отпуснаха.

— Целуни ме пак — промълви тя, когато устните му се спуснаха по шията ѝ. — Просто така. Пак.

И устните му срещнаха нейните и ѝ позволиха отново да потъне. Грейс измърка от удоволствие, разтвори ризата му и остави дланите си да го изследват. Бе прекрасно да бъде вкусвана, да получава дара на бавния разпалващ се огън, да чувства как контролът се изплъзва от нейните ръце в неговите. И да се довери.

Той изучаваше тялото ѝ сантиметър по сантиметър.

Достави удоволствие и на двама им, като погали големите твърди гърди, първо с ръце, после с устни. Разкопча един по един жартиерите и я чу как затаява дъх при всяко щракване. После плъзна ръце под ефирната тъкан, за да стигне до плътта.

Топла, гладка. Положи я на леглото и почувства как тялото ѝ поддава под нейното. Меко, искащо. Устните ѝ отвърнаха на неговите. Нетърпеливо, щедро.

Гледаха се под светлината. Движеха се заедно. Първо въздишка, после стон. Тя намери мускули, грубата кожа на стара рана, вкуса на мъж. Смъкна панталоните му и пак сложи ръце на раменете му. Когато Сет отново обхвана гърдите ѝ и я привлече по-близо, за да ги вкуси, ръцете ѝ трепнаха, косите ѝ се люшнаха и ги покриха и двамата.

Чувстваше как в нея се надига топлина, как пълзи в кръвта ѝ като треска, докато дишането ѝ стана накъсано. Чуваше се как повтаря името му, отново и отново, докато той търпеливо я издигаше към върха.

Очите ѝ станаха кобалтовосини и го очароваха. Меките ѝ устни трепереха, божественото ѝ тяло потръпваше. Сет продължаваше да ги вкусува, въпреки че нуждата от освобождаване го разкъсваше. Най-накрая я обърна по гръб и, без да откъсва очи от нейните, потъна в нея.

Грейс се изви нагоре в потресено удоволствие, впила юмруци в чаршафите.

— Сет... — Дъхът изгори дробовете ѝ. — Никога... Не така... Сет...

Преди да бе успяла да каже още нещо, той затвори устни върху нейните и я взе.

Когато сънят дойде, Грейс сънува, че е в своята градина в планината, оградена от гори, гъсти, зелени и прохладни. Ружите бяха станали по-високи от нея и цъфтяха в яркочервено и блестящо бяло. Едно ярко колибри пиеше сок от татул. Пъстра весела вълна от петунии и божури, гергини и цинии. Теменугите бяха обърнали екзотичните си лица към слънцето и се усмихваха.

Тук тя бе щастлива, в мир със себе си. Сама, ала никога самотна. Не се чуваше никакъв звук, освен песента на ветреца през листата, жуженето на пчелите, музиката на поточето, бълбукащо по камъните.

Видя как от гората тихо излязоха сърни, за да пият от бавната рекичка. Копитата им бяха скрити в мъглата, обгърнала земята. Светлината на изгрева блестеше като сребро, отразяваше се от росата и улавяше дъгата на омарата.

Грейс доволна тръгна през цветята, като ги докосваше и вдъхваше аромата им. Видя между цветовете нещо да блести,

яркосиньо, което сякаш я извика. Спря и вдигна камъка от земята.

В дланта ѝ запулсира сила. Това бе ясно усещане, чисто като вода, силно като вино. Диамантът в ръката ѝ танцуваше под утринната светлина.

Трябваше да го запази, помисли тя. Да го защити. И да го даде.

Когато чу шумоленето в хрусталака, се обърна усмихната. Това трябваше да е той, беше сигурна. Цял живот го бе чакала, така бе копняла да го посрещне, да се хвърли в ръцете му и да знае, че те ще се обвият около нея.

Пристъпи напред, а камъкът стопляше дланта ѝ, леките му вибрации се разпространяваха като музика нагоре по ръката и към сърцето ѝ. Щеше да го даде на него, помисли Грейс. Щеше да му даде всичко, което имаше, всичко, което беше. Защото любовта няма граници.

Изведнъж светлината се промени, замъгли се. Въздухът стана студен, прониза го вятър. Сърните до поточето разтревожено вдигнаха глави и като една изчезнаха в гъсталака. Жуженето на пчелите отмря в тътена на гръмотевици, светкавици раздраха натежалото оловносиво небе.

А там, в притъмнялата гора, много близо до мястото, където цъфтяха нейните цветя, нещо се раздвижи крадешком. Пръстите ѝ инстинктивно се свиха около камъка. А през листата тя видя очи, блестящи, алчни. Те я гледаха. Сенките се разтвориха и откриха пътя към нея.

— Не! — Грейс трескаво блъсна ръцете, които я държаха. — Няма да ти го дам. Той не е за теб.

— Спокойно. — Сет я прегърна и я погали по косите. — Това е само кошмар. Отърси се от него.

— Гледа ме... — простена тя, притисна лице в силното му голо рамо, вдъхна аромата му и се успокои. — Той ме гледа. В гората е и ме гледа.

— Не, ти си тук с мен. — Сърцето ѝ биеше толкова силно, че Сет наистина се разтревожи. Прегърна я по-здраво, сякаш да забави пулса и да спре треперенето, което я разтърсваше. — Това е сън. Тук няма никой друг, освен мен. Ти си с мен.

— Не му позволявай да ме докосва. Ако ме докосне, ще умра.

— Няма. Ти си с мен — повтори той и стопли треперещите ѝ ръце.

— Сет... — Грейс се вкопчи в него и в тялото ѝ се разля успокоение. — Аз те чаках. Бях в градината и те чаках.

— Добре. Сега съм тук. — За да я пази, помисли той. За да я обича. Разтърсен от дълбочината на чувствата, отметна разрошените коси от лицето ѝ. — Сигурно е било лош сън. Често ли сънуваш кошмари?

— Какво? — Тя само се вторачи в него, объркана, уловена между съня и реалността.

— Искаш ли да запаля лампата? — Без да чака отговор, Сет се протегна и включи нощната лампа. Грейс се извърна от блясъка и притисна свитата си в юмрук ръка към сърцето си. — Хайде, успокой се. — Сет улови дланта ѝ и се опита да разтвори пръстите.

— Не. — Тя отскочи назад. — Той я иска.

— Какво иска?

— Звездата. Идва за нея и за мен.

— Кой?

— Аз не... Не знам. — Объркано погледна към ръката си и бавно я разтвори. — Държах диаманта. — Още чувстваше топлината му, тежестта му. — Беше у мен. Аз го намерих.

— Това е сън. Диамантите са заключени в хранилището. Те са в безопасност. — Повдигна с пръст брадичката ѝ, за да я погледне в очите. — Ти си в безопасност.

— Било е сън. — Като го каза на глас, изпита и облекчение, и неудобство. — Извинявай.

— Всичко е наред. — Сет се вгледа в нея, видя, че лицето ѝ бе преbledняло, а очите влажни. Нещо се раздвижи в него и го накара да протегне ръка и да я погали по бузата. — Тежки дни преживя, нали?

Точно от това тихо разбиране сълзите изпълниха очите ѝ. Грейс ги стисна и внимателно пое дъх. Тежестта в гърдите ѝ бе непоносима.

— Ще отида да пийна малко вода.

Сет просто протегна ръка и я привлече към себе си. Бе скривала много добре всичкият този страх, скръбта и умората си, помисли той. Досега.

— Защо просто не си го изкараш?

— Само трябва да... — Гласът ѝ прекъсна.

— Изкарай го — повтори Сет и намести главата ѝ на рамото си.
Тя потрепери и се вкопчи в него. И заплака. Той не говореше.
Просто я прегръщаше.

В осем на следващата сутрин Сет я остави у Кейд. Грейс се възмути от часа, в който я измъкна от леглото, опита се да се свие под одеялото. Той просто я взе на ръце, отнесе я в банята и пусна водата от душа. Студената.

Даде ѝ точно тридесет минути да се приготви, после я качи в колата си.

— Гестапо може да е вземало уроци от теб — укори го тя, когато спряха зад колата на Емджей. — Косата ми още е мокра.

— Не можех цял час да чакам да изсушиш всичко това.

— Нямах време дори да се гримирам.

— Не ти трябва.

— Предполагам, че това е твоята представа за комплимент.

— Не, просто факт.

Грейс се обърна към него. Изглеждаше възбуждаща, разрошена и еротична в роклята без презрамки.

— Ти, от друга страна, си съвсем изгладен и спретнат.

— Аз не седях двадесет минути в банята. — *И бе няла под душа*, спомни си Сет с усмивка. Невероятно фалшиво. — Върви. Имам да върша работа.

Тя се нацупи и посегна да си вземе чантата.

— Е, благодаря, че ме докара, лейтенант. — После се засмя, когато той притисна гърба ѝ към седалката и ѝ подари дългата целувка, на която се бе надявала. — Това почти компенсира нещастната чашка кафе, която ми позволи тази сутрин. — Прехапа устни и очите ѝ светнаха срещу неговите. — Искам да те видя довечера.

— Ще мина. Ако мога.

— Ще бъда тук. — Грейс отвори вратата и му хвърли един поглед през рамо. — Ако мога.

Сет не можа да откъсне поглед от нея. В момента, в който тя влезе в къщата, затвори очи. *Господи*, помисли той, *беше влюбен в нея*. А това бе напълно невъзможно.

Вътре Грейс само дето не затанцува в коридора. Бе влюбена. Чувството бе ново, свежо и прекрасно. И първо. Това бе чакала през целия си живот. С грейнало лице влезе в кухнята и завари Бейли и Кейд, които пиеха кафе.

— Добро утро, компания! — почти изпя тя и се запъти към кафеварката.

— Добро утро — отзова се Кейд и едва сдържа усмивката си. — Харесва ми твоята нощница.

Грейс се засмя, донесе чашата си на масата, после се наведе и силно го целуна по устата.

— Направо те обожавам. Бейли, аз направо обожавам този мъж. Бързо го хвани, преди да са ми дошли разни идеи.

Бейли се усмихна мечтателно и вдигна светналите си очи.

— След две седмици ще се оженим.

— Какво? — Грейс едва не разля кафето. — Какво? — повтори тя и тежко седна.

— Той не иска да чака.

— Защо трябва да чакам? — Кейд се протегна и хвана ръката на Бейли. — Аз те обичам.

— Ще се оженим. — Грейс погледна съединените им ръце. Идеална двойка, помисли тя и въздъхна треперливо. — Това е прекрасно. Това е невероятно прекрасно. — Сложи ръка върху техните и се взря в очите на Кейд. И видя точно това, което имаше нужда да види. — Ти ще си добър за нея. — Това не бе въпрос, а одобрение. — Стисна бързо ръката му и се облегна назад. — Е, значи трябва да планираме сватба и имаме цели две седмици, за да я подготвим. Всички ще се побъркаме.

— Ще бъде съвсем скромна церемония — започна Бейли. — Тук, в къщата.

— Ще кажа само една дума — обади се Кейд с умолителни нотки в гласа си. — Ще ми пристанеш.

— Не — тръсна глава Бейли и взе чашата си. — Няма да започна съвместния ни живот, като обидя семейството ти.

— Те не са хора. Не можеш да обидиш животни. Мъфи ще доведе зверовете си.

— Не наричай племенниците си зверове.

— Чакай малко — вдигна ръка Грейс и се намръщи. — Мъфи? Това да не е Мъфи Парис Уестлейк? Тя ти е сестра?

— Виновен съм.

Грейс почти успя да потуши смеха си.

— В такъв случай Доро Парис Лорънс е другата ти сестра. — Завъртя очи, като си представи двете непоносимо надути жени, у които бе ходила на приеми. — Бейли, бягай колкото ти държат краката. Идете във Вегас. Може да ви ожени някой съдия, който се прави на Елвис Пресли, и да живеете тихо и щастливо в пустинята. Сменете си имената. Никога не се връщайте.

— Видя ли? — Кейд зарадвано плесна с ръка по масата. — Тя ги познава.

— Престанете и двамата! — Бейли се мъчеше да сдържи смеха, който трептеше в гласа ѝ. — Ще направим една малка приятна церемония. Със семейството на Кейд. — Усмихна се на Грейс — И с моето.

— Продължавай да я обработваш. — Кейд стана. — Трябва да свърша още едно-две неща, преди да отида на работа.

Грейс отново взе кафето си.

— Аз не познавам добре семейството му — каза тя на Бейли. — Успявала съм да избегна това малко удоволствие, но доколкото ги познавам, мога да ти кажа, че си получила върха на сладоледа.

— Толкова го обичам, Грейс. Знам, че всичко стана много бързо, но...

— Какво общо има времето с това? — Знаеше, че и двете бяха настроени сълзливо, затова се наведе напред. — Трябва да обсъдим жизненоважните страни на тази ситуация, Бейли. — Пое дълбоко въздух. — Кога ще ходим да пазаруваме?

Емджей се спря, като чу избухналия смях, и им се намръщи.

— Мразя весели хора рано сутрин. — Сипа си кафе, подуши го и се обърна да огледа Грейс. — Я виж ти — отбеляза сухо. — Очевидно снощи добре сте се опознали с полицая.

— Достатъчно добре, за да знам, че е нещо повече от полицай. — Грейс раздражено избута настрани чашата си.

— Какво имаш против него?

— Освен това, че е студен, арогантен, високомерен и дървенияк? Абсолютно нищо. Джек казва, че му викат Машината. Едно малко

чудо.

— Винаги намирам за интересно — заяви студено Грейс. — когато хората се плъзгат само по повърхността и си позволяват да съдят друго човешко същество. Всички тези черти, които изброи, описват човек, когото не познаваш.

— Емджей, пий си кафето. — Бейли стана да донесе сметаната. — Знаеш, че не си човек, докато не изпиеш поне литър.

Емджей поклати глава и сви юмрук на кръста си върху опърпаната тениска и също толкова опърпаните шорти.

— Само това, че си спала с него, не значи, че ти го познаваш. Обикновено си много по-предпазлива. Някой може да си мисли, че скачаш в леглото всяка нощ с някой нов, ала ние знаем, че не е така. За какво мислеше?

— Мислех за мен! — сопна ѝ се Грейс. — Исках го. Имах нужда от него. Той е първият мъж, който наистина е докоснал сърцето ми. И няма да ти позволя да стоиш тук и да превръщаш нещо красиво в нещо евтино.

За момент се възцари мълчание. Бейли стоеше до масата със сметаната в ръка. Емджей бавно се изправи и въздъхна.

— Затъваш. — Смутено прокара ръка през косата си. — Наистина затъваш.

— Вече съм стигнала до дъното. И какво от това?

— Извинявай. — Емджей се мъчеше да се приспособи към новата ситуация. Нямахше нужда да го харесва, каза си тя. Трябваше просто да обича Грейс. — Сигурно има нещо в него, след като е стигнал до сърцето ти. Сигурна ли си, че това не те притеснява?

— Не, не съм сигурна, че не ме притеснява. — Гневът ѝ се бе уталожил и на негово място дойде съмнението. — Не знам защо се случи, не знам за какво е всичко това. Не е просто секс. — Спомни си как Сет я прегръщаше, докато тя плачеше. Как бе оставил лампата запалена, без дори да бе трябвало да го помоли. — Цял живот съм го чакала.

— Знам какво значи това. — Бейли остави каничката със сметана и хвана ръката на Грейс. — Много добре знам.

— Аз също. — Емджей с въздишка пристъпи напред. — Какво става с нас? Ние сме три разумни жени и изведнъж се оказва, че пазим

древни митични диаманти, бягаме от лошите и се влюбваме безумно в мъже, които току-що сме срещнали. Това е лудост.

— Но е правилно — възрази Бейли тихо. — Знаеш, че е правилно.

— Да. — Емджей сложи ръката си върху техните. — Предполагам.

За Грейс не бе лесно да се върне в къщата си. Ала този път не беше сама. От двете ѝ страни бяха Емджей и Джек.

— Леле! — ахна Емджей, докато оглеждаше пораженията в хола. — Аз пък си мислех, че у нас са надминали себе си. Разбира се, ти имаш повече играчки, с които да се занимават. — После погледът ѝ попадна върху разцепения парапет. И върху силуета долу. — Няма нужда сега да се занимаваш с това, Грейс.

— Полицията разчисти местопрестъплението. Все някога трябва да започна.

Емджей поклати глава.

— От къде?

— Ще започна от спалнята. — Грейс успя да се усмихне. — Ще направя собственика на ателието за химическо чистене милионер.

— Аз ще видя какво може да се направи с този парапет — каза Джек. — Ще го закрепя някак, за да е безопасно, докато поръчаш нов.

— Много ще ти бъда благодарна.

— Качвай се горе — предложи ѝ Емджей. — Аз ще взема една метла. И булдозер. — Изчака я да се качи и се обърна към Джек: — Аз ще оправя тук долу. Ще разчистя някои... Неща. — Погледът ѝ се насочи към силуета. — Не би трябвало тя да прави това.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Ти си кораво момиче.

— Да, такава съм. — Емджей рязко пое въздух. — Да видим дали ще можем да изровим от този хаос уредбата или телевизора. Бих пуснала музика.

Мина почти целият следобед, преди Грейс да реши, че къщата е разчистена достатъчно, за да извика фирмата по почистването. Тя искаше всяка стая да бъде изтъркана до основи, преди да започне отново да живее тук.

А бе решила да направи точно това. Да живее, да се чувства у дома си, независимо какви духове населяваха този дом. За да докаже пред самата себе си, че може, тя се отдели от Емджей и Джек и отиде да купува най-необходимите за къщата неща. А след това, понеже през целия ден се чувстваше зле, се отби в „Салвини“.

Имаше нужда да види Бейли.

И имаше нужда да види Звездите.

Пуснаха я вътре и намери Бейли на телефона в нейния кабинет. Тя ѝ се усмихна и ѝ направи знак да влезе.

— Да, доктор Линструм, изпращам ви доклада по факса, а до пет часа лично ще ви донеса оригинала. Утре мога да довърша последните изследвания, които поръчахте. — Докато слушаше отговора му, погали с пръст гипсовото слонче върху бюрото. — Не, аз съм добре. Благодаря ви за разбирането и загрижеността. Звездите са моят приоритет. До петък ще изготвя пълни копия на всички доклади за вашата застрахователна компания. Да, благодаря ви. Дочуване.

— Бързо работиш — похвали я Грейс.

— Въпреки всичко, което се случи, не се загуби почти никакво време. А и всички ще се чувстват по-спокойни, когато изпратят диамантите отново в музея.

— Искам да ги видя, Бейли. — Грейс се позасмя. — Глупаво е, но наистина имам нужда. Снощи сънувах сън... Всъщност, кошмар.

— Какъв сън?

Грейс приседна на ъгъла на бюрото и разказа. Въпреки че гласът ѝ бе спокоен, пръстите ѝ нервно потропваха.

— И аз сънувах — промълви Бейли. — И още сънувам. Емджей също.

Грейс се размърда неспокойно.

— Като моите сънища?

— Толкова подобни, че не може да е само съвпадение. — Бейли стана и ѝ подаде ръка. — Да отидем да ги погледнем.

— Нали не нарушаваш никакви закони?

Бейли ѝ се усмихна развеселено:

— Мисля, че след всичко, което вече съм направила, това е съвсем дребно нарушение. — Опита се да се овладее, ала докато слизаха по стълбите, под които само преди дни се бе крила от убиец, потрепери.

— Добре ли си тук? — Грейс инстинктивно обви ръка около раменете ѝ. — Не ми се мисли какво се е случило и как се чувстваш, като работиш тук и си го спомняш.

— Оправям се. Грейс, уредих да кремират доведените ми братя. Всъщност Кейд уреди всичко. Изобщо не пожела да ме остави да се занимавам с това.

— Добре е постъпил. Ти нищо не им дължиш, Бейли. Никога не си им дължала. Твоето семейство сме ние и винаги ще бъдем.

— Знам.

Влязоха в хранилището и Бейли се приближи към металната врата. Охранителната система бе сложна и объркана, и въпреки опита си Бейли цели три минути се занимава с нея, докато я изключи.

— Може би трябва да инсталирам нещо такова вкъщи — отбеляза весело Грейс. — Това копеле е разбило сейфа в библиотеката ми, сякаш е детска играчка. Сигурно набързо е продал бижутата. Много ме е яд за нещата, които ти ми беше направила.

— Ще ти направя други. Всъщност... — Бейли взе една квадратна кадифена кутийка. — Да почнем още сега.

Грейс любопитно отвори кутийката и видя вътре тежки златни обици, инкрустирани с изумруди, рубини и сапфири.

— Бейли, прекрасни са!

— Бях ги направила точно преди... Ами, преди. Още щом ги довърших, разбрах, че са за теб.

— Аз нямам рожден ден.

— Мислех, че си умряла. — Гласът на Бейли потрепери, ала отново укрепна, когато Грейс вдигна поглед. — Мислех, че никога вече няма да те видя. Затова нека го приемем като отпразнуване на остатъка от живота ни.

Грейс свали семплите клипсове и на тяхно място си сложи подаръка на Бейли.

— Когато не ги нося, ще ги пазя при бижутата на майка ми. При нещата, които имат най-голямо значение.

— Стоят ти идеално. Знаех си. — Бейли се обърна, взе тежката кутия от лавицата в хранилището и я отвори.

Грейс въздъхна треперливо.

— Наистина си мислех, че единият ще го няма. Че ще отида в планината и ще го намеря в моята градина, на земята между цветята.

Беше толкова реално, Бейли. — Протегна ръка и взе диаманта. Нейния диамант. — Почувствах го в ръката си, точно както го чувствам сега. — Засмя се, но смехът ѝ прозвуча кухо. — Моето сърце. На това ми приличаше. Досега не го бях осъзнала. Беше сякаш държах собственото си сърце.

— Има връзка. — Малко пребледняла, Бейли взе от кутията друг диамант. — Не го разбирам, ала знам, че е така. Това е Звездата, която беше у мен. Ако Емджей беше тук, тя щеше да вземе своята.

— Никога не съм мислила, че вярвам в такива неща. — Грейс обърна камъка в дланта си. — Не съм била права. Толкова невероятно лесно е да повярваш. Да го знаеш. Ние ли ги пазим, Бейли, или те пазят нас?

— Приятно ми е да мисля, че и двете. Те ми доведоха Кейд, — Бейли внимателно остави диаманта и докосна с върха на пръста си втората Звезда. — Доведоха Джек при Емджей. — Изражението ѝ се смекчи. — Преди малко отворих изложбената зала заради тях. Джек я домъкна тук и ѝ купи пръстен.

— Пръстен? — Грейс притисна ръка към сърцето си. — Годишен пръстен?

— Годишен пръстен. Тя през цялото време спореше и все му говореше да не става простак. Той просто не ѝ обърна внимание и посочи този прекрасен зелен турмалин, с квадратно остеняване и диамантени багети. Бях го направила преди няколко месеца. Тогава мислех, че това би бил един прекрасен нетрадиционен годишен пръстен за подходящата жена. Джек разбра, че Емджей е подходящата жена.

— Той е идеален за нея. — Грейс избърса една сълза и се усмихна. — Разбрах го, още щом ги видях заедно.

— Да беше ги видяла днес. Тя през цялото време мърмореше, въртеше очи и настояваше, че това е загуба на време и усилия. И тогава Джек сложи на пръста ѝ пръстена и на лицето ѝ разцъфна онази широка сантиментална усмивка. Нали я знаеш.

— Да. — И напълно можеше да си я представи. — Толкова съм щастлива за нея, за теб. Сякаш цялата тази любов я е имало, чакала е, а диамантите... — Грейс отново ги погледна. — Те са отворили вратата към нея.

— А ти, Грейс? За теб отвориха ли вратата?

— Аз не знам дали съм готова за това. — Върховете на пръстите ѝ изведнъж затрепераха нервно. Тя остави диаманта в гнездото му, — Сет със сигурност не е готов. Едва ли би повярвал в каквато и да било магия. А колкото до любовта... Дори ако вратата е широко отворена и възможността е там, той не е мъж, който лесно би се влюбил.

— Лесно или не... — Бейли затвори капака и остави кутията на мястото ѝ. — Когато ти е писано да се влюбиш, се влюбваш. Той е твой, Грейс. Видях го в очите ти тази сутрин.

— Е... — Грейс преглътна нервно. — Мисля, че мога да почакам малко, преди да му разкрия тази тайна.

ОСМА ГЛАВА

Когато Грейс се върна у Кейд, я чакаха цветя. Прекрасна кристална ваза, пълна със снежнобели рози с дълги дръжки. Сърцето ѝ глупаво затуптя в гърлото. Тя грабна картичката и скъса плика.

После сърцето ѝ се спуска като балон.

Не бяха от Сет. Разбира се, бе глупаво от нейна страна да помисли, че той би си позволил такъв романтичен и екстравагантен жест. На картичката пишеше само:

Докато се срещнем отново.

Грегър

Посланикът със странно властните очи, спомни си Грейс и се наведе да помирише един нежен, едва разпъпил цвят. Много мило от негова страна. Малко прекалено, тъй като във вазата имаше поне три дузини рози, ала мило.

И с раздражение помисли, че ако бяха от Сет, щеше да се размечтае над тях като влюбена гимназистка, вероятно щеше да изсуши една роза между страниците на някоя книга, може би да пролее няколко сълзи. Обвиняваше се, че бе сто пъти глупачка.

Ако тези ужасни подеми и сривове бяха страничният ефект от любовта, Грейс мислеше, че би почакала още малко, преди да изпита тора чувство. Понечи да захвърли картичката върху масата и в този момент телефонът иззвъня.

Поколеба се, защото колите и на Кейд, и на Джек бяха пред къщата, но когато звънна за трети път, вдигна слушалката.

— Домът на Парис.

— Там ли е Грейс Фонтейн? — прозвуча обработеният секретарски глас. — Посланик Де Вейн я търси.

— Да, на телефона.

— Моля, един момент, госпожице Фонтейн.

Грейс стисна устни и замислено потупа с картичката по дланта си. Този човек очевидно без никакъв труд я бе открил. И какво щеше да прави сега с него?

— Грейс — чу се гласът му в слушалката, — колко се радвам отново да говоря с вас.

— Грегър. — Тя отметна косата зад рамото си и седна на ръба на бюрото. — Колко разточително. Току-що се връщам и видях вашите рози. — Наведе се и отново ги помириса. — Прекрасни са.

— Просто един символичен подарък. Бях разочарован, че снощи не можах да прекарам повече време с вас. Вие си тръгнахте толкова рано.

Грейс помисли за дивото каране към къщата на Сет и за още по-дивия секс.

— Имах... Предварително уговорен ангажимент.

— Може би ще можем да наваксаме утре вечерта. Аз имам лежа в операта. „Тоска“. Нищо не би ми било по-приятно, отколкото да я споделя с вас, после може би да отидем на вечеря.

— Звучи чудесно. — Тя завъртя очи към цветята. Божичко, помисли си. Нищо нямаше да се получи. — Много се извинявам, Грегър, ала не съм свободна. — Без никакво съжаление остави картичката. — Всъщност в момента имам връзка, доста сериозна.

Поне за мен, добави наум. После погледна през стъклото на входната врата и лицето ѝ грейна от изненада и удоволствие, когато видя, че отпред спира колата на Сет.

— Разбирам. — Грейс бе прекалено заета да успокоява своя внезапно забързал се пулс, за да забележи, че гласът му стана постуден. — Кавалерът ви от снощи.

— Да. Ужасно съм поласкана, Грегър, и ако не бях толкова обвързана, с удоволствие щях да приема поканата. Надявам се да ме извините и да ме разберете. — Като се мъчеше да не подскача от радост, тя махна на Сет да влезе.

— Разбира се. Надявам се, че ако обстоятелствата се променят, ще си помислите отново.

— Непременно. — Със знойна усмивка прокара пръсти по гърдите на Сет. — Отново ви благодаря за цветята, Грегър. Божествени са.

— Удоволствието беше изцяло мое — отговори Де Вейн и затвори телефона. Стисна юмруци толкова силно, че кокал четата на пръстите му побеляха.

Бе го унизила, помисли той и яростно стисна зъби. Бе го отхвърлила заради една купчина мускули с полицейска значка.

Тя щеше да му плати, обеща си посланикът. Взе снимката ѝ от папката си и почука леко по нея с добре оформения си нокът. Скъпо щеше да му плати. И то скоро.

В момента, в който затвори телефона, Грейс напълно забрави за посланика.

— Здравей, хубавецо.

Сет не я целуна, а погледна цветята и небрежно хвърлената картичка.

— Поредното завоевание?

— Очевидно. — Тя долови студенината в гласа му и не бе сигурна дали да се чувства поласкана, или раздразнена. Избра съвсем различно поведение. — Посланикът искаше да прекараме една вечер в операта... И така нататък.

Надигналата се ревност го вбеси. Това бе ново усещане и то го отвращаваше. Караше го да се чувства безпомощен, да му се иска да я сграбчи за косата, да я довлече до колата си и да я откара някъде, където ще я заключи и само той ще може да я вижда, докосва и вкухва.

Но нещо повече, той се страхуваше. За нея. Пронизващо костите усещане за опасност.

— Изглежда, че посланикът... И ти... Напредвайте бързо.

Не, разбра Грейс, гневът щеше да дойде. Не можеше да го спре. Изправи се с ледена усмивка.

— Аз напредвам както ми харесва. Би трябвало да го знаеш.

— Да. — Сет пхна ръце в джобовете си, за да не посегне към нея. — Би трябвало да го знам. Знам го.

Тя вдигна очи към него.

— И каква съм сега, лейтенант? Блудница или богиня? Принцеса от слонова кост върху пиедестала или лека жена? Била съм всичко това, зависи от мъжа и как иска да ме види той.

— Аз те гледам — отговори Сет спокойно. — И не знам какво виждам.

— Съобщи ми, когато разбереш. — Грейс понечи да го заобиколи и рязко спря, когато я хвана за ръката. — Не ме притискай. — Тръсна рязко глава и косите ѝ се вдигнаха и бавно паднаха.

— Аз бих могъл да ти кажа същото.

Тя пое дълбоко въздух и издърпа ръката си.

— Ако те интересува, извиних се на посланика и му казах, че имам връзка с друг. — Усмихна се студено и тръгна към стълбите. — Това очевидно е било моя грешка.

Сет се намръщи след нея. Помисли да изкачи стълбите в тази къща, която не бе негова, и да довърши спора, по един или друг начин. Притисна пръсти към слепоочието си, което се раздираше от болка.

Бе преживял един отвратителен ден и го бе приключил след десет дълги часа, надвесен над снимките на бюрото си. Снимки на мъртви, които го чакаха да намери връзката.

И беше бесен на себе си, защото вече бе започнал да търси данни за Грегър Де Вейн. Не бе сигурен дали го правеше заради полицейската си интуиция или заради мъжкото чувство да пази територията си. Или заради сънищата. Това бяха въпроси, противоречия, пред каквито никога досега не се бе изправял.

Ала един отговор бе кристално ясен. Не можеше да се справи с Грейс.

Още стоеше до масата в коридора, мръщеше се към стълбите и претегляше какви възможности има, когато от задната част на къщата дойде Кейд.

— Бюкенън... — Кейд се почеса по брадата, изненадан, че вижда в своя коридор лейтенанта от отдел „Убийства“. — Ъ-ъ-ъ... Не знаех, че сте тук.

Нямаше работа тук, напомни си Сет.

— Извинявайте. Грейс ме покани.

— О... — Кейд само за миг усети напрежението, което още витаеше във въздуха. — О... — повтори той и мъдро сподави усмивката си. — Добре. Мога ли да направя нещо за вас?

— Не, аз точно си тръгвах.

— Сдърпахте ли се?

Сет обърна глава и спокойно посрещна очевидно развеселения поглед на Кейд.

— Моля?

— Питам дали не сте се скарали. С какво я ядосахте? — Сет не отговори, но Кейд забеляза, че погледът му за момент прескочи към розите. — О, да. Предполагам, че не са от вас, а? Ако някой изпрати на Бейли три дузини бели рози, сигурно ще трябва да му ги напъхам в гърлото, една по една.

В очите на Сет проблесна одобрение и може би това накара Кейд да промени отношението си. Дали все пак не би могъл да хареса лейтенант Бюкенън?

— Искате ли една бира?

Непринудената и дружелюбна покана извади Сет от равновесие.

— Аз... Не, аз тъкмо си тръгнах.

— Хайде, ние с Джек вече сме отворили по една. Ще запалим грила и ще покажем на жените как готвят истинските мъже. — Кейд се усмихна чаровно. — Освен това, човек като се смаже с две бири, по-лесно пълзи. Тъй и тъй ще пълзите, поне да ви е по-приятно.

Сет въздъхна.

— Защо не, по дяволите?

Грейс упорито стоя в стаята си един час. Чуваше смях, музика и глупавите звуци от удари на чук в топка от разгорещена игра на крикет. Знаеше, че колата на Сет е още отпред и си бе обещала, че няма да излезе, преди той да си тръгне.

Ала се чувстваше пренебрегната и гладна. Вече се бе преоблякла с шорти и тънка памучна блуза, така че спря пред огледалото само колкото да оправи червилото си и да си пръсне малко парфюм. Само за да го накара да страда, каза си тя и слезе.

Върху скарата цвърчаха пържоли, а Сет стоеше до нея с огромна вилица за барбекю. Бейли и Джек спореха за крикета, а Емджей се цупеше до масата и похапваше пържени картофи.

— Джек ме изхвърли от играта — оплака се тя и посочи с бирата в ръката си. — Продължавам да твърдя, че той ме излъга.

— Винаги, когато губиш — подчерта Грейс и си взе един картоф, — то е, защото някой те е излъгал. — После погледът ѝ се насочи към Сет.

Бе си свалил вратовръзката и сакото, забеляза тя, но не и кобура. Сигурно защото не му се искаше да окачи пистолета си на клона на

някое дърво. Той също държеше бира в ръка и наблюдаваше играта с привиден интерес.

— Още ли си тук?

— Да. — Бе изпил вече две бири, но не мислеше, че тази смазка ще направи пълзенето по-приятно. — Поканиха ме на вечеря.

— Колко мило. — Грейс забеляза нещо, което ѝ заприлича на бутилка със специалния коктейл „Маргарита“ на Емджей, и си наля една чаша. Вкусът бе тръпчив, леден и прекрасен. Обърна гръб на Сет и се приближи към скарата да гледа.

— Знам какво правя — говореше Кейд. Като видя, че и Сет идва, му препречи пътя. — Аз лично съм мариновал тези зеленчуци. Изчезвайте и оставете човек да си свърши работата.

— Аз само питах дали предпочиташ гъбите препържени.

Кейд ѝ хвърли един изпепеляващ поглед.

— Разкарай я от главата ми, Сет. Един художник не може да работи, когато критиците му дишат във врата и се заяждат с гъбите му.

— Да отидем там. — Сет хвана Грейс за лакътя. Бе подготвен, че тя ще се дръпне и без да я пуска, я насочи към розовата градина.

— Не искам да говоря с теб — ядоса се Грейс.

— Ти няма нужда да говориш. Аз ще говоря. — Ала му отне цяла минута. За човек, който е свикнал да не прави грешки, е трудно да се извинява. — Извинявай. Реагирах прекалено невъздържано. — Тя не каза нищо, само скръсти ръце и зачака. — Повече ли искаш? — Той кимна, без да си прави труда да въздиша. — Бях ревнив, нещо, което не е типично за мен, и го понесох зле. Извинявам се.

Тя поклати глава:

— Това е най-слабото подобие на извинение, което някога съм чувала. Не думите, Сет, а начинът, по който ги казваш. Но добре, ще го приема по същия начин, по който ми го предлагаш.

— Какво искаш от мен? — Бе толкова объркан, че повиши глас и хвана ръцете ѝ. — Какво, по дяволите, искаш?

— Само това. — Тя отметна назад глава. — Малко чувство, малко страст. Не искам скованото ти извинение, както не искам и студено и безстрастно поведение по повод на цветята. Това ледено самообладание не ми допада. Ако чувстваш нещо, каквото и да е то, покажи ми го.

Изненадано затаи дъх, когато Сет я грабна рязко и алчно се нахвърли върху устните ѝ. А когато той най-после се отдръпна, я остави без сили, опърлена и разтреперана.

— Това достатъчно ли ти е? — Вдигна я на пръсти и впи ръце в нея. Очите му вече не бяха безстрастни, не бяха студени. Бяха бурни. Човешки. — Достатъчно страст, достатъчно чувство? Аз не обичам да губя самообладание. С тази професия не мога да си го позволя.

Дишането ѝ бе накъсано, сърцето ѝ летеше.

— Това не е работа.

— Не, ала трябваше да бъде. — Сет с усилие на волята отпусна пръсти. — Ти трябваше да бъдеш част от работата. Не мога да те изхвърля от главата си. По дяволите Грейс, не мога.

Тя сложи ръка на бузата му и почувства как мускулите му се стегнаха.

— И с мен е същото. Може би единствената разлика в момента е, че аз искам да бъде така.

Докога, чудеше се той. Но не го каза.

— Ела вкъщи с мен.

— Много бих искала. — Грейс се усмихна и го погали по косата. — Ала мисля, че трябва да останем поне за вечеря. Иначе ще разбием сърцето на Кейд.

— Тогава след вечеря. — Откри, че изобщо не бе трудно да поднесе ръцете ѝ към устните си. После погледна в очите ѝ. — Извинявай, Грейс. Но...

— Да?

— Ако Де Вейн отново ти се обади или ти изпрати цветя...

Устните ѝ трепнаха.

— Да?

— Ще трябва да го убия.

Тя се засмя радостно и обви ръце около врата му.

— Това вече е разговор.

— Хубаво беше — въздъхна доволно Грейс и се отпусна на седалката в колата на Сет. Луната проблясваше в небето. — Обичам да ги виждам четиримата заедно. Но е странно, сякаш само съм мигнала и през това време всички са направили тази гигантска крачка напред.

— Червено, зелено.

Тя объркано го погледна.

— Какво?

— Онази детска игра. Нали знаеш, някой казва „Зелено“ и се обръща с гръб. Тогава всички могат да вървят напред. И после той казва „Червено“ и отново се обръща. Който види да се движи, трябва да се върне на старта. — Грейс се засмя приглушено и сега бе негов ред да я погледне изненадано. — Не си ли играла такива игри, когато си била малка?

— Не. Водеха ме на уроци, учеха ме на етикет и ме караха всеки ден да правя бързи разходки за тренировка. Понякога бягах — спомни си тя. — Бягах бързо, докато сърцето ми щеше да изскочи от гърдите. Ала мисля, че всеки път трябваше да се връщам на старта. — Размърда рамене, раздражена от себе си. — Леле, това прозвуча жалко, а всъщност не беше така. Просто беше прекалено подредено. — Отметна назад косите си и му се усмихна. — И на какви други игри е играл младият Сет Бюкенън?

— На обичайните. — Не знаеше ли Грейс как се късаше сърцето му, когато чу копнежа в гласа ѝ, като я видя как нехайно сви рамене, за да прекрати темата? — Нямаше ли приятели?

— Разбира се, че имах. — Тя погледна настрани. — Всъщност нямах. Но това няма значение. Сега имам. Най-добрите.

— Знаеш ли, че всяка от вас трите може да започне изречение, а някоя от другите две да го довърши?

— Ние не правим така.

— Правите. Само тази вечер поне десетина пъти. Дори не го осъзнавате. И имате тази система от знаци — продължи той. — Малки изражения и жестове. Емджей се усмихва с половин уста или завърта очи, Бейли изпърхва с мигли или навива кичур коса около пръста си. А ти вдигаш лявата си вежда, съвсем леко, или прехапваш език. По такъв начин си казвате, че тази шега е ваша малка тайна.

— Хм... — Изобщо не бе сигурна, че ѝ бе приятно толкова лесно да я разгадават. — Много си наблюдателен.

— Това ми е работата. — Сет спря пред къщата си и се обърна към нея. — Не би трябвало да те дразни.

— Още не съм решила дали ме дразни, или не. Стана полицай, защото си наблюдателен, или си наблюдателен, защото си полицай?

— Трудно е да се каже. Всъщност никога не съм бил нищо друго.

— Дори когато си бил малък?

— Това винаги е било част от моя живот. Дядо ми беше полицаи. Баща ми също. И чичо ми. Къщата ни беше пълна с полицаи.

— Така че от теб се очакваше това?

— Беше прието с разбиране — поправи я той. — Ако бях поискал да стана водопроводчик или автомонтър, нямаше да има проблеми. Ала аз исках това.

— Защо?

— Има добро и зло.

— Толкова просто?

— Би трябвало. — Сет погледна пръстена си. — Баща ми беше добър полицаи. Праволінеен. Честен. Стабилен. Човек не може да иска повече.

Грейс улови ръката му.

— Ти си го изгубил.

— При изпълнение на служебния дълг. Много отдавна. — Болката също бе преминала много отдавна и на нейно място бе останала само гордост. — Той беше добър полицаи, добър баща и добър човек. Казваше, че човек винаги има избора да постъпи правилно или неправилно. И всеки избор си има цена. Но ако постъпиш правилно, плащаш цената и въпреки това всяка сутрин можеш да се погледнеш в очите.

Тя се наведе и леко го целуна.

— Той е направил за теб, каквото трябва.

— Винаги. Майка ми беше съпруга на полицаи, твърда като скала. Сега е майка на полицаи и продължава да е твърда. Продължава да е до мен. Когато получих златната си значка, тя за нея означаваше не по-малко, отколкото за мен.

Между тях имаше връзка, помисли Грейс. Дълбока, истинска и безусловна.

— Сигурно се безпокои за теб.

— Малко. Ала го приема. Налага се — добави Сет с лека усмивка. — Имам брат и сестра, по-млади от мен. И двамата са полицаи.

— Ген — заключи тя. — Близки ли сте?

— Ние сме едно семейство — каза той протичко, после си спомни за нейното семейство и си каза, че такива неща не са прости. Те са безценни. — Да, близки сме.

Сет бе най-големият, мислеше Грейс. Сигурно е приел сериозно и семейната традиция, а когато баща му е загинал, и отговорностите на мъжа в къщата. Нищо чудно тогава, че авторитетът, чувството за отговорност и дълг при него изглеждаха толкова естествени. Помисли за оръжието, което носеше, и докосна с пръст кожената каишка.

— Случвало ли ти се е някога... — Вдигна очи към неговите. — Случвало ли се е да ти се налага?

— Да. Но все още сутрин мога да се погледна в очите.

Тя прие това без въпроси. Ала следващата тема бе по-трудна.

— Имаш белег, ето тук. — Спомняше си го съвсем ясно и посочи под дясното му рамо. — Ранен ли си бил?

— Преди пет години. Случва се. — Нямахме смисъл да се впуска в подробности. Арестът, който не се получи както трябваше, виковете и наелектризиращият ужас. Обидният куршум и ярката вцепеняваща болка. — Повечето полицейска работа е рутинна — документи, скука, повторения.

— Но не всичката.

— Да, не всичката. — Той искаше да я види отново да се усмихне, да продължи приятния интимен разговор в тъмната кола. Просто разговор, без в него да пращи секс. — Ти имаш татуировка на невероятно съвършеното си дупе.

Грейс се засмя и отметна назад косите си.

— Не предполагам, че си забелязал.

— Забелязах. Защо имаш татуировка на крилат кон върху дупето си, Грейс?

— Беше импулсивно, една от онези момичешки лудории, в които въвлякох Емджей и Бейли.

— И те ли имат крилати коне на...

— Не, и какво имат си е тяхна малка тайна. Аз исках пегас, защото е свободен. Не можеш да го хванеш, освен ако той самият не иска да бъде хванат. — Вдигна ръка към лицето му и неусетно смени настроението. — Никога не съм искала да бъда хваната. Досега.

Почти й вярваше. Наведе глава и срещна устните й. Целувката бе спокойна, без нетърпение. Бавна среща на устни, ленива промяна на

ъгли, леки захапвания.

Тялото ѝ плавно се изви, ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му и се заключиха зад врата му.

— Отдавна не съм се натискала на предната седалка — измърка тя.

Сет отметна настрани косите ѝ, за да достигне с устни до сладката и чувствителна извивка между шията и рамото.

— Искаш ли да опитаме задната седалка?

Грейс се засмя.

— Абсолютно.

Желанието се разля из него, прокрадна се в кръвта му и накара сърцето му да прескача.

— Ще влезем вътре.

Тя се облегна назад и му се усмихна под лунната светлина.

— Страхливец.

Той присви очи и усмивката ѝ стана още по-широка.

— В къщата има много хубаво легло.

Грейс се засмя тихо, притисна се към тялото му и допря устни до неговите.

— Да си представим — прошепна тя, — че сме на тъмен изоставен път и ти ми казваш, че колата се е повредила.

Сет простена името ѝ в изкусителните ѝ устни. За нея това бе само още едно предизвикателство.

— А аз се преструвам, че ти вярвам, защото искам да останем там, искам ти да ме... Да ме убедиш. Ти казваш, че искаш само да ме прегърнеш, а аз се преструвам, че вярвам и на това. — Хвана ръката му, сложи я върху гърдите си и потрепери, когато пръстите му се затвориха. — Макар да знам, че това не е всичко, което искаш. Това не е всичко, което искаш, нали, Сет?

Това, което искаше, бе да проникне в нея. Ръцете му се плъзнаха под полата ѝ, намериха плътта.

— Няма да го направим на задната седалка — предупреди я той.

Грейс само се засмя.

Когато най-последно отключи входната си врата, Сет не бе сигурен дали бе доволен, или потресен от собственото си поведение. Дали е бил толкова див като момче? Толкова глупаво безразсъден? Или само

Грейс можеше да направи такива неща като секс на предната седалка в колата пред къщата му още едно приключение?

Тя влезе вътре, вдигна косите от врата си и ги пусна да паднат с движение, от което сърцето му просто спря.

— Моята къща трябва да е готова утре, най-късно вдругиден. Ще трябва да отидем там. Можем да се натопим в басейна. Сега е толкова горещо.

— Много си красива. — Грейс се обърна, изненадана от смесицата от възмущение и желание в гласа му. Бе застанал точно на прага, сякаш всеки момент можеше да се обърне и да си излезе. — Това е опасно оръжие. Смъртоносно.

Тя се опита да се усмихне.

— Арестувай ме.

— Не обичаш да ти го казват — засмя се той. — Не обичаш да ти казват, че си красива.

— С нищо не съм заслужила начина, по който изглеждам.

Каза го така, помисли Сет, сякаш красотата бе по-скоро проклятие, отколкото дар. И в този момент почувства, че я разбира. Пристъпи напред, улови нежно в ръце лицето ѝ и внимателно се вгледа в нея.

— Е, може би очите ти са малко прекалено близо.

Грейс прихна изненадано.

— Не са.

— И устата ти. Мисля, че е мъничко накриво. Чакай да проверя. — Измери я със своите устни и проточи целувката. — Да, само части от милиметъра, но сега като погледна, разваля нещата. И я да видим... — Обърна главата ѝ наляво и надясно и се замисли. — Да-а-а. Отляво си по-слаба. И май започваш да правиш двойна брадичка.

Тя плесна ръката му, разкъсвана между обида и смях.

— Не е вярно.

— Наистина трябва да проверя. Не знам дали искам цялата тази история да продължава, ако правиш двойна брадичка.

Хвана косите ѝ и леко ги дръпна назад, за да я захапе по шията. Грейс прихна — младежки, глупав звук — и се заизвива.

— Престани, идиот такъв. — Изпищя, когато я грабна на ръце.

— Между другото, не си и лека.

Тя присви очи.

— Добре, шегаджия такъв, дотук беше. Тръгвам си. Изпита истинско удоволствие, като го видя как се засмя — този бърз, момчешки смях в очите му.

— Забравих да ти кажа — подзе той и се запъти към стълбите. — Колата ми се развали. Бензинът свърши. Котката ми изяде домашното. Само ще те прегърна. — Успя да изкачи две стъпала, преди телефонът да иззвъни. — По дяволите. — Разсеяно я целуна по челото. — Трябва да се обадя.

— Няма нищо. Ще запомня докъде беше стигнал. — Макар да я бе пуснал, нямаше чувството, че краката ѝ се допират до земята. Любовта бе като пухено облаче.

Ала усмивката ѝ угасна, като видя как очите му се промениха и изведнъж отново станаха безизразни, неразгадаеми. Докато вървеше през стаята към него, разбра, че в един миг се бе превърнал от мъж в полицай.

— Къде? — Гласът му бе отново студен, овладян. — Местопроизшествието отцепено ли е? — Изруга тихо под носа си. — Отцепете го. Тръгвам. — Затвори и погледът му се фокусира върху нея. — Извинявай, Грейс. Трябва да отида.

Тя стисна устни.

— Лошо ли е?

— Трябва да отида — повтори само Сет. — Ще поръчам една полицейска кола да те откара у Кейд.

— Не може ли да те почакам тук?

— Не знам колко време ще отнеме.

— Няма значение. — Протегна ръка, ала не бе сигурна, че ще успее да стигне до него. — Искам да те чакам.

Никоя жена не го бе чакала. Тази мисъл мина бързо през ума му и го разсея.

— Ако ти омръзне да чакаш, обади се в участъка. Ще предупредя да те откарат у вас.

— Добре. — Но бе сигурна, че няма да се обади. Щеше да го чака. — Сет... — Прегърна го и докосна устни до неговите. — Ще се видим, когато се върнеш.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато остана сама, Грейс включи телевизора и се разположи на дивана. Пет минути по-късно вече бе станала и скиташе из къщата.

Никакви украшения, помисли тя. Вероятно Сет мислеше, че това са дреболии, които само събират прах. Никакви цветя, никакви домашни любимци. Мебелите в хола бяха семпли, мъжки и качествени. Диванът бе удобен, голям, тъмнозелен. Грейс би го разнообразила с възглавници. Виненочервени, морскосини, оранжеви. Масичката за кафе бе от масивен дъб, квадратна, полирана до блясък и без нито една пращинка.

Реши, че той сигурно има чистачка, която идва веднъж седмично. Не можеше да си го представи с парцал за полиране.

Под страничния прозорец имаше лавица с книги и тя приклепна да разгледа заглавията. Стана ѝ приятно, че имаха много еднакви книги. Видя дори наръчника по градинарство, който тя самата бе изучавала.

Това можеше да си го представи. Да, можеше да си представи Сет да работи в градината, да обръща земята, да засажда нещо, което ще остане.

В тази стая също имаше картини. Грейс се приближи и реши, че акварелните портрети по стената са дело на същия художник, който бе нарисувал и пейзажите в спалнята му. Потърси първо подписа и го намери в долния ляв ъгъл — Мерилин Бюкенън.

Сестра, майка, братовчедка? Жена, която той обича и която го обича. Насочи погледа си към първата картина.

Бащата на Сет, разбра тя веднага. Той трябваше да бъде. Приликата я имаше, в очите — ясни, настойчиви, светлокафяви. В брадичката — квадратна, почти изваяна. Художникът бе уловил силата, леката тъга, достойнството. Лек намек за хумор в ъгълчетата на устните и вродена гордост в начина на държане на главата. Всичко това се виждаше в портрета, на който обектът гледаше нещо, което само той можеше да види.

Следващият портрет бе на жена, може би на около четиридесет години. Имаше красиво лице, ала художникът не бе спестил признаците на възрастта, сребристите нишки в тъмните вълнисти коси. Светлите ѝ очи гледаха право напред, с усмивка и спокойствие. А устните бяха като на Сет, помисли Грейс с усмивка.

Майка му. Колко сила се криеше в тези сиви очи? Колко сила трябваше, за да приемеш, че всички, които обичаш, всеки ден са изложени на опасност? Колкото и да трябваше, тази жена я имаше. Имаше още един мъж, млад, на двадесет и няколко години, със самоуверена усмивка и предизвикателни очи, малко по-тъмни, отколкото на Сет. Красив, сексапилен, с гъста тъмна коса, небрежно падаща върху челото. Брат му, със сигурност.

Последният портрет бе на млада жена с дълга до раменете тъмна коса, живи светлокафяви очи и изваяни устни, трепнали в началото на усмивка. Красива, с повече от сериозността на Сет, отколкото младият мъж. Сестра му.

Грейс се запита дали някога ще се срещне с тях, или ще ги познава само от портретите. Сет би завел при тях жената, която обича, помисли тя и я прониза лека болка. Той би искал — би имал нуждата — да я заведе в дома на майка си, да я гледа как се разтваря в неговото семейство.

Това бе една врата, която Сет трябваше да отвори от двете страни. Не защото такава бе традицията, а защото за него това имаше значение.

Но любовница? Не, реши Грейс. Не бе необходимо да се споделя една любовница със семейството. Той никога не би запознал с майка си жена, с която го свързва само сексът.

Тя за момент затвори очи. Престани да се самосъжаляваш, заповяда си. Не можеш да имаш всичко, което искаш или от което имаш нужда, така че използвай по най-добрия начин това, което имаш.

Отвори очи и още веднъж огледа портретите. Хубави лица, реши тя. Хубаво семейство.

Ала къде бе портретът на самия Сет? Трябваше да има негов портрет. Какво бе видяла художничката? Бе ли го нарисувала със студения поглед на полицай, или с неговата изненадваща и прекалено рядка усмивка?

Решена да открие, Грейс остави телевизора да работи и се впусна в търсене. През следващите двадесет минути установи, че Сет живее подредено, че във всяка стая има телефон и бележник, че използва втората спалня като комбинация от стая за гости и кабинет, превърнал е миниатюрната трета спалня в гимнастически салон и обича наситени цветове и удобни фотьойли.

Видя още акварели, но не и портрет на самия Сет. Обикаляше из стаята за гости, любопитна, че тук и само тук той си бе позволил известни приумици. Върху вградените полици бяха подредени статуетки, някои от дърво, а други от камък. Дракони, грифони, магьосници, еднорози, кентаври. И един — единствен крилат кон от алабастр, уловен в среднощен полет.

Тук картините отразяваха магическото — мъглив пейзаж със сребрист замък с кули, извисяващ се в бледорозовото небе, изпъстрено със сенки езеро, от което пиеше самотен елен.

Имаше книги за Артур, за ирландски легенди, за боговете на Олимп и на Рим. А върху малкото бюро от черешово дърво стоеше син кристален глобус и книга за Митра, бога на светлината.

Тя потрепери и обгърна раменете си с ръце. Дали Сет бе взел книгата заради случая, който разследваше, или вече я бе имал? Докосна с ръка тънката книжка и бе сигурна, че бе второто.

Още една връзка между тях, помисли Грейс, изкована още преди да се бяха срещнали. Бе толкова лесно да приеме това, дори да бъде благодарна. Ала се чудеше дали и той чувстваше същото.

Слезе на долния етаж. Чувстваше се странно като у дома си след обиколката, която сама си бе организирала.

Видя чашките от кафе от сутринта в умивалника, един малък знак за интимност, и се усмихна. Намери в хладилника бутилка вино, наля си една чаша и я занесе в хола.

Върна се до библиотеката с намерението да се свие на дивана с книга, за да минава по-бързо времето, и с телевизора за компания. И изведнъж я обзе студ, толкова бърз и силен, че виното затрепери в ръката ѝ. Усети се, че се визира през прозореца, задъхана и вкопчена в библиотеката.

Някой я гледаше! Уплашеният, шепнеш глас, който можеше да е и нейният собствен, отека в главата ѝ. Някой я гледаше.

Но не видя нищо, освен тъмнината, блещукащата светлина на луната, притихналата къща от другата страна на улицата.

Престани, заповяда си тя. Там няма никой. Няма нищо. Ала се изправи и бързо дръпна завесите. Ръцете ѝ трепереха.

Отпи от виното и се опита да се надсмее над себе си. Късните новини по телевизията я накараха бавно да се обърне. Четиричленно семейство в Бетесда. Убити.

Сега знаеше къде бе отишъл Сет. И можеше само да си представи с какво се занимава.

Тя бе сама. Де Вейн седеше в своята съкровищница и галеше статуетката на богиня Венера от слонова кост. Бе започнал да мисли за нея като за Грейс. Тази мания се разрастваше, измъчваше го и той вече си представяше как двамата с Грейс са заедно, безсмъртни във времето. Тя щеше да бъде неговото най-ценно притежание. Неговата богиня. А Трите Звезди щяха да допълнят колекцията му от безценни вещи.

Разбира се, Грейс първо трябваше да бъде наказана. Грегър знаеше какво трябва да бъде сторено, какво би означавало най-много за нея. А и другите две жени не бяха невинни — те бяха усложнили плановете му, бяха го накарали да се провали. Те трябваше да умрат, разбира се.

След като имаше Звездите и след като имаше Грейс, те щяха да умрат. И тяхната смърт щеше да бъде нейното наказание.

Сега тя бе сама. Би било толкова лесно да я вземе сега. Да я доведе тук. Грейс отначало щеше да се изплаши. Той искаше тя да се изплаши. Това бе част от нейното наказание. След време Грегър щеше да я ухажда, да я спечели. Да я притежава. Те, в края на краищата, щяха да имат няколко живота да бъдат заедно.

В един от тях щеше да я върне на Тереса. Щеше да я направи кралица. Един бог не може да се задоволи с нещо по-малко от кралица.

„Вземи я тази вечер!“ Този глас, който всеки ден говореше все по-силно в главата му, го преследваше. Не можеше да му вярва. Де Вейн успокои дишането си и затвори очи. Нямаше да позволи да бъде припиран. Всяка подробност трябваше да си бъде на мястото.

Грейс щеше да дойде при него, когато той бе подготвен. И щеше да му донесе Звездите.

Сет пресуши последната чаша изстинало кафе и разтърка врата си. Още му се повдигаше от онова, което видя в спретнатата къща в предградията. Знаеше, че според цивилните и новобранците полицаи ветераните свикват с насилствената смърт — с гледките, с миризмите, с безсмислената загуба.

Това бе лъжа.

Никой не можеше да свикне да вижда това, което той бе видял. Ако можеше да свикне, нямаше да носи полицейска значка. Законът има нужда да поддържа чувството за отвращение, за ужас от убийството.

Какво бе накарало един мъж да отнеме живота на собствените си деца, на жената, с която ги бе създал, а накрая и своя собствен? В къщата не бе останал никой, който да отговори на този въпрос. Сет знаеше, че той ще го преследва.

Потърка лицето си и усети напрежението и умората. Разкърши рамене, изправи се и тръгна през общото помещение към гардеробната.

Там бе Мик Маршъл, който разтриваше подбитите си крака. Твърдата му червена коса стърчеше като храст, който има нужда от подкастриране, лицето му бе уморено.

Очите му бяха потъмнели, устните мрачни.

— Лейтенант... — Той вдигна чорапа си.

— Нямаше нужда да се включваш в това, детектив.

— По дяволите, чух изстрелите от собствения си хол. — Мик взе едната обувка, но опря лакти на коленете си. — През две преки. Исусе, децата ми играеха с тези деца. Как, по дяволите, ще им обясня?

— Колко добре познаваше бащата?

— Всъщност не го познавах. Всичко е точно както го казват, лейтенант. Той беше тих човек, възпитан, гледаше си работата и не се бъркаше в живота на другите. — Изсмя се безрадостно. — Всичките са такива.

— Мълроуни поема случая. Можеш да му помагаш, ако искаш. А сега си иди у дома и поспи. Иди да целунеш децата си.

— Да. — Мик прокара пръсти през косата си. — Слушайте, лейтенант, имам някои данни за този Де Вейн.

Гръбнакът на Сет настръхна.

— Нещо интересно?

— Зависи какво ви е интересно. Той е на петдесет и две години, никога не е бил женен, наследил е от баща си тлъсто богатство, включително голямо лозе на онзи остров, Тереса. Има и маслинови гори, гледа животни.

— Господинът е фермер?

— О, много повече. Най-разнообразни интереси — кораби, съобщения, внос-износ. Много парчета от много апетитни баници. Преди три години го направили посланик в Щатите. Тук май му харесва. Купил си е доста шикозно имение на „Фоксхол Роуд“, голяма къща със земя, често посреща там гости. Ала хората не обичат да говорят за него, направо се нервират.

— Парите и властта правят някои хора нервни.

— Да. Още нямам много информация. Но преди пет години е имало една жена. Оперна певица. Доста голяма работа, ако човек разбира от такива неща. Италианка. Май са били доста гъсти. После тя изчезнала.

— Изчезнала? — Угасващият интерес на Сет изведнъж отново се събуди. — Как?

— Там е въпросът. Просто се изпарила. Италианската полиция не може да разбере. Имала апартамент в Милано, там останали всичките ѝ вещи — дрехи, бижута, такива работи. Пеела в тамошната опера, била по средата на турне, нали разбирате. Не се явила на вечерното представление. Този ден отишла следобед на пазар и поръчала сума неща да ѝ докарат къщи. Ала така и не се върнала.

— Предполагат ли отвличане?

— Предполагали са. Обаче никой не се обадил да иска откуп, не открили труп. От нея ни вест, ни кост вече почти пет години. Била е...

— Мик замислено се почеса по брадичката. — Около тридесетгодишна, на върха на кариерата си, и адски красива. Във влоговете ѝ останали бая лири. Още са си там.

— Де Вейн бил ли е разпитван?

— Да. Изглежда, че по това време е бил на яхтата си в Йонийско море, печал се на слънце и пиел узо. С него на борда имало пет-шест

души гости. Италианският полицай, с когото говорих, между другото голям почитател на операта, не мислеше, че Де Вейн е бил достатъчно потресен или достатъчно разстроен. Надушил нещо, ама не успял да намери нищо, за което да се хване. Но пък човекът предложил награда, пет милиона лири, ако я върнат жива и здрава. Никой не я е получил.

— Бих казал, че това е доста интересно. Продължавай да се ровиш. — И, помисли Сет, той самият щеше да започне да рови.

— Още нещо. — Мик завъртя глава да раздвижи схванатия си врат. — Стори ми се, че също е интересно. Човекът е колекционер. Има по малко от всичко, монети, пощенски марки, бижута, картини, антики, статуетки. Занимава се с всичко. Ала освен това се слави, че има уникална и скъпа колекция от скъпоценни камъни, съперничи на Смитсъновия институт.

— Де Вейн обича скъпоценни камъни?

— О, да. И само си представете, преди около две години платил три милиона за един изумруд. Голям камък, вярно, обаче цената му скочила, защото се говорело, че е магически. — При самата мисъл устните на Мик трепнаха в подигравателна усмивка. — Казват, че Мърлин, нали знаете, викал с него духа на Артур. Струва ми се, че човек, който би купил такова нещо, сигурно много ще се интересува от три големи сини камъка и от всичките тези приказки за богове и безсмъртие, които се говорят за тях.

— Сигурен съм. — И не беше ли странно, помисли Сет, че името на Де Вейн го нямаше в списъка на Бейли? Колекционер, чието жилище в Щатите бе само на километри от „Салвини“, и въпреки това никога не бе правил сделки с тях?

Не, бе прекалено странно, за да е случайност.

— Дай ми каквото имаш, когато застъпиш на смяна, Мик. Бих искал лично да говоря с този италиански полицай. Благодаря ти за допълнителното време, което си отделил за това.

Мик премигна. Сет никога не пропускаше да благодари на хората си за добрата работа, ала обикновено това бе механично. Този път се чувстваше истинска топлина, съвсем лична.

— Разбира се, няма за какво. Но нали знаете, лейтенант, дори ако го хванете по този случай, той ще се измъкне. Дипломатически имунитет. Не можем да го пипнем.

— Първо да го хванем, а после ще видим. — Сет машинално обърна глава, когато един полицаи, застъпващ на смяна, с трясък отвори вратата на шкафчето си. — Върви да поспиш — започна той и изведнъж млъкна. Оттам, залепена за дъното на шкафчето, го гледаше Грейс, млада, засмяна и гола.

Главата ѝ бе отметната назад, а в очите ѝ блестяха предизвикателната усмивка, женската самоувереност, кадифената сила. Кожата ѝ бе като полиран мрамор, извивките ѝ щедри, и ги покриваше само водопадът от коси, изкусно спуснати така, че да побъркат мъжа.

Мик обърна глава, видя плаката и трепна. Кейд го бе осведомил за отношенията на лейтенанта с Грейс и той се страхуваше, че някой — много вероятно полицаят, който в момента стоеше до шкафчето и си подсвиркуваше глуповато — е на път да умре.

— Ъ-ъ-ъ, лейтенант... — започна Мик с храбрата мисъл да спаси живота на колегата си.

Сет само вдигна ръка да го прекъсне и се приближи към шкафчето. Полицаят, който се преобличаше, се обърна към него.

— Лейтенант?

— Здравей, Брадли — отзова се Сет, без да откъсва очи от лъскавия плакат.

— Тя е нещо друго, нали? Един от дневната смяна каза, че е идвала тук и на живо изглеждаше също толкова добре.

— Така ли каза?

— Да бе. Измъкнах това от една купчина списания в гаража. Нищо му няма, че е преседяло.

— Брадли — прошепна Мик и зарови лице в дланите си. Човекът вече бе мъртъв.

Сет пое дълбоко въздух и устоя на изкушението да скъса плаката.

— Тази гардеробна се ползва и от жени, Брадли. Това е неуместно. — Къде е татуировката, мислеше Сет замаяно. На колко години е била, когато е позирала за тази снимка? На деветнадесет, на двадесет? — Намери друго място да окачваш картините си.

— Да, сър.

Сет се обърна и хвърли един последен поглед през рамо.

— И на живо е по-хубава. Много по-хубава.

— Бродли — отрони Мик, когато Сет излезе, — ти току-що извади невероятен късмет.

Когато Сет се върна в къщата, зората вече се разпукваше. Бе изпълнил всички формалности, свързани със случая в Бетесда. Той щеше да бъде приключен, когато съдебномедицинската експертиза и аутопсията потвърдяха онова, което Сет вече знаеше. Един тридесет и шестгодишен мъж, който преживявал добре като компютърен специалист, станал от дивана си, където гледал телевизия, заредил пистолета си и в продължение на около десет минути отнел четири живота.

За това престъпление Сет не можеше да намери оправдание.

Можеше да се върне вкъщи и два часа по-рано. Ала използва разликата във времето между Америка и Европа, за да проведе телефонни разговори, да задава въпроси, да събира данни. Бавно оформяше портрета на Грегър Де Вейн.

Собственик на богатство, за което никога не се е трудил. Мъж, който обича престижа и властта, който се движи във висшето общество и няма семейство.

Нищо от това не е престъпление, помисли Сет и затвори входната врата зад гърба си.

Не е престъпление да се изпращат бели рози на една красива жена.

Нито някога да си имал връзка с човек, който е изчезнал. Но не бе ли интересно, че Де Вейн бе имал връзка с още една жена? Французойка, много красива примабалерина, смятана за най-добрата танцьорка на десетилетието. Която била намерена мъртва след свръхдоза наркотици в жилището си в Париж.

Заклучението било самоубийство, макар че най-близките ѝ настоявали, че тя никога не е взимала наркотици. Била безмилостно дисциплинирана, що се отнася до тялото си. Де Вейн бил разпитван и по този случай, ала само формално. В момента, в който младата танцьорка изпаднала в кома и след това починала, той бил на вечеря в Белия Дом.

И въпреки това Сет и италианският детектив бяха съгласни, че съвпадението е доста странно.

Колекционер, мислеше Сет, докато машинално гасеше лампите. Ценител на хубавите неща и красивите жени. Човек, който би платил

двойна цена за един изумруд, за да притежава и една легенда.

Щеше да види колко още връзки можеше да направи и, реши той, щеше да проведе един официален разговор с посланика.

Влезе в хола, посегна да натисне поредния ключ и видя Грейс, сгушена на дивана.

Бе сигурен, че си бе отишла у дома. Но тя бе тук, свита на топка върху неговия диван, и спеше. Какво, по дяволите, правеше тук?

„Чака те. Каза, че ще те чака.“

Както никоя жена не го бе чакала досега. А Сет не искаше никоя жена да го чака.

В гърдите му се надигнаха чувства, заляха сърцето. Тази ирационална любов го убиваше. Сърцето му тук не беше в безопасност, дори вече не беше негово. Искаше си го обратно, отчаяно му се искаше да може да се обърне, да я остави и да се върне към собствения си живот.

Ужасяваше го, че не би го направил. Че не би могъл.

Грейс със сигурност много скоро щеше да се отегчи, да изгуби интерес към една връзка, която според него от нейна страна се основаваше само на импулсивното желание и секса. Дали щеше просто да изчезне, или да приключи на чисто? Щеше да е на чисто, реши той. Това би било в нейния стил. Тя не бе, както някога искаше да вярва, коравосърдечна, студена или пресметлива. Сърцето ѝ бе всеотдайно, ала, според него, и непостоянно.

Приближи се, приклепна пред нея и се вгледа в лицето ѝ. Между веждите ѝ имаше лека резка. Изглежда сънят ѝ не бе спокоен. Какви сънища я преследваха? Какви тревоги я измъчваха?

Горкото богато момиченце, помисли Сет. Все още бяга, докато остане без дъх, и не може да направи нищо, освен да се върне обратно на старта.

Погали я по челото да изглади резката и подпъхна ръце под нея.

— Хайде, бебчо, време е да си лягаш.

— Не! — Грейс го отблъсна и започна да се бори. — Недей.

Отново кошмари? Разтревожено я прегърна по-плътно.

— Аз съм Сет. Всичко е наред. Тук съм.

— Гледа ме. — Тя зарови лице в рамото му. — Навън. Навсякъде.

Гледа ме.

— Ш-ш-ш-шт... Тук няма никой. — Понесе я към стълбите и едва сега разбра защо всички лампи в къщата светеха. Грейс се бе страхувала да остане сама в тъмното. И въпреки това бе останала. — Никой няма да ти направи нищо лошо, Грейс. Обещавам ти.

— Сет... — Тя се разсъни от звука на гласа му, натежалите ѝ очи се отвориха и се фокусираха върху лицето му. — Сет — каза отново и докосна с ръка бузата му, после устните му, — изглеждаш толкова уморен.

— Можем да се сменим. Ти ще ме носиш.

Грейс обви ръце около врата му, притисна топлатата си буза към неговата.

— Чух по новините. Семейството в Бетесда.

— Нямахте нужда да ме чакаш.

— Сет... — Тя се отдръпна и се вгледа в очите му.

— Не искам да говоря за това — произнесе той безизразно. — Не ме питай.

— Не искаш да говориш, защото това те измъчва или защото не искаш да споделиш тревогите си с мен?.

Сет я остави до леглото, обърна се и смъкна ризата си.

— Уморен съм, Грейс. След няколко часа съм отново на работа. Трябва да поспя.

— Добре. — Тя потърка с опакото на ръката сърцето си, където я болеше най-много. — Аз вече поспях. Ще сляза долу и ще си поръчам едно такси.

Той преметна ризата върху облегалката на стола и седна да си събуе обувките.

— Щом това искаш.

— Не искам това, но ми се струва, че ти го искаш. — Дори не вдигна вежди, когато Сет запрати обувката си в другия край на стаята, а после се вторачи в нея, сякаш се бе озовала там по собствена воля.

— Аз не правя такива неща — процеди той през зъби. — Никога не правя такива неща.

— Защо? Това винаги ме кара да се чувствам по-добре. — И понеже Сет изглеждаше толкова уморен и толкова слиян от собственото си поведение, Грейс омекна. Приблужи се до него и започна да масажира схванатите мускули на раменете му. — Знаеш ли какво ти трябва, лейтенант? — Наведе се да го целуне по върха на

главата. — Освен мен, разбира се. Трябва ти да се натопиш в една вана с мехурчета, в която да можеш да се отпуснеш и тя да ти разплете всички тези възли. Ала засега аз ще видя какво мога да направя за тях.

Ръцете ѝ бяха божествени, раменете му под тях се отпускаха.

— Защо?

— Един от любимите ти въпроси, нали? Хайде, легни и ме остави да се заема с този камък, който ти наричаш гръб.

— Просто трябва да поспя.

— Тъхъ. — Бутна го на леглото и коленичи до него. — Обърни се, хубавецо.

— Гледката оттук повече ми харесва. — Той успя наполовина да се усмихне и протегна ръка да си поиграе с краищата на косите ѝ. — Защо не дойдеш тук? Прекалено съм уморен да се боря с теб.

— Ще го имам предвид. Хайде, бъди добро момче, обърни се. — Сет с ръмжене се обърна по корем, още веднъж изръмжа, когато Грейс го яхна и чудесните ѝ ръце започнаха да размачкват гърба му. — Ти, понеже си ти, би казал, че редовният масаж е глезотия. Но точно тук бъркаш. — Натискаше с длани, размачкваше с пръсти. — Дай на тялото си нещо приятно и то ще работи по-добре за теб. Аз всяка седмица ходя на масаж в клуба. Стефан може да направи чудеса с теб.

— Стефан... — Сет затвори очи и се опита да не си представя ръцете на друг мъж върху нея.

— Той е професионалист — срязва го тя. — А жена му е педиатър. Много добре се отнася към децата в болницата.

Сет си помисли за децата и това го размекна. Както и успокояващите ѝ ръце, тихият ѝ глас. През затворените му клепачи се процеждаше слънчева светлина, топла и червена, но още го виждаше.

— Децата бяха в леглата си.

Ръцете ѝ за момент замръзнаха. После Грейс въздъхна дълбоко и тихо и отново започна да ги движи нагоре-надолу по гръбнака му, по лопатките, до врата. И зачака.

— Малкото момиченце имаше кукла, стара парцалена кукла. Още я държеше. Навсякъде по стените бяха закачени плакати от „Дисни“. Всичките приказки с щастлив край. Както си му е редът, когато си дете. По-голямото момиче беше оставило до леглото си едно от юношески списания, които десетгодишните четат, защото нямат

търпение да станат шестнадесетгодишни. Така и не са се събудили. Не са разбрали, че никоя от тях няма да стане шестнадесетгодишна.

Тя не каза нищо. Нямахше нищо, което да може да се каже. Ала се наведе напред, докосна устни до гърба му и го усети как издиша накъсано.

— Става ти лошо, когато са деца. Не познавам полицаи, който може да се занимава с такова нещо и да не му стане лошо. Майката беше на стълбата. Изглежда, че е чула изстрелите и се е затичала към децата си. А след това той се върнал в хола, седнал на дивана и довършил всичко.

Грейс се сгуши в него, прегърна го.

— Опитай се да поспиш — прошепна тя.

— Остани. Моля те.

— Ще остана. — Затвори очи и слушаше как дишането му става по-дълбоко. — Ще остана.

Но Сет се събуди сам. Докато съзнанието му се проясняваше от съня, се чудеше дали не бе сънувал срещата на разсъмване. Ала още усещаше аромата ѝ — във въздуха, върху кожата си. Все още лежеше с разперени ръце на леглото и обърна глава да погледне часовника, който бе забравил да свали от китката си.

Каквото и друго да ставаше с него, вътрешният му часовник все още бе в ред.

Даде си две минути повече под душа, за да отмие умората и докато се бръснеше, си обеща през следващия си свободен ден да не прави нищо друго, освен да вегетира. А докато си връзваше вратовръзката, се опитваше да си представи, че днес няма да е поредният горещ, влажен ден.

После изруга и прокара пръсти през току-що сресаната си коса, като си спомни, че бе забравил да включи часовника на кафеварката. Минутите, които щеше да изгуби, за да свари кафето сега, нямахше просто да го ядосат, а щяха и да нарушат графика му.

Но това, с което категорично отказваше да започне деня си, бе отровата, която варяха в кафенето.

Толкова се бе вживял в мисълта за кафето, че когато слизаше по стълбите и долови аромата му, който се носеше като песен на сирени, реши, че това е илюзия.

Не само че каничката бе пълна с прекрасна гъста черна течност, а и Грейс седеше до кухненската маса, четеше сутрешния вестник и ядеше кифла. Косата ѝ бе опъната назад и изглежда бе облечена само с една от неговите ризи.

— Добро утро — усмихна му се тя и поклати глава. — Ти човек ли си? Как можеш да изглеждаш толкова официален и страшен след по-малко от три часа сън?

— Навик. Мислех, че си си отишла.

— Казах ти, че ще остана. Кафето е горещо. Надявам се, нямаш нищо против, че си направих,

— Не. — Той не помръдна от мястото си. — Нямам нищо против.

— Ако не ти пречи, ще се помотая още малко, докато си допия кафето, после ще отида у Кейд да се преоблека. После искам да мина през болницата, а след това си отивам вкъщи. Крайно време е. Фирмата за почистване трябва днес следобед да свърши, така че... — Сет продължаваше да я гледа втренчено и Грейс млъкна. — Какво има? — Усмихна се неуверено и се почеса по носа.

Без да откъсва поглед от нея, той взе телефона от стената и натисна един номер от паметта.

— Бюкенън се обажда. Ще закъснея два часа. Лични ангажименти. — Затвори и ѝ протегна ръка. — Да се върнем в леглото. Моля те.

Тя стана и сложи ръката си в неговата. Когато дрехите бяха разпилени нехайно по пода, завивките отново застлани, Сет легна върху нея. Имаше нужда да я държи в ръцете си, да я докосва, да се отдаде за един час на потока от чувства, които Грейс отприщваше. Само един час. И въпреки това не бързаше. Дългите, дълбоки, опияняващи целувки траеха сякаш цяла вечност, нежните милувки се проточваха в безкрайността.

Тя бе тук. Просто бе тук. Отворена, всеотдайна, предлагаща никога несекваща топлина.

Грейс въздъхна треперливо, докато той я докарваше до безпомощност, движейки се нежно и с безкрайно търпение. Всеки път, когато устните им се срещнеха, сърцето ѝ потрепваше в гърдите.

Чуваха се само тихите неуловими звуци на интимността, любовният шепот, преминаващ във въздишки и стонове. И двамата

бяха изгубени, потънали в усещанията. Въздухът около тях бе като гъст сироп, в който движенията се забавяха, а удоволствието продължаваше.

Сет се спусна лениво надолу по тялото ѝ, нейните ръце се плъзнаха по гърба му, после по раменете. Тя потрепери от дългия, разтърсваш спазъм. И понеже той имаше нужда от това не по-малко от нея, Грейс отпусна ръце и го остави да я вземе където пожелае. Кръвта ѝ пулсираше горещо, а от горещината кожата ѝ се покри с роса от страст. Дланите му се плъзгаха по нея като по коприна.

— Кажи ми, че ме искаш. — Сет обсипа с целувки тялото ѝ.

— Да... — Тя улови бедрата му и го притегли към себе си. — Искам те.

— Кажи ми, че имаш нужда от мен. — Езикът му се плъзна по зърното на гърдата ѝ.

— Да! — Грейс простена, когато леко я засмука. — Имам нужда от теб.

„*Кажи ми, че ме обичаш.*“ Ала това го произнесе само наум и отново насочи устните си към нейните.

— Сега. — Не откъсваше очи от нейните.

— Да. — Тя се изви да го посрещне. — Сега.

Той проникна в нея толкова бавно, че и двамата потрепериха. Видя как очите ѝ плувнаха в сълзи и почувства, че желанието да бъде нежен бе по-силно от всяко друго.

Целуна я отново, леко, и започна бавно да се движи.

Бе толкова сладостно, че по бузата ѝ се изтърколи една сълза. Устните ѝ затрепериха.

— Не затваряй очи — прошепна той и изтри с устни сълзата. — Искам да ги виждам.

Грейс нищо не можеше да направи. Нежността я разгонваше. Погледът ѝ се замъгли от сълзи и сините ѝ очи станаха тъмни като лятна нощ. Произнесе името му, после го прошепна отново в устните му. И тялото ѝ потръпна на гребена на следващата дълга вълна.

— Не мога...

— Нека да те имам. — Сет пропадеше, пропадеше, пропадеше и зарови лице в косите ѝ. — Нека да те имам цялата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В детското отделение Грейс люлееше едно бебе. Момиченцето бе толкова малко, че едва изпълваше ръката ѝ от лакътя до китката, ала я гледаше с тъмносините очи на новородено.

Порокът на сърцето ѝ бе опериран и прогнозите бяха добри.

— Ще се справиш, Кари. Мама и татко толкова се бяха разтревожили за теб, но ти ще се справиш. — Грейс я погали по бузката и ѝ се стори — надяваше се, — че бебето ѝ се усмихна.

Изкушаваше се да ѝ изпее една приспивна песен, ала знаеше, че сестрите винаги в такива случаи започваха да въртят очи към тавана и да се кискат. Но бебетата рядко биваха толкова критични към наистина фалшивото ѝ пеене, затова тя наполовина пееше, наполовина шепнеше, докато клепачите на Кари натежаха.

И след като заспа, Грейс продължи да я полюлява. Това сега бе заради нея самата, тя го разбираше. Всеки, който някога е люлял бебе, знае, че това успокоява колкото детето, толкова и възрастния. И тук, когато детето заспиваше в ръцете ѝ и собствените ѝ очи натежаваха, Грейс можеше да признае най-съкровената си тайна.

Жадуваше да има свои собствени деца. Копнееше да ги носи в себе си, да чувства тежестта им, движението им вътре в нея, да ги изстреля в живота с острата болка на раждането, да ги държи до гърдите си и да ги чувства как пият от нея.

Искаше да кръстосва стаята с тях, когато плачат, да ги гледа как спят. Да ги вижда как растат, помисли тя и затвори очи, докато люлееше бебето. Да се грижи за тях, да ги успокоява през нощта, дори да види как правят първата крачка, с която се отдалечават от нея.

Майчинството бе най-голямото ѝ желание и най-тайната ѝ мечта.

Когато за пръв път се свърза с педиатричното отделение, се страхуваше, че го прави, за да уталожит тази разяждаща я болка. Ала знаеше, че това не бе вярно. Когато за пръв път прегърна едно болно дете, за да го успокои, разбра, че нейният ангажимент включваше много повече.

Имаше толкова много да дава, толкова много любов, която имаше нуждата да предложи. А тук тя можеше да бъде приета без въпроси, без предубеждения. Тук поне можеше да направи нещо, което си струва, нещо, което има значение.

— Кари има значение — прошепна Грейс и целуна заспалото бебе по челцето, преди да стане да го остави в леглото му. — Скоро ти ще си отидеш у дома, здрава и силна. Няма да помниш, че някога съм те люляла да те приспя, когато мама не е можела да бъде тук. Но аз ще го помня. — Усмихна се на сестрата, която влезе. — Тя изглежда много по-добре.

— Тя е един малък боец. Много добре се справяте с бебета, госпожице Фонтейн. — Сестрата взе медицинския картон и започна да нанася бележки.

— След един-два дни ще се опитам да дойда за около час. А ако има нужда, можете отново да ми звъните вкъщи.

— Така ли? — Сестрата погледна над телените си очила. Убийството в дома на Грейс и продължаващото следствие бяха сред най-горещите клюки в болницата. — Сигурна ли сте, че... Че ще се чувствате удобно вкъщи?

— Ще се постарая да се чувствам удобно. — Грейс хвърли един последен поглед на Кари и излезе в коридора.

Бе изчислила, че ще има време точно колкото да се отбие да види по-големите деца. После можеше да се обади на Сет в службата и да го попита дали има желание за малка вечеря за двама в нейната къща.

Обърна се и едва не се блъсна в Де Вейн.

— Грегър? — Нагласи на лицето си една усмивка, за да скрие как сърцето ѝ изведнъж странно се разтуптя. — Каква изненада. Да не би някой да е болен?

Той я погледна с немигащия си поглед.

— Болен?

Какво не бе наред с очите му? Изглеждаха толкова светли и нефокусирани.

— Ние сме в болница — напомни му тя, без да престава да се усмихва, и в знак на загриженост сложи ръка на рамото му. — Добре ли сте?

Де Вейн отскочи ужасено. За момент съзнанието му сякаш изключи. Можеше да вижда само нея, да усеща само аромата ѝ.

— Съвсем добре — увери я накрая. — За малко се обърках. Аз също не очаквах да ви видя. — Това, разбира се, бе лъжа. Бе планирал срещата до последни подробности. Улови ръката ѝ, наведе се и целуна пръстите ѝ. — За мен, разбира се, е удоволствие да ви видя където и да било. Минах оттук, защото наши общи приятели ме заинтригуваха с грижите, които се полагат за децата в тази болница. Аз имам особен интерес към децата и тяхното добруване.

— Наистина ли? — Усмивката ѝ веднага стана по-топла.

— Аз също. Искате ли набързо да разгледате?

— Ако вие сте ми екскурзовод, как бих могъл да не искам? — Той се обърна и направи знак на двамата мъже, които стояха сковано на няколко крачки. — Бодигардове — обясни на Грейс и я хвана под ръка. — Неприятна необходимост в съвременния климат. Кажете ми, защо имам щастието да ви видя днес тук?

Както обикновено, тя скри истината.

— Семейство Фонтейн осигурява значителна финансова помощ на това отделение. От време на време се отбивам да видя как болницата я използва. — Усмихна се закачливо. — А и човек никога не знае кога ще срещне някой красив лекар... Или посланик. — Поведе го по коридорите, като разказваше за различните кабинети и си мислеше колко ли ще успее да измъкне от него за децата с малко време и чар. — Общата педиатрия е на долния етаж. Тъй като това е родилно отделение, не е добре по коридорите да тичат деца, докато майките раждат или си почиват.

— Да, децата могат да бъдат доста буйни. — Грегър ги ненавиждаше. — Едно от нещата, за които най-много съжалявам, е че нямам собствени деца. Ала понеже досега не съм намерил подходящата жена... — Той махна със свободната си ръка. — Вече остарявам и се примирявам с мисълта, че никой няма да продължи името ми.

— Грегър, вие сте в разцвета на силите си. Енергичен, силен мъж, който може да има колкото деца иска.

— Ах... — Той отново я погледна в очите. — Ала все пак трябва да намеря подходящата жена,

Грейс се почувства неприятно от многозначителните му намеци и настойчивите му погледи.

— Сигурна съм, че ще я намерите. Тук са недоносените деца. — Приблѝжи се към стъклената стена. — Толкова са мънички — каза тихо. — Толкова беззащитни.

— Колко жалко, че са недъгави.

Тя се намръщи от тази дума.

— Някои от тях имат нужда от малко повече време в специални условия и под лекарски надзор. Но не бих ги нарекла недъгави.

Отново грешка, помисли Де Вейн раздразнено. Изглежда не можеше да мисли добре, когато сетивата му бяха завладени от аромата ѝ.

— Ах, моят английски понякога е тронав. Трябва да ме извините.

Грейс отново се усмихна с желание да разсее очевидното му притеснение.

— Английският ви е превъзходен.

— Достатъчно ли е добър, за да ви убедя да споделите с мен един спокоен обед? Като приятели — добави той, като видя съжалителната ѝ усмивка, — които имат общи интереси.

И двамата погледнаха към бебетата. Бе изкушаващо, призна си тя. Де Вейн бе чаровен мъж, богат и влиятелен. С внимателно дозирано шампанско би могла да го убеди да ѝ помогне в разкриването на международен клон на „Падаща звезда“, нещо, което напоследък все повече искаше.

— С удоволствие, Грегър, ала точно в момента съм затрупана с работа. Тъкмо си тръгвах към къщи, когато ви видях. Трябва да проверя как вървят някои... Ремонти. — Стори ѝ се, че това бе най-лесният начин да го обясни. — Но бих искала да си запазя правото за друг път, много скоро. Има нещо, свързано с нашите общи интереси, за което ми се иска да помоля за вашия съвет и за вашата помощ.

— Винаги с удоволствие ще бъда на вашите услуги. — Той отново ѝ целуна ръката. Тази вечер, помисли си. Тази вечер щеше да бъде негова и нямаше да има нужда от всичките тези словесни еквилибристики.

— Много мило от ваша страна. — И понеже се чувстваше виновна за липсата си на интерес и студенината си при такъв интерес от негова страна, Грейс го целуна по бузата. — Наистина трябва да бягам. Обадете ми се, може би следващата седмица, за да обядваме заедно. — Хвърли му една последна усмивка и се втурна навън.

Докато я гледаше, Де Вейн сви юмруци и пръстите му се забиха болезнено в дланите. Помъчи се да запази самообладание и кимна на един от мълчаливите мъже, които го чакаха.

— Само я проследи — нареди той. — И чакай инструкции.

Кейд не се мислеше за лигльо. А като се имаше предвид как понасяше собствените си роднини, той вярваше, че бе един от най-търпеливите и най-добродушни хора. Ала бе сигурен, че ако Грейс го накараше да премести още едно нещо от единия до другия край на огромната къща, ще се строполи и ще се разплаче.

— Изглежда страхотно.

— Хм... — Тя се изправи, опряла едната си ръка на кръста, а с другата се почеса замислено по брадичката.

От блясъка в очите ѝ сърцето му се сви от ужас, а вече схванатите му мускули възмутено запищяха.

— Наистина, невероятно е. Сто процента. Донеси фотоапарата. Тук виждам снимка за корица на „Къщи и градини“.

— Поднасяш ме, Кейд — каза Грейс разсеяно. — Може би кътът за разговори наистина изглеждаше по-добре, обърнат на другата страна. — Той простена жалостиво и тя само се поусмихна. — Разбира се, това би означавало, че масичката за кафе и двата старинни фотьойла трябва да се преместят. И палмовото дърво... Не е ли много красиво? То ще трябва да отиде ей там.

Красивото палмово дърво тежеше поне двадесет и пет килограма. Кейд изостави гордостта си.

— Имам мазоли — напомни ѝ той плачливо.

— А, какво са някакви си мазоли за един голям и силен мъж като теб? — Тя го потупа по бузата и видя как мъжкото му самолюбие се бори със схванатия му гръб. Предаде се и се разсмя. — Ясно. Прекрасно е, миличък, направо е прекрасно. Няма нужда да носиш повече дивани.

— Сериозно ли говориш? — Очите му светнаха от надежда като на кученце. — Свършихме ли?

— Не само че свършихме, ами ти сега ще седнеш и ще си вдигнеш краката, докато аз ти донеса една ледена бира, която съм скрила във фризера си специално за високи красиви частни детективи.

— Ти си богиня.

— Казвали са ми го. Чувствай се като у дома си. Веднага се връщам.

Когато се върна с подноса, Грейс видя, че Кейд бе взел поканата ѝ присърце. Бе се изтегнал върху кобалтовосините възглавници на новия ѝ извит диван, вдигнал крака върху блестящата повърхност на абаносовата масичка за кафе и затворил очи.

— Май наистина те изтощих, а?

Той изръмжа, отвори едно око, забеляза подноса на масата и скочи.

— Храна!

Тя се засмя, като го видя как се нахвърли върху лъскавото зелено грозде, солените бисквити с френско сирене, препечените филийки с хайвер.

— Това е най-малкото, което мога да направя за такъв красив хамалин. — Седна до него и отпи от чашата вино, която си бе наляла.

— Задължена съм ти, Кейд.

Той огледа стаята и изломоти с пълна уста:

— Адски си права.

— Нямам предвид само физическия труд. Ти ми даде тихо пристанище, когато имах нужда от него. А най-вече съм ти задължена заради Бейли.

— Не си ми задължена заради Бейли. Аз я обичам.

— Знам. Аз също. Никога не съм я виждала по-щастлива. Тя просто те е чакала. — Протегна се и го целуна по бузата. — Винаги съм искала да имам брат. Сега имам двама, ти и Джек. Истинско семейство. Те също си подхождат, нали? Емджей и Джек. Сякаш винаги са били един отбор.

— Непрекъснато се държат един друг на нокти. Забавно е да ги гледа човек.

— Вярно е. Като говорим за Джек, мислех, че той ще ти помогне за това малко преустройство.

Кейд си намаза хайвер върху една препечена филийка.

— Трябваше да проследи един тарикат.

— Какъв тарикат?

— Който е взел заем и не го е върнал. Мислеше, че няма да му отнеме много време. — Кейд преглътна и въздъхна. — Не знае какво

изпуска.

— Ще му дам възможност да разбере. — Грейс се усмихна. — Имам още планове за две стаи на горния етаж.

Това бе поводът, който Кейд чакаше.

— Знаеш ли, Грейс, мислех си дали не избързваш малко. Ще отнеме известно време да се приведе отново във вид такава голяма къща. Ние с Бейли бихме искали да останеш още малко в нашата къща.

В тяхната къща, помисли Грейс. Това вече бе „тяхната“ къща.

— Тук е съвсем обитаемо. Говорихме с Емджей. Те с Джек се връщат в нейния апартамент. Време е всички да се върнем към нормалния си живот.

Но Емджей нямаше да бъде сама, си каза Кейд и замислено отпи от бирата си.

— Все още има някой, който дърпа конците. Някой, който иска Трите Звезди.

— Те не са у мен — напомни му Грейс. — И не мога да ги взема. Няма разумни причини да се занимават с мен в момента.

— Не знам дали разумът има нещо общо с това, ала не ми харесва да си тук сама.

— Също като брат — зарадва се тя и стисна рамото му. — Слушай, Кейд, имам нова алармена система и съм се замислила да си купя едно голямо грозно зло куче. — Помисли дали да спомене за пистолета, който държеше в нощното си шкафче и че знае как да си служи с него, но реши, че това само още повече ще го разтревожи. — Всичко ще бъде наред.

— Какво мисли Бюкенън?

— Не съм го питала. Той ще мине по-късно, така че всъщност няма да бъде сама.

Доволен от това съобщение, Кейд ѝ подаде едно зърно грозде.

— Ти го беше разстроила. Устните ѝ трепнаха в усмивка.

— Така ли?

— Аз не го познавам добре. Всъщност, не мисля, че някой го познава. Той е... Мисля, че думата е „сдържан“. Не позволява много да се показва на повърхността. Ала когато вчера влязох, след като ти се беше качила горе, той просто стоеше и гледаше след теб. — Кейд се засмя. — Тогава много се беше показало на повърхността. Съвсем

неочаквано. Сет Бюкенън, човешко същество. — Трепна и посегна отново към бирата си. — Извинявай, не исках да...

— Всичко е наред. Разбирам какво точно имаш предвид. Той притежава почти ужасяващо самообладание и едно непроницаемо излъчване на представител на властта.

— Струва ми се, че ти си успяла да пробиеш защитата му. Според мен той точно от това имаше нужда.

— Надявам се и Сет да мисли така. Оказва се, че той е точно това, от което аз съм имала нужда. Влюбена съм в него. — Грейс се засмя с половин уста и пийна вино. — Не мога да повярвам, че съм ти го казала. Рядко споделям тайните си с мъже.

— Братята са нещо различно.

— Да — усмихна му се тя.

— Надявам се Сет да разбира какъв е късметлия.

— Не мисля, че Сет вярва в късмета.

Грейс подозираше, че Сет не вярва и в Трите Звезди на Митра. А тя бе открила, че самата тя вярва. За много кратко време просто бе разтворила съзнанието си, бе дала воля на въображението си и бе приела. В тях имаше магия и имаше сила. Грейс бе докосната и от магията, и от силата — както и Бейли и Емджей, и мъжете, които бяха свързани с тях.

Нямаше съмнения, че онзи, който искаше тази магия, тази сила, не би се спрял пред нищо, за да ги получи. Нямаше да има значение, че ще са в музея. Той все още щеше да копнее за тях, все още щеше да крои планове да се добере до тях.

Но вече нямаше да може да стигне до диамантите чрез нея. Тази част от нейната връзка, помисли тя с облекчение, бе приключила. Грейс бе в безопасност в собствения си дом и щеше да се научи отново да живее тук. Започвайки от сега.

Старателно се облече с дълга бяла рокля от тънка коприна, която оставяше раменете ѝ голи и се обвиваше около коленете. Под нея нямаше нищо, само кожа, намазана с тоалетно мляко и парфюм.

Остави си косата спусната, прибрана отстрани със сребърни шноли, сложи сапфирените обици на майка си, които блещукаха като звезди. Изведнъж ѝ се прииска да си сложи дебела сребърна гривна високо на ръката — малък езически акцент.

Когато се погледна в огледалото, изпита странното чувство, че с нея се бе слял духът на някой друг. Ала се засмя, отдаде го на нервите и очакването, и се зае да довърши приготовленията.

Напълни с цветя и свещи стаите, които бе преустроила, и остана доволна от уютната обстановка. На масата до прозореца към градината подреди порцелановите чинии и кристалните чаши за старателно подготвената вечеря за двама.

Шампанското бе изстудено, музиката тиха, а светлините романтично приглушени. Липсваше само мъжът.

Когато спря пред къщата, Сет видя свещите зад прозорците. Разтърка възпалените си очи, повален от умора и объркване.

А зад прозорците имаше свещи.

Бе принуден да признае, че за пръв път през съзнателния си живот нямаше власт над себе си и над света около себе си. И определено нямаше власт над жената, която бе запалила тези свещи и чакаше в меката проблясваща светлина.

Бе се насочил към Де Вейн, воден единствено от инстинкта. А част от този инстинкт, той знаеше, бе желанието да запази своята територия. Нищо не би било по-непривично за него. Може би затова се чувстваше леко... Не на себе си. Извън контрол. Грейс се бе превърнала в център, във фокус.

Или го бе обсебила?

Не бе ли дошъл тук, защото не можеше да не дойде? Също както бе започнал да се рови в миналото на Де Вейн, защото този човек събуждаше в него някакъв първичен защитен механизъм.

Може би така се започна, призна Сет, но полицейските му инстинкти не го лъжеха. Де Вейн не бе чист. Трябваше му още малко време, още малко ровене, за да го свърже с убийствата около диамантите.

Ако не беше дипломатическият имунитет, помисли той, вече имаше достатъчно основания да го повика на разпит. Де Вейн обичаше да колекционира. Колекционираше редки, ценни неща и често от тези неща се носеше лек дъх на магия.

Освен това предишната година Де Вейн бе финансирал експедиция, която да търси легендарните Звезди. Друг археолог ги бе открил пръв и те бяха попаднали във вашингтонския музей.

Де Вейн бе изгубил повече от два милиона долара, дадени за търсенето, а Звездите се бяха изплъзнали измежду пръстите му.

Археологът, който ги бе открил, три месеца по-късно бе загинал при трагичен инцидент в джунглите на Коста Риха.

Сет не вярваше в съвпаденията. Човекът, заради когото Де Вейн не бе получил диамантите, бе мъртъв. Както и, откри той, ръководителят на експедицията, която бе организирал.

Не, Сет не вярваше в съвпаденията.

Де Вейн живееше във Вашингтон вече две години, без да се срещне с Грейс. А сега, след като Грейс се оказа свързана със Звездите, излезе, че той не само се занимава със същата благотворителна дейност като нея, а и я ухажва.

В живота нещата просто не се подреждат така красиво.

Още малко време, обеща си Сет и разтърка слепоочията си да прогони главоболието. Щеше да намери сигурната връзка, която свързваше Де Вейн със Салвини, с гаранта на заеми, с мъжете, които загинаха в катастрофиралата камионетка, с Карло Монтури. Трябваше му само една връзка и останалата част от веригата щеше да си дойде на мястото.

Ала в момента трябваше да излезе от задушната кола, да влезе в къщата и да се изправи пред това, което се случваше с личния му живот.

Изсмя се и се измъкна от колата. Личен живот. Това ли бе проблемът? Той никога не бе имал личен живот, не си го бе позволявал. А сега, само дни след като се запозна с Грейс, този личен живот заплашваше да го погълне.

Тук също му трябваше време, каза си Сет. Време, за да направи крачка назад и да погледне по-обективно от разстояние. Бе позволил нещата да се развият прекалено бързо, да излязат извън контрол. Това трябваше да се оправи. Човек, който се влюбва за една нощ, не може да вярва на себе си. Бе време да започне да разсъждава по-логично.

Те бяха съвсем различни — по произход, по начин на живот, по цели. Физическото привличане щеше да избледнее или поне със сигурност да се уталожил. Вече си я представяше как се ще отдръпне, когато премине първоначалното вълнение. Ще стане неспокойна, ще започне да се дразни от изискванията на работата му. Той нямаше нито

да иска, нито да може да се върти с нея в светските кръгове, които бяха такава неотменна част от нейния живот.

Тя със сигурност щеше започне да се заглежда по някой друг, който ще го прави. Такава красива жена, жизнена, търсена, ухажвана от всички мъже, нямаше да се задоволи всяка вечер да пали свещи на прозорците.

Щеше да направи услуга и на двама им, като забави нещата и се поотдръпне.

Страхливец, чу един подигравателен глас в главата си, но отказа да го чуе и вдигна ръка към блестящото месингово чукало.

Грейс отвори бързо, сякаш само това бе чакала. Стоеше на прага и меката светлина се процеждаше през дългата бяла копринена рокля. От силата ѝ, чиста и езическа, дъхът му спря.

Макар Сет да стоеше с отпуснати ръце, тя се приближи и му разкъса сърцето с целувка за добре дошъл.

— Радвам се да те видя. — Прокара пръст по скулите му, по сенките под очите. — Имал си тежък ден, лейтенант. Влез и се отпусни.

— Нямам много време. Имам работа. — Той изчака и видя проблесналото за миг разочарование в очите ѝ. То му помогна да оправдае това, което бе решил да направи. Ала после Грейс се усмихна и го хвана за ръката.

— Е, тогава да не губим малкото време, което имаш, като стоим в коридора. Не си ял, нали?

Защо не го попита защо не може да остане? Сет усети безпричинно раздражение. Защо не прояви недоволство?

— Не съм.

— Добре. Седни и пийни нещо. Можеш ли да пиеш, или си официално на работа? — Докато говореше, тя отиде да извади изстудяващото се шампанско от сребърната кофичка. — Във всеки случай, не мисля, че една чаша има значение. А и аз няма да кажа на никой. — Сръчно отвори бутилката и тапата излезе с приглушен празничен гръм. — Току-що извадих закуските, така че заповядай. — Посочи към сребърния поднос върху масичката за кафе и с меко шумолене на коприна отиде да налее две чаши. — Каж ми какво мислиш. Изтощих до смърт горкия Кейд, докато го карах да мести

разни неща насам-натам, но исках поне хола да приведа по-бързо в ред.

Холът изглеждаше като от лъскаво списание за идеален дом. Нищо не бе не на място, всичко бе прекрасно и грееше. Ярки цветове се смесваха с графики, картини и статуетки, които изглеждаха избирани дълго и с невероятен вкус.

Ала Грейс бе направила всичко това за дни, дори за часове. Това, предполагаше Сет, бе силата на богатството и възпитанието.

И въпреки това стаята не изглеждаше студена и добре пресметната. Изглеждаше гостоприемна и щедра. Меки повърхности, меки ъгли, с дребни подробности, във всяка от които прозираше Грейс. Старинни бутилки с цветове на скъпоценни камъни, порцеланова котка, заспала на топка, пищна избуяла папрат в медна саксия.

Вдигна глава и забеляза здравия блестящ парапет на балкона.

— Виждам, че си го поправила.

Нещо не е наред. Това бе всичко, което успя да помисли Грейс, докато му подаваше чашата.

— Да, исках да го направят колкото може по-бързо. Това и новата охранителна система. Мисля, че ще я одобриш.

— Ще я погледна, ако искаш.

— Повече искам да си починеш. Дали да не донеса вечерята?

— Ти си готвила?

— Не бих постъпила така с теб — засмя се тя. — Но съм специалист по поръчването и подреждането. Опитай се да се отпуснеш, аз веднага се връщам.

Грейс излезе и той погледна към подноса. Сребърна купа с блестящ черен хайвер, малки красиви сандвичи. Обърна им гръб и, хванал чашата си в ръка, се приближи към портрета ѝ.

Когато тя се върна, Сет продължаваше да гледа нарисуваното ѝ лице.

— Бил е влюбен в теб, нали? Художникът.

Грейс си пое внимателно дъх, изненадана от студения му тон.

— Да. Знаеше, че аз не го обичам. Често ми се е искало да го обичах. Чарлз е един от най-милите и внимателни мъже, които познавам.

— Спала ли си с него?

По гърба ѝ полазиха тръпки, ала когато оставяше чиниите върху украсената с цветя и свещи маса, ръцете ѝ не трепереха.

— Не. Нямах да бъде честно, а аз прекалено много държа на него.

— По-скоро би спала с мъже, на които не държиш?

Не го бе видяла да идва, осъзна тя. Колко глупаво от нейна страна да не го види, че идва.

— Не, но не бих спала с мъже, които мога да нараня така. Щях да нараня Чарлз, ако му бях станала любовница, затова му останах приятел.

— А съпругите? — Той се обърна и с присвити очи се вгледа този път не в портрета, а в нея. — Като жената, омъжена за онзи граф, с когото си се забъркала. Не се ли тревожеше, че я нараняваш?

Грейс отново взе виното си и наклони глава. Никога не бе спала с графа, за когото Сет говореше, нито с който и да било друг женен мъж. Ала никога не си бе правила труда да спори с общественото мнение. И сега нямаше да си прави труда да отрича.

— Защо е трябвало да се тревожа? Аз не бях женена за нея.

— А мъжът, който се е опитал да се самоубие, след като си развалила годежа ви?

Тя допря чашата до устните си и преглътна пенливото вино, което ѝ одраска гърлото като натрошено стъкло.

— Много драматично от негова страна, нали? Не мисля, че си в настроение за салата „Цезар“ и стек „Даян“, лейтенант. Питателната храна не върви по време на разпит.

— Никой не те разпитва, Грейс.

— О, разпитваш ме. Но не ми прочете правата. Студеният ѝ гняв му помогна да оправдае собствения си гняв. Не ставаше дума за мъжете. Сет знаеше, че това, което го боде, не бяха мъжете, които съзнателно бе хвърлил в лицето ѝ, а фактът, че те нямаха значение за него, че кой знае защо нищо освен нея нямаше значение.

— Странно, че си толкова чувствителна, когато те питам за мъже. Никога не си си правила труда да криеш своите завоевания...

— Не го очаквах от теб. — Каза го тихо, едва чуто, после поклати глава и се усмихна студено. — Глупаво от моя страна. Не, никога не съм си правила труда да крия каквото и да било... Освен ако не е нещо важно. Мъжете не са били важни, в по-голямата си част.

Какво искаш, да ти кажа, че ти си различен? Би ли ми повярвал, ако ти го кажа?

Той се страхуваше, че да. Ужасяваше се, че би повярвал.

— Не е необходимо. Нещата се развиха прекалено бързо, Грейс. Не се чувствам добре.

— Разбирам. — Тя мислеше, че наистина прекрасно го разбира. — Искаш да забавиш нещата. — Остави чашата си, защото знаеше, че ръката ѝ ще започне да трепери. — Май си направил две такива грамадни крачки, докато аз съм била с гръб. Наистина е трябвало да играя на тази игра като дете, за да внимавам повече за внезапни движения.

— Това не е игра.

— Да, предполагам, че не е игра. — Грейс имаше гордост, ала имаше и сърце. И трябваше да разбере. — Как можа тази сутрин по такъв начин да се любиш с мен, Сет, и да направиш това тази вечер? Как можа да ме докосваш, както никой друг, и да ме нараниш така?

Причината бе точно в това, осъзна той, в непреодолимата му нужда от нея.

— Не се опитвам да те нараня.

— Да, и това е още по-лошо. Ти правиш и на двама ни услуга, нали? Не си ли решил така? Да спреш, преди нещата да са се объркали прекалено? Много е късно. — Гласът ѝ прекъсна, но тя успя да го овладее. — Вече са се объркали.

— По дяволите. — Сет направи крачка към нея, ала Грейс вдигна рязко глава и горещите ѝ сини очи го опърлиха.

— Дори не си и помисляй да ме докосваш сега, когато тези мисли са още в главата ти. Върви си по правия път, лейтенант, а аз ще вървя по моя път. Аз не приемам забавянето. Или вървиш напред, или спираш. — Бясна на себе си, вдигна ръка и избърса една сълза от бузата си. — Очевидно ние сме спрели.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сет стоеше и се чудеше какво, по дяволите, прави. Това бе жената, която той обичаше, която по някаква странна приумица на съдбата може би наистина също го обичаше. Това бе шансът за живот, какъвто никога не си бе позволявал, за семейство, дом, жена. Сет ги отблъскваше всичките, с две ръце, и сякаш не можеше да се спре.

— Грейс... Искам да дам и на двамата ни време да помислим какво правим, какво става.

— Не, не искаш това. — Тя гневно отметна назад косите си. — Мислиш, че понеже те познавам само от няколко дни, не знам как разсъждаваш? С теб съм била по-близка, отколкото с който и да било друг през живота си. Аз те познавам! — Успя накъсано да поеме въздух. — Това, което искаш, е отново да вземеш кормилото в свои ръце, контролният бутон отново да е под пръста ти. Цялата тази история започва да ти се изплъзва, а ти не можеш да позволиш това да се случи.

— Може и да е вярно. — Бе вярно, осъзна той. Бе абсолютно, ужасяващо вярно. — Но това не променя същината. Аз съм в средата на разследване, а не съм толкова обективен, колкото трябва да бъда, защото съм обвързан с теб. След като приключи...

— И какво ще стане, след като приключи? Ще продължиш оттам, докъдето си стигнал? Не мисля, лейтенант. Ами какво ще стане, когато си по средата на следващото разследване? А на още по-следващото? Приличам ли ти на човек, който ще чака, докато имаш време и място да продължиш една връзка, която ту я има, ту я няма?

— Не. — Сет изправи гръб. — Аз съм полицай и за мен най-важното е работата.

— Не мисля, че някога съм искала от теб да промениш това. Всъщност твоята всеотдайност в работата ми харесва, възхищавам се от нея. Изглежда ми дори героична. — Усмихна се за миг. — Ала това няма връзка, а и целият този разговор е неуместен. — Грейс се обърна и отново взе виното си. — Знаеш как да излезеш.

Не, тя никога не бе искала от него да промени каквото и да било. Никога не бе поставяла под въпрос работата му. Какво, по дяволите, бе сторил?

— Трябва да поговорим.

— Това е твоят стил, не моят. Наистина ли си мислиш, че можеш да стоиш тук, в моя дом... — Гласът ѝ започна да прекъсва. — В моя дом, да разбиеш сърцето ми, да ме зарежеш и после да очакваш цивилизован разговор? Искам да си отидеш. — Грейс стовари чашата върху масата, крехкото столче е счупи и виното се разплиска. — Веднага.

Откъде се взе тази паника, чудеше се Сет. Радиостанцията му иззвъня и той не ѝ обърна внимание.

— Няма да го оставим така.

— Точно така ще го оставим. Да не мислиш, че съм глупава? Да не мислиш, че не видях как ти дойде тук тази вечер, търсейки за какво да се хванеш, за да свършим точно по този начин? Да не мислиш, че не знам, че колкото и да ти бях дала, ти щеше да се държиш на разстояние от мен, да задаваш въпроси, да анализираш, да правиш дисекция на всичко? Е, анализирай това. Искях да ти дам повече, всичко, което би поискал да вземеш. Сега можеш до края на живота си да се чудиш какво точно изгуби тук тази вечер. — Радиостанцията иззвъня отново и тя мина покрай него и рязко отвори входната врата. — Ще трябва да отговориш на това обаждане някъде другаде, лейтенант.

Сет пристъпи към нея, но въпреки че ръцете го боляха, не се поддаде на желанието да я докосне.

— Когато свърша с това, ще се върна.

— Няма да бъдеш добре дошъл.

Той почувства как направи крачка към една линия, която никога не бе пресичал.

— Това няма да има значение. Ще се върна.

Грейс не каза нищо, просто затръшна вратата в лицето му и шумно превъртя ключа, облегна се на вратата, пронизана от болка. Дишаше горещо и накъсано. Бе по-лошо сега, когато вратата бе затворена, сега, когато го бе изхвърлила. А свещите все още блещукаха; цветята още цъфтяха.

Тя виждаше, че всяка стъпка, която бе направила този ден, предишния ден, чак до мига, в който влезе в къщата си и го видя да

слиза по стълбите, бе водила към този момент на сляпа скръб и загуба.

Беше безсилна да го спре, помисли си, да промени това, което беше, което бе било по-рано или което щеше да дойде по-късно. Само глупаците вярват, че контролират собствената си съдба, както някога тя вярваше, че контролира своята.

И бе била глупачка да се отдава на тези жалки фантазии, на сънищата, в които двамата бяха заедно, заедно си бяха създали общ живот, дом и деца. В които вярваше, че бе чакала само него, за да се сбъднат най-накрая всичките тези така жадувани неща, които винаги, винаги бяха били на една ръка разстояние.

Митичната сила на диамантите, помисли Грейс и се изсмя. Любов, познание и щедрост. За нея тяхната магия бе жестока, подмамваше я, като за миг ѝ показваше всяко нейно желание и после ѝ го измъкваше и я оставяше сама.

На вратата се почука и тя затвори очи. Как смееше да се връща! Как смееше, след като бе разбил всичките ѝ мечти, всичките ѝ надежди, всичките ѝ желаня? И как смееше тя въпреки това все още да го обича?

Е, нямаше да я види да плаче, обеща си Грейс, изправи се и избърса мокрите си бузи. Нямаше да я види да пълзи. Изобщо нямаше да я види, защото нямаше да го пусне.

Решително се запъти към телефона. Нямаше да му стане приятно, като се обадеше в полицията да съобщи, че някой се опитва да проникне в дома ѝ. Ала така щеше да му покаже какво мисли. Вдигна слушалката в момента, в който звукът от разбиващо се стъкло я накара рязко да се обърне към вратата на терасата.

Имаше време да види как през нея нахлува един мъж, да чуе как алармената ѝ инсталация започва да пищи.

Имаше време дори да се опита да се бори, когато две огромни ръце я сграбчиха. После кърпата бе върху лицето ѝ и отвратително миришеше на хлороформ.

И имаше време да помисли за Сет, преди светът около нея да се завърти и да избледнее.

Когато дойде следващото обаждане, Сет бе едва на пет километра. Той грабна слушалката и излая в нея:

— Бюкенън.

— Лейтенант, отново е детектив Маршъл. Току-що чух автоматично съобщение. Подозрение за взлом на „Ийст Ларк Лейн“ номер двадесет и девет осемнадесет, Потوماк.

— Какво?! — За миг в главата му не остана нищо. — Грейс?

— Спомних си адреса от убийството. Алармената ѝ система се е включила и тя не е отговорила на обаждането за проверка.

— На пет минути съм оттам. — Сет вече обръщаше колата със свистене на гуми. — Повикай двете най-близки полицейски коли. Веднага.

— Вече се обадох. Лейтенант...

Но Сет вече бе захвърлил слушалката.

Тази алармена система е нова, повтаряше си Сет, като се мъчеше да запази самообладание. Новите системи дават фалшиви тревоги.

Грейс бе разстроена, не вдигаше телефона, без да я интересува какво объркване ще настане. Типично в неин стил. Дори в момента предизвикателно си налива още една чаша шампанско и го проклина.

Може би дори сама бе включила алармата, за да се втурне той обратно, с вледенено от ужас сърце. Типично в неин стил.

И това бе поредната лъжа, помисли Сет, докато с вой на гуми вземаше последния завой. Изобщо не бе в неин стил.

Свещите още горяха в прозорците. Той се опита да се успокои от това, настъпи с цялата си тежест спирачките и изскочи от колата. Вечерята сигурно щеше да е още топла, музиката щеше още да свири, а Грейс да стои под портрета, вбесена от него.

Глупаво заблъска по вратата, бясно, преди да се спре. Тя нямаше да отвори. Бе прекалено ядосана, за да отвори. Когато първата патрулна кола пристигна, обърна се и показа удостоверението си.

— Проверете източната страна — заповяда Сет. — Аз ще поема западната.

Завъртя се и тръгна да обикаля къщата. Мярна синята вода на басейна, проблясваща под лунната светлина, и за миг през ума му прелетя мисълта, че никога не се бяха къпали в този басейн заедно, никога не се бяха потапяли голи в прохладната вода.

И тогава видя счупеното стъкло. Сърцето му просто спря. Пистолетът се озова в ръката му и той прелетя през разбитата врата, без да мисли за правилата. Някой викаше името ѝ, тичаше от стая в стая в сляпа паника. Това не можеше да бъде той, и въпреки това бе на

стълбите, задъхан, вледенен, замаян от страх. Един униформен полицай зад него вдигна една кърпа.

— Мирише ми на хлороформ, лейтенант. — Полицаят се поколеба и направи крачка към човека, вкопчен в парапета. — Лейтенант?

Сет не можеше да говори. Бе изгубил гласа си, а с него и цялата си тренираност, постигната с толкова часове потене. Безжизненият му поглед се отмести, фокусира се върху лицето, портрета. Бавно и с голямо усилие откъсна очи и си надяна маската на самообладанието.

— Претърсете къщата. Всеки сантиметър. — Обърна се към втория полицай. — Повикайте подкрепления. Веднага. След това огледайте местопроизшествието. Живо.

Грейс дойде бавно на себе си, с гадене и ослепяващо главоболие. В главата ѝ тъпо се въртеше кошмар, още неясен, като хищник, търпеливо чакащ да скочи. Тя стисна по-силно очи, завъртя глава на възглавницата, после предпазливо ги отвори.

Къде съм, помисли. Това не е моята стая.

Опита се да се пребори с мъглата, паднала върху съзнанието ѝ.

Под бузата ѝ имаше атлаз. Грейс познаваше прохладното хлъзгаво усещане на атлаз срещу кожата си. Бял атлаз, като булчинска рокля. Объркано плъзна ръка по плътната завивка върху огромното легло с балдахин.

Усещаше дъх на жасмин, на рози, на ванилия. Все бели аромати, прохладни бели аромати. Стените на стаята бяха с цвят на слонова кост и гладки като коприна. За момент ѝ се стори, че бе в ковчег, огромен натруфен ковчег, и сърцето ѝ се заблъска бясно.

Насили се да стане. Почти очакваше да удари главата си в капака и да започне да пици, задушавайки се. Ала нямаше нищо, само този уханен въздух и тя го вдъхна дълбоко.

Сега си спомни — счупеното стъкло, едрият мъж с големите ръце. Бе на път да изпадне в паника и отново пое въздух. Внимателно, защото ѝ се виеше свят, спусна крака от леглото и стъпалата ѝ потънаха в дебел девствено бял килим. Олюля се, отново ѝ се повдигна и Грейс с усилие на волята накара краката си да тръгнат към вратата.

Изпоти се от ужас, когато кристалната дръжка не поддаде. Задъхано я дърпаше, въртеше, бореше се с нея, после се опря на вратата да огледа стаята, която, както разбираше, сега бе неин затвор.

Навсякъде бяло, ослепително бяло. Изящен фотьойл от началото на осемнайсети век с бяла тапицерия, прозрачни дантелени пердета, купчини бели възглавници върху извития диван. Златните ръбове само подчертаваха белотата, елегантните мебели от светло дърво се губеха в този снегопад.

Първо отиде до прозореца и потрепери, когато откри, че той бе с решетки. Зад него нарязаната на парчета нощ бе посребрена от лунната светлина. Не видя нищо познато — голяма ливада, старателно поддържани цветя и храсти, кичести дървета.

Обърна се, забеляза още една врата, втурна се към нея и едва не се разплака, когато я отвори без никакво усилие. Но зад нея имаше луксозна баня с бели плочки, прозорци с матови стъкла и решетки, и капандура на скосения таван на около три метра от пода.

А на дългата блестяща лавица бяха подредени бурканчета, шишенца, кремове, пудри. Всички от любимите ѝ, нейните аромати, нейните лосиони. Сърцето ѝ се сви.

Отвлечане за откуп, каза си тя. Някой я бе отвлякъл, някой, който вярваше, че семейството ѝ ще бъде принудено да плати, за да си я върне жива и здрава. Ала знаеше, че това бе лъжа.

Звездите. Грейс се облегна безсилно на касата на вратата и стисна устни, за да заглуши риданията си. Бе отвлечена заради Трите Звезди. Те щяха да бъдат нейният откуп.

Коленете ѝ трепереха. Тя се обърна, заповяда си да се успокои, да мисли разумно. Трябваше да има изход. Винаги имаше изход.

Алармата ѝ се бе включила, спомни си Грейс. Сет не можеше да е бил далеч. Дали бе получил съобщението, дали се бе върнал? Нямаше значение. Все едно го бе получил достатъчно скоро. Каквото и да се бе случило между тях, той би направил всичко по силите си, за да я намери. От чувство за дълг, ако не от друго.

А междуременно тя бе сама. Но това не означаваше, че бе беззащитна.

Когато ключалката на вратата прещрака, Грейс залитна, отстъпи две крачки назад, после се насили да спре и да се изправи. Вратата се отвори и влязоха двама мъже. В единия тя лесно разпозна своя

похитител. Другият бе по-дребен, жилав, с официален черен костюм и каменно непроницаемо лице.

— Госпожице Фонтейн — произнесе той с обработения си глас с английски акцент, — бихте ли дошли с мен, моля?

Иконом, помисли Грейс и едва преглътна надигналата се истерия. Познаваше много добре този тип. Нагласи на лицето си изненадано и раздражено изражение.

— Защо?

— Той е готов да ви приеме.

Тя не се помръдна от мястото си и по-едрият мъж пристъпи напред, надвеси се над нея и посочи към вратата.

— Очарователно — отбеляза Грейс сухо. Направи една крачка напред, като пресметна колко бързо трябва да се движи. Икономът безстрастно наклони глава:

— Вие сте на третия етаж — съобщи ѝ той. — Дори да успеете по някакъв начин да стигнете сама до партера, има пазачи. Наредено им е да не ви нараняват, освен ако е неизбежно. Ако ме извините, бих ви препоръчал да не рискувате.

Би рискувала, помисли тя, би рискувала много повече. Ала само ако имаше поне петдесет процента шанс за успех. Без дори да поглежда мъжа до нея, Грейс последва икономата по приглушено осветения коридор.

Къщата бе стара, но добре реконструирана. Поне триетажна, значи бе голяма. Един бърз поглед към ръчния ѝ часовник ѝ Показа, че бяха минали по-малко от два часа, откак е била упоена. Достатъчно време, за да се стигне доста далеч.

Ала пейзажът през прозореца не бе провинциален. Тя видя между дърветата светлини — светлините на големия град. Квартал, реши Грейс. Изискан, богат, но квартал.

А там, където имаше къщи, имаше хора. А където имаше хора, имаше помощ.

Поведоха я по широко извито стълбище от блестящо дъбово дърво. Видя пазача на стълбищната площадка. Пистолетът му бе в кобура, ала се виждаше.

Още един коридор надолу. Антики, картини, статуетки. Имаше достатъчно набито око, за да разпознае картина от Моне на стената,

порцеланова ваза от династията Хан на поставка, керамична маска от Нигерия.

Нейният домакин, помисли тя, имаше изключителни и разностилни вкусове. Съкровищата, които видя, малки и големи, бяха от различни континенти и векове.

Колекционер, реши Грейс и я побиха тръпки. Сега той имаше нея и се надяваше да я размени срещу Трите Звезди на Митра.

С абсурдна според нея при тези обстоятелства официалност икономът се приближи към високите двойни врати, отвори ги и с безукорен лек поклон оповести: — Госпожица Грейс Фонтейн.

Грейс не виждаше друга възможност, освен да влезе през отворената врата в огромна трапезария с фрески по тавана и три ослепителни полилея. Огледа дългата махагонова маса, весело горящите старинни свещници, разположени на равни интервали по нея, и насочи погледа си към мъжа, който се изправи с очарователна усмивка. Двата ѝ свята — на реалността и на страха — се смесиха.

— Грегър...

— Грейс. — Елегантен, облечен със смокинг и с проблясащи диаманти, той се приближи към нея и взе безжизнената ѝ длан. — Колко се радвам да ви видя. — Хвана я под ръка и я потупа приятелски по пръстите. — Предполагам, че не сте вечеряли.

Сет знаеше къде е Грейс. Нямаше никакви съмнения, ала трябваше да подтисне първото си яростно желание да се втурне към елегантното имение във Вашингтон и с голи ръце да го направи на парчета.

Така можеше да я убие.

Бе сигурен, че посланик Грегър Де Вейн е убивал и преди.

Обаждането, което прекъсна сцената с Грейс, бе потвърждение за още една жена, имала някога връзка с посланика, красива германска антроположка, намерена мъртва в дома си в Берлин след явно нескопосан грабеж.

Убитата бе имала изявен интерес към митризма. В продължение на шест месеца предишната година била в интимна връзка с Де Вейн. А след това умряла и не се намерило нищо от записките ѝ по изследванията на Трите Звезди на Митра.

Той знаеше, че Де Вейн е виновен, както знаеше, че Де Вейн е отвлякъл Грейс. Но не можеше да го докаже и нямаше убедителни причини, за да склони който и да било съдия да издаде нареждане за обиск в дома на един чуждестранен посланик.

Отново стоеше в хола на Грейс. Отново гледаше портрета ѝ и си я представяше мъртва. Ала този път не мислеше като полицаи.

Мик Маршал се приближи към него и Сет се обърна.

— Тук няма да намерим нищо, което да сочи към него. След дванадесет часа диамантите ще бъдат предадени в музея. Той ще я използва, за да не позволи това да стане. Мик погледна към портрета.

— Какво ви трябва?

— Не. Никакви полицаи.

— Лейтенант... Сет, ако сте прав и той я е отвлякъл, няма да можете да я измъкнете сам. Ще ви трябва някой, който да преговаря за откупа.

— Няма време. И двамата го знаем. — Очите му сега не бяха безизразни и студени, не бяха очи на полицаи. Бяха пълни с бурни чувства и страсти. — Де Вейн ще я убие. — Сърцето му бе обвито в лед, но биеше горещо в гърдите. — Тя е умна. Ще изиграе каквато трябва игра, за да остане жива, ала ако направи грешен ход, той ще я убие. Не ми трябва психологически профил, за да разбере какво става в главата му. Де Вейн е социопат с мания за божественост и с фикс идея. Той иска тези диаманти и онова, което вярва, че символизира. В момента иска Грейс, но ако се окаже, че тя не служи на неговите цели, ще свърши като другите. Това няма да се случи, Мик. — Бръкна в джоба си, извади полицейската си значка и я даде на Мик. Този път нямаше да се движи по процедурата, нямаше да си позволи да спазва правилата. — Вземи я и ми я пази. Може да си я поискам обратно.

— Ще ви трябва помощ — настоя Мик. — Ще ви трябват хора.

— Никакви полицаи — повтори Сет и насила пхна значката в ръката му. — Не и този път.

— Не можете да отидете сам. Това е самоубийство, в професионален и личен смисъл.

Сет хвърли един последен поглед към портрета.

— Няма да бъда сам.

Нямаше да трепери, обеща си Грейс. Нямаше да му покаже колко е изплашена. Небрежно отметна косите от рамото си.

— Винаги ли си осигурявате компания за вечеря, като отвличате хората от домовете им и ги упоявате, посланик?

— Трябва да извините непохватността. — Той любезно ѝ подаде стола. — Беше необходимо да се бърза. Надявам се, че не страдате от неприятни усещания.

— Не, освен от голямо раздразнение. — Тя седна и плъзна поглед към чинията с мариновани гъби, която един мълчалив слуга постави пред нея. Гъбите болезнено ѝ напомниха за шумното готвене у Кейд. — И от липса на апетит.

— О, трябва поне да опитате храната. — Де Вейн се настани на масата и взе вилицата си, златна и тежка, някога докосвала устните на император. — Положих големи старания да осигуря любимите ви блюда. — Усмивката му продължаваше да е радушна, ала погледът му стана студен. — Мразя пилеенето.

— След като сте положили такива усилия... — Грейс се насили да хапне една хапка, като заповяда на ръката си да не трепери, а на стомаха си — да не се бунтува.

— Надявам се, че стаята ви е удобна. Трябваше доста бързо да я приготвя. В гардероба и в шкафа ще намерите дрехи. Ако искате още нещо, трябва само да кажете.

— Предпочитам прозорци без решетки и врати без ключалки.

— Временни мерки, обещавам ви. След като се почувствате тук у дома си... — Ръката му покри нейната и жестоко я стисна, когато тя се опита да се отдръпне. — А аз наистина много искам тук да се почувствате у дома си и тогава такива мерки няма да са необходими.

Грейс не трепна, въпреки че костите на ръката ѝ изпукаха. Когато спря да се дърпа, той престана да я стиска, погали пръстите ѝ и се отдръпна.

— И колко време смятате да ме държите тук?

Де Вейн се усмихна, взе чашата ѝ и ѝ я подаде.

— Вечно. Ние с вас, Грейс, сме предопределени от съдбата споделим вечността.

Под масата ръката ѝ затрепери и се изпоти.

— Това е доста време. — Понечи да остави виното, без докосва, но улови тежкия му поглед и отпи. — Поласкана съм, ала съм

объркана.

— Безсмислено е да се преструвате, че не разбирате. Вие сте държала Звездата в ръката си. Избегнахте смъртта и дойдохте при мен. Виждам съм лицето ви в сънищата си.

— Да. — Тя почувства как кръвта се оттича бавно от вените ѝ. Погледна в очите му и си спомни своите кошмари, сянката в гората. Очите, които я гледаха. — И аз съм ви виждала в моите сънища.

— Вие ще ми донесете Звездите, Грейс, и силата. Сега разбирам защо не успях. Всяка стъпка беше просто поредната по пътя, който ни събра. Заедно ние ще притежаваме Звездите. А аз ще притежавам вас. Не се безпокойте — добави той, като я видя, че трепна. — Вие ще дойдете при мен по своя воля. Ала търпението ми има граници. Красотата е моята слабост — продължи и плъзна пръст по голото ѝ рамо, заигра се лениво със сребърната гривна. — А най-голямата ми радост е съвършенството. Вие, скъпа моя, ги притежавате и двете. Разберете, ако търпението ми се изчерпа, няма да имате избор. Моят персонал е добре обучен.

Прониза я леден страх, но гласът ѝ бе твърд и изпълнен с отвращение:

— И ще бъдат слепи и глухи, ако ме изнасилите?

— Не обичам тази дума по време на вечеря. — Де Вейн нацупено сви рамене и направи знак да поднесат следващото блюдо. — Жена с вашия апетит много скоро ще огладнее. А жена с вашата интелигентност без съмнение ще види предимствата на едно дружеско партньорство.

— Това, което искате, не е секс, Грегър. — Грейс не можеше да погледне към крехката розова съомга в чинията си. — Вие искате покорство. Не ме бива да бъда покорна.

— Погрешно ме разбирате. — Той с удоволствие започна да яде рибата. — Аз имам намерение да ви направя богиня, която не е подвластна на никого. Никой смъртен няма да се изправи между нас. — Отново се усмихна. — Във всеки случай, не лейтенант Бюкенън. Този човек започва да ми досажда. Рови се в делата ми, където не му е работа да се рови. Виждам съм го... — Гласът му спадна до шепот и в него се долавяше страх. — През нощта. В сънищата си. Той се връща. Винаги се връща. Колкото и пъти да го убивам. — После погледът му

се проясни и Де Вейн отпи от виното с цвят на разтопено злато. — Сега размътва старите неща и търси нови.

Тя усещаше тревожните удари на сърцето си в слепоочията, в китките, в шията.

— Той много скоро ще започне да ме търси.

— Възможно е. Ще се оправя с него, когато и ако му дойде времето. Можеше да бъде тази вечер, ако не си беше тръгнал толкова неочаквано. О, обмислил съм какво точно да бъде направено с лейтенанта. Ала предпочитам да почакам, докато имам Звездите. Възможно е... — Де Вейн замислено взе салфетката и попи устните си. — Може и да го пощадя, след като взема това, което ми принадлежи. Ако вие го пожелаете. Мога да бъда великодушен... При определени обстоятелства.

Сърцето ѝ вече бе заседнало в гърлото.

— Ако направя това, което искате, ще го оставите на мира?

— Възможно е. Ще го обсъдим. Но се боя, че този човек от пръв поглед ми стана антипатичен. И още съм ви сърдит, скъпа Грейс, задето отхвърлихте поканата ми заради един толкова обикновен мъж.

Тя не се поколеба, не можеше да си го позволи, макар че бе замаяна от страх за Сет. Насили се да се усмихне мило:

— Грегър, трябва да ми простите за това. Аз бях толкова... Съкрушена, когато не настояхте. Една жена, в края на краищата, обича по-решително ухажване.

— Аз не ухажвам. Аз вземам.

— Очевидно. — Грейс се нацупи. — Беше ужасно от ваша страна да постъпите така зле с мен и да ме изплашите почти до смърт. Може и да не ви го простя.

— Внимавайте колко надълбоко приемате играта. — Гласът му сега прозвуча предупредително и, помисли тя, заинтригувано. — Аз не съм зелен.

— Не сте. — Грейс плъзна ръка по бузата му и се изправи. — Ала зрелостта има толкова много предимства. — Коленете ѝ бяха омекнали, но тя тръгна из стаята, като внимателно се оглеждаше за прозорци, изходи. Пътица за спасение. — Имате толкова красив дом. Толкова много съкровища. — Наклони глава с надеждата, че предизвикателството си струва риска. — Наистина обичам вещи... Но ви предупреждавам, Грегър, няма да бъда красивата играчка на някой

мъж. — Бавно се приближи към него, плъзна пръст по шията си, между гърдите си, и коприната прошумоля. — А когато ме притиснат в ъгъла, аз драскам... — Прелъстително се опря на масата и се наведе към него. — Искаш ли ме? — измърка и видя как очите му потъмняха. Плъзна ръка към ножа до чинията. — Искаш да ме докосваш? Да ме имаш? — Пръстите ѝ се затвориха около дръжката на ножа и здраво я стиснаха. — Не и за сто живота! — заяви Грейс и замахна.

Беше бърза и беше отчаяна. Ала той бе пристъпил напред, за да я привлече към себе си, и ножът се заби в рамото му, вместо в сърцето. Де Вейн извика от изненада и гняв. Тя се извъртя, сграбчи един от тежките столове и го стовари върху прозореца. Стъклото се разби с трясък, но когато скочи към прозореца, две силни ръце я хванаха изотзад.

Грейс се бореше ожесточено и задъхано. Тънката ѝ копринена рокля се раздра. После замръзна, когато ножът, с който бе замахнала, се оказа опрян в гърлото ѝ. Не се и опита да се бори с ръцете, които я държаха, докато Де Вейн приближи лице към нея.

— Бих могъл да те убия заради това. Но би било твърде малко и твърде бързо. Щях да те направя равна на себе си. Щях да споделя това с теб. Сега просто ще взема от теб каквото си поискам. Докато ми омръзнеш.

— Ти никога няма да стигнеш до Звездите — заяви тя убедено. — И никога няма да стигнеш до Сет.

— Ще получа точно каквото искам. И ти ще ми помогнеш.

Грейс тръсна глава и трепна, когато ножът я одраска.

— Няма да направя нищо, за да ти помогна.

— О, ще ми помогнеш. Ако не направиш точно каквото ти казвам, ще вдигна телефона. Достатъчна е една моя дума, и Бейли Джеймс и Емджей О'Лиъри тази нощ ще умрат. Само една моя дума. — Видя как в очите ѝ се появи див страх, безпомощният ужас, който го нямаше, когато ставаше дума за собствения ѝ живот. — Има хора, които само чакат тази дума. Ако я кажа, тази нощ в дома на Кейд Парис ще има голяма страшна експлозия. И друга по-малка в една квартална кръчма, точно преди да затвори. И за десерт трета експлозия ще разбие къщата на единствения си обитател, някой си лейтенант Бюкенън. Тяхната съдба е в твоите ръце, Грейс. И изборът е твой.

Искаше ѝ се да му каже, че това е блъф, но когато се вгледа в очите му, разбра, че не би се поколебал да изпълни заканите си. Напротив, той копнееше да го стори. Техният живот не означаваше нищо за него. И означаваше всичко за нея.

— Какво искаш да направя?

Когато телефонът иззвъня, Бейли се бореше с паниката. Изгледа го, сякаш бе змия, събудена от сън. С една безмълвна молитва вдигна слушалката.

— Ало?

— Бейли?

— Грейс? — Тя се извъртя и кокалчетата на ръката ѝ побеляха. Сет поклати глава и предупредително вдигна ръка. — Добре ли си?

— За момента да. Слушай много внимателно, Бейли, животът ми зависи от това. Разбираш ли?

— Не. Да. — Трябваше да бави, знаеше, че ѝ бе поръчано да бави. — Грейс, толкова се изплаших за теб. Какво стана? Къде си?

— Сега не мога да ти обясня. Трябва да бъдеш спокойна, Бейли. Трябва да бъдеш силна. Винаги си била най-спокойната от нас. Както когато вземахме онзи изпит по история в колежа и аз толкова се бях стреснала от професор Грийнбалм, а ти беше толкова спокойна. Сега трябва да си спокойна, Бейли, и трябва да изпълняваш моите указания.

— Добре. Ще се опитам. — Бейли погледна безпомощно към Сет, а той ѝ направи знак да проточи разговора. — Само ми кажи, че нищо ти няма.

— Още не. Ала той ще ме нарани. Ще ме убие, Бейли, ако не направиш каквото ти кажа. Дай му това, което иска. Знам, че е прекалено много. Той иска диамантите. Трябва да отидеш да му ги дадеш. Не можеш да вземеш Кейд. Не можеш да извикаш полицията...

Проточвай разговора, помни си Бейли. Карай Грейс да продължава да говори.

— Не искаш да се обадя на Сет?

— Не. Той няма значение. Той е просто един полицай. Знаеш, че няма значение. Трябва да изчакаш точно до един и половина, после трябва да излезеш от къщата. Иди в „Салвини“. Трябва да отидеш в „Салвини“. Не забърквай Емджей, винаги сме я оставяли извън такива неща. Разбра ли?

Бейли кимна, без да откъсва очи от Сет.

— Да, разбрах.

— Щом стигнеш в „Салвини“, сложи диамантите в куфарче. Чакай там. Ще ти се обадя със следващите указания. Нищо лошо няма да ти се случи. Помниш ли как след загасването на лампите обичаше да се измъкваш от общежитието и да отиваш сама да се разхождаш с колата си? Представи си го като нещо такова. Точно по този начин, Бейли, и нищо няма да ти се случи. Ако не го сториш, той ще вземе от мен всичко. Разбираш ли?

— Да. Грейс...

— Обичам те — успя да каже Грейс, преди телефонът да замлъкне.

— Нищо — произнесе напрегнато Кейд, вгледан в контролната апаратура. — Задръстил е ефира. Сигналът е по целия диапазон. Не можахме да го локализираме.

— Тя иска да отида в „Салвини“ — обади се тихо Бейли.

— Никъде няма да ходиш — прекъсна я Кейд, но Бейли сложи ръка на рамото му и погледна към Емджей.

— Не, Грейс това го говореше сериозно. Разбра ли?

— Да. — Емджей притисна пръсти към очите си, опитвайки се да мисли през ужаса. — Тя се опитваше да ни каже каквото можеше. Бейли и Грейс никога не са ме изключвали от нищо, значи е искала сега да отида с Бейли. Тя иска да се махнем оттук, ала като за пред него говори за диамантите. Бейли никога не е излизала след изгасването на лампите.

— Грейс ви даваше сигнали — заключи Джек. — Опитваше се да ви внуши каквото можеше.

— Знаела е, че ще разберем. Той сигурно ѝ е казал, че нещо ще се случи с нас, ако не му помага. — Бейли хвана ръката на Емджей. — Тя искаше да се обадим на Сет. Затова каза, че ти нямаш значение за нея, защото ние знаем, че не е така.

Сет прокара ръка през косата си — рядко излишно движение. Нямахме друг изход, освен да се довери на техните инстинкти. И на чувството за самосъхранение на Грейс.

— Добре. Тя иска аз да знам какво става и иска вие да не сте в къщата.

— Да. Искане да се махнем оттук, мисли, че ще бъде по-безопасно в „Салвини“.

— Ще бъде по-безопасно в участъка — заяви Сет. — И точно там ще отидете и двете.

— Не. — Гласът на Бейли остана спокоен. — Грейс иска да сме в „Салвини“. Много ясно го каза.

Сет се вгледа в нея и претегли възможностите си. Можеше да ги прибере в участъка по закона за защита на свидетелите. Това бе логичната стъпка. Или можеше да играе по правилата на играта. Това бе риск. Но бе рискът, който пасваше.

— Тогава в „Салвини“. Ала детектив Маршъл ще уреди охрана. Няма да мърдате, преди да ви се каже.

Емджей се наежи:

— Очакваш просто да седим и да чакаме, докато Грейс е в опасност?

— Точно това ще направите — отвърна Сет студено. — Тя рискува живота си, за да бъдете вие в безопасност. Няма да я разочаровам.

— Той е прав, Емджей — намеси се Джек и вдигна вежди, когато тя му изръмжа. — Можеш да фучиш колкото искаш. Ала си в малцинство. Вие с Бейли ще изпълнявате нарежданията.

Сет с известна изненада забеляза, че Емджей затвори уста и кимна отсечено.

— Каква беше тази история с изпита по история, Бейли?

Бейли рязко пое дъх.

— Първото име на професор Грийнбалм беше Грегъри.

— Грегъри. — Грегър. — Достатъчно близко. — Сет погледна към двамата мъже, от които имаше нужда. — Нямаме много време.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грейс много се съмняваше, че ще преживее тази нощ. Имаше толкова много неща, които не бе свършила. Не бе показала на Бейли и Емджей Париж, както отдавна се гласяха. Никога нямаше да види как върбата, която бе посадила край дома си в планината, ще порасне и ще се надвеси грациозно над миниатюрното ѝ езерце. Никога не бе имала дете.

Бе толкова нечестно и толкова се страхуваше. Бе едва на двадесет и шест години и щеше да умре.

Бе видяла присъдата си в очите на Де Вейн. И знаеше, че той има намерение да убие и хората, които тя обича. Не би се задоволил, докато не изтрие живота на всички, които се бяха докоснали до това, което според болния му мозък бе негово.

Единственото, което я крепеше сега, бе надеждата, че Бейли я бе разбрала.

— Ще ти покажа какво можеше да имаш. — Де Вейн, с превързано рамо и нов смокинг, я поведе през една скрита врата и надолу, по добре осветени каменни стълби, излъскани като абанос. Бе взел обезболяващо и от него злите му очи бяха станали безжизнени.

Това бяха очите, които я гледаха в нейните кошмари. И докато се спускаха по блестящите черни стъпала, Грейс усети как в нея се надига някакъв дълбок спомен.

Тогава бяха на светлината на факли, помисли тя замаяно. Вървяха все по-надолу и по-надолу, факлите светеха като Звездите, проблясващи в златната си кутия върху белия камък. А смъртта чакаше.

Тежкото дишане на мъжа до нея. Де Вейн? Или някой друг? Горещ, таен звук, от който кръвта ѝ изстиваше. Една стая, помисли Грейс, докато се мъчеше да задържи изплъзващата се верига на спомените. Тайна стая в бяло и златно. И тя цяла вечност бе заключена в нея.

Спря на последния завой, не толкова от страх, колкото от изненада. Не тук, помисли трескаво, някъде другаде. Не тя, но част от нея. Не той, ала някой като него.

Пръстите на Де Вейн се впиха в рамото ѝ, но Грейс почти не почувства болката. Сет — мъжът с очите на Сет, облечен като воин, покрит с прах и бойни рани. Бе дошъл за нея и за Звездите.

И бе умрял заради това.

— Не. — Стълбите се завъртяха пред очите ѝ и тя се вкопчи в студената стена, за да не падне. — Не отново. Не този път.

— Няма голям избор. — Де Вейн я бутна напред, повлече я по оставащите стълби. Спря пред дебела врата и нетърпеливо направи знак на пазача да се отдръпне. Без да спира да стиска болезнено рамото на Грейс, измъкна тежък ключ и го пъхна в древната ключалка, която, кой знае защо, ѝ напомни за заешката дупка на Алиса. — Искам да видиш какво можеше да бъде твое. И какво щях да споделя с теб.

Бутна я грубо и тя залитна вътре и премигна потресено.

Не, не заешка дупка. Това бе пещерата на Али Баба. Планини от злато и реки от скъпоценни камъни. Картини, явно излезли изпод четките на велики майстори, накачени по стените. Статуи и скулптури, някои малки като пъдпъдъчи яйца, други извисяващи се до тавана.

Във всеки възможен ъгъл бяха натрупани кожи и коприна, перлени огърлици, дърворезби и корони. От невидими високоговорители се носеше свършено изпълнявана пиеса от Моцарт.

Това изобщо не бе пещерата от приказките, помисли Грейс. Това бе скривалището на един алчен и разглезен човек. Тук той можеше да крие от света това, което притежава, да го държи само за себе си и да му се наслаждава.

Колко от тези играчки бяха откраднати? И заради колко от тях бе убивал?

Тя нямаше да умре тук, обеща си Грейс. Нито пък Сет. Ако наистина историята се примесваше с настоящето, тя нямаше да ѝ позволи да се повтори. Щеше да се бие с всички оръжия, с които разполагаше.

— Голяма колекция имаш, Грегър, ала не е добре подредена. — Първото оръжие бе леко презрение, примесено с присмех. — Дори най-скъпоценните неща губят, когато са натрупани в такъв безпорядък едно върху друго.

— Това е мое. Всичкото. Дело на цял един живот. Тук. — Точно като разглезено момче той грабна една златна чаша и я вдигна пред очите ѝ. — Кралица Гуинивийър е пила от нея, преди да изневери на Артур. Би трябвало да ѝ отреже главата заради това.

Грейс завъртя чашата в ръце и не усети нищо. Бе празна, помисли тя, в нея нямаше не само вино, а и магия.

— И тук. — Пъхна в лицето ѝ красиви диамантени обици. — Друга кралица, Мария Антоанета, ги е носила, докато народът е замислял смъртта ѝ. Можеше ти да ги носиш.

— Докато ти замисляше моята смърт. — Грейс се намръщи театрално, махна с ръка и се обърна. — Не, благодаря.

— Имам стрелата, с която е ловувала богиня Диана. Огледалото на Юнона.

Сърцето ѝ ехтеше като арфа, но тя само се изсмя:

— Наистина ли вярваш в това?

— Те са мои! — Вбесен от реакцията ѝ, Де Вейн си проправи път през колекцията и сложи ръка върху студения мраморен пиедестал, който бе изградил. — Скоро ще имам Звездите. Те ще бъдат върхът на моята колекция. Ще ги поставя тук, със собствените си ръце. И ще имам всичко.

— Те няма да ти помогнат. Те няма да те променят. — Грейс не знаеше откъде идват думите, нито познанието зад тях, ала видя как очите му светнаха изненадано. — Твоята съдба е вече определена. Те никога няма да бъдат твои. Не е писано, не и този път. Те са предназначени за светлината и за доброто. И ти никога няма да ги видиш тук, в тъмнината.

Сърцето му се сви. В думите ѝ, в очите ѝ имаше сила, а тя трябваше да бъде усмирена и изплашена. Това го стъписваше.

— По изгрев слънце те ще бъдат тук. Ще ти ги покажа. — Задъха се и се приближи до нея. — И ще имам теб. Ще те държа колкото пожелаея. Ще правя с теб каквото пожелаея.

Ръката, която се допря до бузата ѝ, бе студена като змия, но Грейс не трепна.

— Ти никога няма да имаш Звездите и никога няма да имаш мен. Дори да ни държиш в ръцете си, няма да ни имаш. Това беше вярно преди и е само още по-вярно сега. И то ще те разяжда, ден след ден, докато от теб не остане нищо, освен лудост.

Удари я, толкова силно, че я запрати към стената и ѝ се зави свят от болка.

— Тази нощ твоите приятелки ще умрат. — Усмихна ѝ се, сякаш обсъждаха някакъв дребен въпрос от взаимен интерес. — Ти вече ги изпрати в забвение. Ще те оставя да живееш дълго с тази мисъл. — Хвана я за ръката, отвори вратата и я изблъска от стаята.

— Сигурно има камери за наблюдение — разсъждаваше на глас Сет, докато се подготвяха да изкатерят стената от задната част на имението на Де Вейн. — Сигурно има пазачи, които обикалят.

— Значи ще внимаваме. — Джек опита острието на ножа и го пъкна в ботуша си, после провери пистолета, който бе затъкнал в колана си. — И няма да вдигаме шум.

— Движим се заедно, докато стигнем до къщата — преповтори Кейд плана. — Аз намирам алармата и я изключвам.

— Ако това не стане, задействаме всичко друго. Може да извадим късмет в объркването. Аз ще докарам полицията. Ако нещата не тръгнат на добре, може да се наложи да се оправяме с нещо много повече от арест за кражба с взлом.

Джек изрази мнението си кратко, ала съдържателно. — Да вървим да я измъкнем. — Той бързо се усмихна на Сет и стана. — Леле, надявам се да няма кучета. Мразя да има кучета.

Приземиха се върху меката трева от другата страна. Бе възможно присъствието им от този момент да бе засечено. Това бе риск, който бяха готови да поемат. Плъзнаха се като сенки през звездната нощ, през тъмната между дърветата.

Преди бе дошъл да търси Звездите и жената сам и може би тази самонадеяност бе причината за поражението му. Слисан от тази мисъл, от внезапно проблесналото видение, Сет се отърси от това чувство.

Виждаше къщата между дърветата, виждаше светлините в прозорците. В коя стая бе тя? Много ли бе изплашена? Дали бе ранена? Дали той я бе докоснал?

Сет се озъби злобно и си заповяда да не мисли за това. Трябваше да се съсредоточи само върху мисълта как да влезе вътре и да я намери. За пръв път от години усещаше тежестта на оръжието си. Знаеше, че има намерение да го използва.

Изобщо не мислеше за правилата, за кариерата си, за живота, който съзнателно бе изградил, стъпка по стъпка.

Видя минаващия пазач, само на метър от края на горичката. Когато Джек го потупа по рамото и му даде сигнал, Сет срещна погледа му и кимна.

Секунда по-късно Джек се хвърли изотзад върху гърба на мъжа, с бързо завъртане блъсна главата му в ствола на един дъб и после издърпа отпуснатото тяло в храстите.

— Един по-малко — прошепна и прибра току-що придобитото си оръжие.

— Сигурно редовно проверяват — измърмори Кейд. — Не знаем колко скоро ще установят, че няма връзка с него.

— Да вървим. — Сет посочи на Джек да върви на север, Кейд на юг. Те приведени се втурнаха към блестящите светлини.

Пазачът, който изпрати Грейс до стаята ѝ, не говореше. Поне сто и двадесет килограма мускули, пресметна тя. Но забеляза как очите му опипват тялото ѝ, взират се в разкъсаната коприна, която откриваше кожата ѝ.

Грейс знаеше как да използва външния си вид като оръжие. Вдигна лице към него и го погледна безпомощно.

— Толкова съм уплашена. Толкова сама. — Рискува и го докосна по рамото. — Няма да ме нараниш, нали? Моля те, не ме наранявай. Ще направя всичко, което поискаш. — Той не каза нищо, ала когато тя бавно и предизвикателно облиза устни с върха на езика си, погледът му бе прикован към лицето ѝ. — Всичко — повтори Грейс. Гласът ѝ бе дрезгав, интимен. — Ти си толкова силен, толкова... Стабилен. — Пазачът дали изобщо говореше английски? Какво значение имаше, посланието бе достатъчно ясно. Пред вратата на своя затвор тя се обърна, хвърли му един зноен поглед и въздъхна дълбоко. — Не ме оставяй сама. Толкова ме е страх да съм сама. Имам нужда от някой... — Осмели се, вдигна ръка и потърка с пръст устните му. — Той няма нужда да знае — прошепна. — Никой няма нужда да знае. Това е наша тайна.

Макар да ѝ се повдигаше от погнуса, хвана ръката му и я сложи върху гърдите си. От стискането на пръстите му цялата изстина, но се насили да се усмихне подканващо. Той наведе глава и се нахвърли върху устните ѝ.

Не мисли за това, заповяда си Грейс, докато ръцете му я обхождаха. Това не си ти. Той не докосва теб.

— Вътре. — Надяваше се да е приел потръпването ѝ като страст. — Влез вътре с мен. Ще бъдем сами.

Мъжът отвори вратата, впил гладен поглед в лицето ѝ, в тялото ѝ. Тук щеше или да спечели, помисли Грейс, или да изгуби всичко. В момента, в който заключи вратата зад гърба си, пазачът я сграбчи. Тя се засмя закачливо:

— О, сега няма какъде да бързаме, хубавецо. — Отметна назад косите си и се изплъзна извън досега му. — Няма нужда да припираме такова хубаво приятелство. Искам да се подготвя за теб. — Той продължаваше да не казва нищо, ала очите му се присвиха подозрително и нетърпеливо. Все още усмихната, Грейс посегна към тежкия пулверизатор от кристал на бюрото. Женско оръжие, помисли студено, докато леко пръскаше кожата си, въздуха наоколо. — Предпочитам да използвам всички сетива. — Стисна конвулсивно пулверизатора и се люшна към него.

Вдигна рязко шишенцето и пръсна парфюм право в похотливите му очи. Мъжът ахна потресено и инстинктивно посегна към тях. Тя с всички сили заби кристала в лицето му и коляното си в слабините му.

Той се олюля, но не падна. Лицето му бе обляно в кръв, а под него кожата бе станала пепелява. Мъжът се мъчеше да измъкне пистолета си и Грейс трескаво го изрита, като отново се прицели ниско. Този път той падна на колене, ала ръцете му все още шареха за пистолета.

Хлипайки, тя грабна една табуретка, тапицирана в бяло и златно, блъсна я във вече кървящото му лице, а после я вдигна, замахна и я стовари върху главата му. Опита се да разкопчае кобура на пистолета, но всичко падаше от потните ѝ длани. Когато успя да го хване в двете си треперещи ръце, готова да направи каквото и да трябва, видя, че пазачът бе в безсъзнание.

От нея се изтръгна див смях.

— Сигурно просто не съм такова момиче. — Прекалено уплашена, за да е предпазлива, измъкна връзката с ключовете и започна да ги пъха един след друг в ключалката, докато тя превъртя. И се втурна по коридора като сърна, подплашена от вълци.

До стълбите се раздвижи една сянка и Грейс с тих стон вдигна пистолета.

— Това е вторият път, когато насочваш оръжие към мен. При звука на гласа на Сет погледът ѝ се замъгли. Тя се ощипа силно по бедрото, за да го проясни.

— Ти... Ти дойде.

Той излезе от сянката. Не бе с ризница, помисли Грейс замаяно, бе целият в черно — ризата, панталоните, обувките. И носеше не меч, а пистолет.

Това не беше спомен. Беше реалност.

Роклята ѝ бе разкъсана и окървавена. Лицето и бе изподраскано, очите ѝ като стъклени от шока. И когато я видя такава, Сет помисли, че това не е било достатъчно. Изобщо не е било достатъчно.

Сега всичко е наред. — Едва сдържа желанието си да се втурне към нея, да я притисне към себе си. Тя изглеждаше така, сякаш от едно докосване би могла да се разпадне. — Ще те изведем оттук. Никой няма да те нарани.

— Той ще ги убие. — Грейс с усилие пое въздух. — Ще ги убие, каквото и да направя аз. Той е ненормален. Те не са в безопасност от него. Никой не е в безопасност от него, Той те уби преди — довърши шепнешком. — Пак ще се опита.

Сет хвана ръката ѝ да я успокои и внимателно издърпа пистолета от пръстите ѝ.

— Къде е той, Грейс?

— Има една стая, минава се през тайна врата в библиотеката, после надолу по стълбите. Също както преди... Преди няколко живота. Помниш ли? — Притисна ръка към главата си, като се мятеше между образите. — Там е, с играчките си, с всичките си лъскави играчки. Намушках го с един нож от сервиз.

— Добро момиче. — Колко от кръвта бе нейна? Сет не виждаше други рани, освен драскотините по лицето и по раменете ѝ. — Хайде сега, ела с мен.

Поведе я надолу по стълбите. Там бе пазачът, когото бе видяла и преди. Само че сега той не стоеше прав. Тя извърна очи и го заобиколи. Вече бе по-спокойна. Миналото не винаги се връщаше към себе си. Грейс знаеше, че хората могат да го променят.

— Там, третата врата отляво. — Трепна, когато улови някакво движение, ала това бе Джек, който се отлепи от една врата.

— Чисто е — каза той на Сет.

— Изведи я. — Сет я предаде в ръцете му и очите му казваха всичко. Грижи се за нея. Доверявам ти се.

Джек я придърпа към себе си, за да остане ръката му с оръжието свободна.

— Всичко е наред, сладурче.

— Не. — Грейс поклати глава. — Той ще ги убие. Има експлозивни, такива работи, и в къщата, и в кръчмата. Трябва да го спрете. Тайната врата... Ще ви я покажа. — Отскубна се от Джек и се запрепъва като пияна към библиотеката. — Тук. — Завъртя една розетка в дърворезбата на облегалката на един фотьойл. — Гледах го. — Плотът на библиотеката плавно се отмести.

— Джек, изведи я. Обади се в полицията. Аз ще се оправя с него. Тя се носеше някъде под повърхността на гъста, топла вода.

— Ще трябва да го убие — промълви немощно, когато Сет изчезна в отвора. — Този път не може да се провали.

— Той знае какво трябва да направи.

— Да, Сет винаги знае. — Стаята се завъртя бясно. — Извинявай, Джек — успя да прошепне, преди и тя да се завърти с нея.

Не бе заключил вратата, забеляза Сет. Самонадеяно копеле. Толкова бе сигурен, че никой няма да се осмели да пристъпи прага на обетованата му земя.

С вдигнато оръжие той отвори тежката врата и премигна от яркия блясък на златото. Влезе вътре и насочи погледа си към мъжа, който седеше на подобния на трон стол в средата на стаята.

— Всичко свърши, Де Вейн.

Де Вейн не бе изненадан. Очакваше го.

— Много рискуваш. — Усмивката му бе студена като на змия, очите му луди като на душевноболен. — Идвал си и преди. Помниш, нали? Сънувал си го, нали? Преди беше дошъл да откраднеш от мен Звездите и жената. Тогава носеше меч, тежък и без украса.

Нещо смъртно и бързо прелетя през ума на Сет. Каменен замък, буреносно небе, стая, пълна с огромни богатства. Любима жена. На един олтар триъгълник, изтръгнат от ръцете на бога, украсен с диаманти, сини като звезди.

— Аз те убих. — Де Вейн се засмя тихо. — Оставих тялото ти на гарваните.

— Онова беше тогава. — Сет пристъпи напред. — А това е сега. Де Вейн се усмихна по-широко.

— Аз не съм от този свят. — Вдигна ръката си и пистолета, който държеше в нея.

Прогърмяха два изстрела, толкова скоро един след друг, че прозвучаха като един. Стаята се разтърси, отекна, успокои се и отново засия. Сет бавно пристъпи напред и погледна към мъжа, който лежеше по очи върху планина от злато.

— Сега наистина не си — прошепна той. — Сега не си от този свят.

Грейс чу изстрелите. За един неизразим миг всичко в нея спря. Сърце, съзнание, дъх, кръв. После се раздвижи отново, една приливна вълна от чувства, която я накара да скочи от пейката, където я бе настанил Джек.

И знаеше, защото го чувстваше, защото сърцето ѝ още можеше да бие, че не Сет се бе срещнал с куршума. Ако той бе умрял, тя щеше да разбере. Някаква част от сърцето ѝ щеше да се отчупи от цялото и да се разбие.

И въпреки това Грейс чакаше, приковала очи към къщата, защото трябваше да види.

Звездите отгоре се движеха, луната проблясваше между дърветата. Някъде надалеч се разнесе викът на нощна птица, изпълнен с надежда и радост.

И после Сет излезе от къщата. Цял. Тя преглътна сълзите, които я задушаваха и пареха в очите ѝ. Трябваше да го види ясно — мъжа, когото бе приела, че обича и не може да има.

Той се приближи към нея. Очите му бяха тъмни и студени, походката му сигурна.

Вече се бе овладял, помисли Грейс. Вече бе скрил всичко, от което трябваше да се освободи, в едно ъгълче на съзнанието си, откъдето то не можеше да пречи на бъдещите му действия.

Тя обви здраво ръце около себе си. Никога нямаше да разбере, че този жест, това обръщане към самата нея, а не към него, го спря да не посегне към нея.

И Сет стоеше, стоеше на една ръка разстояние и гледаше към жената, която бе приел, че обича, и бе отхвърлил. Грейс беше бледа и сега я виждаше как потреперва. Но не би казал, че бе крехка и безпомощна. Дори в момента, когато между тях проблясваше смъртта, тя не беше крехка. Гласът ѝ бе силен и уверен.

— Свърши ли всичко?

— Да, свърши.

— Той щеше да ги убие.

— Това също свърши. — Желанието му да я докосне, да я прегърне бе неудържимо. Чувстваше, че коленете отказват да го държат. Ала Грейс се отвърна и се загледа в тъмнината.

— Трябва да ги видя. Бейли и Емджей.

— Знам.

— Трябва да дам показания.

Господи. Самообладанието го напусна достатъчно за дълго, за да му позволи да притисне пръсти към горящите си очи.

— Това може да почака.

— Защо? Искам всичко да свърши. Искам да го оставя зад гърба си. — Тя отново се овладя и бавно се обърна. И когато го погледна, ръцете му бяха отпуснати и очите му бистри. — Искам да оставя всичко това зад гърба си.

Бе съвсем ясно какво има предвид, помисли Сет. И част от всичко това бе той.

— Грейс, ти си ранена и си в шок. Линейката ще дойде всеки момент.

— Не ми трябва линейка.

— Не ми казвай какво ти трябва, по дяволите. — В него се надигна гняв, забуча в главата му като ято побеснели оси. — Казах, че проклетите показания могат да почакат. Ти трепериш. Седни, за Бога.

Когато посегна да я хване за ръката, тя отскочи назад.

— Не ме докосвай. Просто... Недей. — Ако я докоснеше, тя можеше да се срине. Ако се сринеше, щеше да заплаче. А докато плачеше, щеше да се моли.

Думите ѝ бяха като нож, забит в сърцето му, отчаяните ѝ тъмносини очи като удар в лицето му. Сет усети, че ръцете му треперят, затова ги пхна в джобовете и отстъпи крачка назад.

— Добре. Седни. Моля те.

Бе ли си помислил, че не е крехка? Грейс изглеждаше така, сякаш би се разпаднала, ако я духнеш. Беше пребледняла като платно, очите ѝ бяха огромни, лицето ѝ изподраскано и обляно в кръв.

И нямаше нищо, което би могъл да направи. Нищо, което би му позволила да направи.

Чу далечния вой на сирените и стъпките зад себе си. Кейд се приближи с мрачно лице и наметна на раменете ѝ едно одеяло, което бе взел от къщата.

Сет видя как тя се обърна към него, как тялото ѝ сякаш омекна в прегръдките му, чу приглушеното ѝ хлипане в рамото му.

— Отведи я оттук. — Пръстите му горяха от желание да я погалят по главата, да вземат нещо със себе си. — Отведи я, по дяволите.

Обърна се и тръгна към къщата, за да направи това, което трябваше да се направи.

Когато Грейс излезе в градината, птиците пееха утринната си песен. Гората бе притихнала и зелена. И безопасна. Тя бе имала нужда да дойде тук, в своето провинциално скривалище. Да дойде сама. Да бъде сама.

Бейли и Емджей я бяха разбрали. След няколко дни, помисли Грейс, щеше да слезе в града, да им позвъни, да види дали биха искали да дойдат, да доведат Джек и Кейд. Скоро щеше да има нуждата да ги види. Но още не можеше да понесе да се върне. Още не.

И досега чуваше изстрелите, които я разтърсиха, когато Джек я изведе. Бе разбрала, че не Сет, а Де Вейн бе посрещнал куршума. Просто бе разбрала.

След тази нощ не бе виждала Сет. Лесно успяваше да го избягва в последвалата суматоха. Отговори на всички въпроси, които ѝ зададе местната полиция, даде показания пред представители на държавните служби. Издържа, докато всичко приключи, после тихо помоли Кейд и Джек да я заведат в „Салвини“ при Бейли и Емджей. И при Трите Звезди.

Сега, докато вървеше по разцъфналите тераси, всичко това отново преминаваше през ума ѝ. И през сърцето ѝ. Те трите в полутъмната и полупразна стая, тя с разкъсана и окървавена рокля.

Всяка от тях бе взела по една точка от триъгълника, бе почувствала песента на силата, бе видяла проблясването на невъзможната светлина. И бе разбрала, че всичко е изпълнено.

— Сякаш сме го правили и преди — промълви Бейли. — Ала тогава не беше достатъчно. Беше загубено, ние също.

— Сега е достатъчно. — Емджей вдигна поглед и срещна очите им. — Като един завършен цикъл. Една верига с изковани брънки. Това е лудост, но е вярно.

— Този път не в храма, а в музея. — Когато оставиха Звездите, по лицето на Грейс се изписаха и съжаление, и облекчение. — Изпълнено обещание и, предполагам, изпълнено предопределение. — Обърна се към тях двете и ги прегърна. Още един триъгълник. — Винаги съм ви обичала, и двете, имала съм нужда и от двете. Можем ли да отидем някъде, ние трите? — Сълзите започнаха да се леят. — Искам да поговорим.

Каза им всичко, изля сърцето и душата си, болката и ужаса, докато се чувства празна. И сигурно, защото това бяха те, малко излекувана.

Сега щеше да се лекува сама.

Можеше да го стори тук, тя знаеше. Затвори очи и просто въздъхна. После, понеже това винаги я успокояваше, остави градинарската кошница и започна да се занимава с цветята.

Чу приближаващата се кола и се намръщи. Съседите ѝ бяха малко, доста надалеч и рядко я безпокояха. Не искаше друга компания освен цветята си, затова се изправи с намерението любезно, ала твърдо да отпрати посетителя.

Когато видя, че колата бе на Сет, сърцето ѝ прескочи. Мълчаливо го гледаше как спря наред ливадата, излезе и се запъти към нея.

Тя самата изглеждаше като излязла от мъглива легенда, помисли Сет. С развени коси, с разлюляна от вятъра дълга пола, сред море от цветя. Нервите му се опънаха.

А когато видя драскотината на бузата ѝ, сърцето му се сви.

— Отдалечил си се много от дома си, Сет — отбеляза Грейс безизразно, когато той спря на две крачки от нея.

— Ти си жена, която трудно може да се открие, Грейс.

— Така предпочитам. Не искам компания тук.

— Очевидно. — И за да си даде време да се овладее и защото бе любопитен, огледа земята, кацналата на хълма 'къща, загадъчните сенки на гората. — Красиво място.

— Да.

— Усамотено. — Очите му се върнаха към нейните толкова бързо, толкова настойчиво, че тя едва не подскочи. — Спокойно. Заслужила си известно спокойствие.

— Затова съм тук. — Грейс вдигна вежди. — А ти защо си тук?

— Трябваше да поговоря с теб. Грейс...

— Смятах да ти се обадя, когато се върна — прекъсна го тя бързо. — Онази нощ не говорихме много. Предполагам, че съм била по-разстроена, отколкото осъзнавах. Дори не ти благодарих.

Това бе по-лошо, помисли Сет, този студен, любезен тон бе по-лош от изкрещяното проклятие.

— Няма за какво да ми благодариш.

— Ти спаси живота ми и, предполагам, живота на хората, които обичам. Знам, че си нарушил правилата, дори закона, за да ме намериш и да ме измъкнеш от него. Благодарна съм ти.

Дланите му се изпотиха. Грейс го караше да го види отново, да го почувства отново. Цялата ярост, целия ужас.

— Бих направил всичко, за да те измъкна от него.

— Да, мисля, че го знам. — Тя трябваше да погледне настрани. Прекалено много я болеше да гледа в очите му. Бе си обещала, бе се заклела пред себе си, че няма да позволи отново да бъде наранена. — И се чудя дали някой от нас имаше избор за нещата, които се случиха през онзи кратък и наситен период от време. Или — добави с лека усмивка, — ако искаш да вярваш, за това, което се е случило през вековете. Надявам се, че не си... Че кариерата ти не е пострадала заради това, което направи за мен.

Очите му потъмняха и станаха безизразни.

— Нямам проблеми с работата си.

— Радвам се. — Той трябваше да си тръгне, помисли Грейс. Трябваше да си тръгне веднага, преди да се бе сринала. — Смятам да напиша писмо до началниците ти. Освен това може би знаеш, че имам един чичо в Сената. Не бих се изненадала, ако, когато димът се разсее, получиш повишение.

Гърлото му се бе свило и не можеше да се прокашля.

— Погледни ме, по дяволите. — Когато очите и се насочиха към него, Сет сви ръце в юмруци, за да не посегне да я докосне. — Мислиш ли, че това има значение?

— Да, мисля. Има значение, Сет, за мен определено има значение. Но в момента съм решила да си почина няколко дни, така че ако ме извиниш, бих искала да се заема с цветята, преди да е станало горещо.

— Мислиш ли, че нещата приключват дотук?

Тя се наведе, взе ножиците и отрязва оклюмалите цветове. Увяхваха толкова бързо, помисли си. А от това сърцето я болеше.

— Мисля, че ти вече ги приключи.

— Не се отвърщай от мен. — Той я хвана за ръката и я дръпна към себе си. В него се надигаше паника. — Не можеш просто да се отвърнеш. Аз не мога... — Замълча и вдигна ръка към белега на бузата ѝ. — О, Господи, Грейс, той те е наранил.

— Това не е нищо. — Тя бързо отстъпи назад и едва не трепна, когато ръката му тежко падна. — Белезите минават. А него го няма. Ти се погрижи за това. Него го няма и всичко свърши. Трите Звезди са където им е мястото и всичко се върна на мястото си. Всичко е както трябва да бъде.

— Всичко ли? — Сет не се приближи към нея, не може ще да понесе да види как Грейс отново се отдръпва. — Аз те нараних и ти не искаш да ми простиш.

— Не съвсем — съгласи се тя, като се мъчеше да поддържа лек тон. — Ала това, че ми спаси живота, много помага да...

— Престани — прекъсна я той с тих и задавен глас. — Просто престани. — Объркано се завъртя и закрачи, като едва не стъпка засадените цветя. Не бе предполагал, че може да страда така — лед в стомаха, огън в мозъка. Заговоря, вгледан в гората, в прохладните зелени сенки: — Знаеш ли какво ми беше, когато разбрах, че те е хванал? Като го знаех? Като чух гласа ти по телефона, страха в гласа ти...

— Не искам да мисля за това. Не искам да мисля за нищо от това.

— Аз не мога да правя нищо друго, освен да мисля за това. И да те виждам, всеки път, когато затворя очи. Да те виждам как стоиш в онзи коридор, по роклята ти кръв, по лицето ти белези. И да не знам

какво е направил с теб. И да си спомням... Почти да си спомням един друг път, когато не съм можел да го спра.

— Всичко свърши — каза Грейс отново, защото коленете ѝ започваха да омекват. — Забрави го.

— Ти можеше да се справиш и без мен — продължи Сет. — Ти се справи с един пазач, два пъти по-голям от теб. Можеше да се измъкнеш и без моята помощ. Можеше изобщо да нямаш нужда от мен. И аз осъзнах, че това беше част от проблема ми. Аз вярвах, бях сигурен, че имам нужда от теб много повече, отколкото ти би могла да имаш нужда от мен. Страхувах се от това. Беше глупаво да се страхувам от това — каза той и отново се изкачи по стълбите. — След като разбереш истинския страх, страха да знаеш, че за един миг можеш да загубиш най-важното нещо в твоя живот, нищо друго не може да те засегне. — Привлече я към себе си, прекалено отчаяно, за да обръща внимание на съпротивата ѝ. Пое задъхано въздух и зарови лице в косите ѝ. — Не ме отблъсквай, не ме отпращай.

— Няма полза от това. — Болеше я така да я прегръща, но ѝ се искаше да продължи да я прегръща, да остане просто така, да усеща топлите лъчи на слънцето върху кожата си и лицето му, притиснато в косите ѝ.

— Аз имам нужда от теб. Имам нужда от теб — повтори Сет и протегна нетърпеливите си устни към нейните.

Заля я вълна от емоции, която прескочи от единия към другия, разтърси сърцето ѝ и тя се предаде. Затвори очи и обви ръце около него. Желанието щеше да бъде достатъчно, обеща си Грейс. Щеше да направи така, че да бъде достатъчно и за двама им. В нея имаше прекалено много, което я болеше да даде, за да го отхвърли.

— Няма да те отпраят. — Погали го по гърба, успокои напрежението. — Радвам се, че си тук. Искам да си тук. — Отдръпна се и поднесе ръката му към бузата си. — Влез вътре, Сет. Ела в леглото.

Пръстите му се стегнаха около нейните. После нежно повдигнаха брадичката ѝ. Болеше го да осъзнае, че според нея това бе единственото, което той иска. Че я бе накарал да мисли така.

— Грейс, не съм дошъл тук да те заведа в леглото. Не съм дошъл тук, за да продължим оттам, докъдето сме стигнали. — Защо толкова не искаше да види това, което бе изписано в очите ѝ? Защо отказваше

да повярва в това, което бе толкова очевидно истинско, което толкова щедро му се предлагаше? — Дошъл съм тук да се моля. Третата Звезда е щедрост — промълви Сет почти на себе си. — Ти не ме накара да се моля. Аз не съм дошъл за секс, Грейс. Нито за благодарност.

Тя объркано поклати глава.

— Какво искаш, Сет? За какво си дошъл?

— За да ми кажеш какво искаш ти. От какво имаш нужда.

— Спокойствие. — Грейс посочи с ръка. — Имам го тук. Приятелство. Това също имам.

— Това ли е всичко? Достатъчно ли ти е?

— Цял живот ми е било достатъчно.

Той улови лицето ѝ в ръце, преди да бе успяла да отстъпи назад.

— А ако можеш да имаш повече? Какво ще искаш тогава, Грейс?

— Ако искаш това, което не можеш да имаш, то само те прави нещастен.

— Кажи ми. — Очите му оставаха приковани към нейните. — Този път ми го кажи направо. Просто ми кажи какво искаш.

— Семейство. Деца. Искам деца и мъж, който ме обича... Който иска да създаде семейство с мен. — Устните ѝ трепнаха леко, ала усмивката не достигна до очите ѝ. — Изненадан си, че съм готова да разваля фигурата си? Да прекарам няколко години от живота си, като сменям пелени?

— Не. — Сет плъзна ръце по раменете ѝ и я стисна по-здраво. Бе усетил, че ѝ се иска да се отдръпне, да избяга. — Не, не съм изненадан.

— Наистина ли? Е... — Тя размърда рамене, сякаш да се отърси от тежестта на докосването му. — Ако ще останеш, да влезем вътре. Жадна съм.

— Грейс, аз те обичам. — Той видя как усмивката се оттече от лицето ѝ, почувства как тялото ѝ замръзна.

— Какво? Какво ми каза?

— Обичам те. — Да го каже означаваше сила, осъзна Сет. Истинска сила. — Влюбих се в теб, преди да съм те видял. Влюбих се в един образ, в един спомен, в едно желание. Не съм сигурен какво е това, какво са всичките тези неща. Не знам дали е било съдба, личен избор или късмет. Но беше толкова бързо, толкова силно, толкова дълбоко, че не исках да си позволя да повярвам и не исках да си позволя да ти се доверя. И те отхвърлих, защото ти си позволяваше и

двете. Дойдох, за да ти го кажа. — Хвана ръцете ѝ. — Грейс, аз те моля отново да повярваш в нас, отново да се довериш на нас. И да се омъжиш за мен.

— Ти... — Трябваше да направи крачка назад, трябваше да притисне ръка към сърцето си. — Ти искаш да се ожениш за мен?

— Моля те днес да се върнеш с мен. Знам, че е старомодно, ала искам да се запознаеш с моето семейство.

Сърцето ѝ едва не се взриви от напрежението в гърдите.

— Искаш да се запозная със семейството ти...

— Искам те да се запознаят с жената, която обичам, с жената, с която искам да живея живота си. Живота, който чаках да започна... Чаках нея, за да започна.

— О... — Напрежението в гърдите ѝ се оттече, изля се от нея, докато сърцето ѝ заблестя в очите.

— Не плачи. — Изглежда, все пак щеше да се моли. — Грейс, моля те, недей. Не ми казвай, че много съм закъснял. — Той непохватно изтри сълзите ѝ. — Не ми казвай, че съм разрушил всичко.

— Толкова те обичам. — Тя затвори пръсти около китките му и видя как чувствата преливат в очите му. — Бях толкова нещастна, докато те чаках. Бях толкова сигурна, че съм те изгубила. Отново. По някакъв начин.

— Не, никога вече. — Сет я целуна нежно, без да пуска лицето ѝ. — Никога вече.

— Не, никога вече — прошепна Грейс в устните му.

— Кажи да — помоли я той. — Искам да те чуя да казваш да.

— Да. На всичко. — Прегърна го силно в уханната утрин, където звездите спяха зад небето. И почувства как последната брънка от веригата ляга на мястото си. — Сет...

Той затвори очи и опря буза на косите ѝ. И усмивката му разцъфна, бавно и свободно.

— Грейс...

— Ние сме там, където трябва да бъдем. Чувстваш ли го? — Пое дълбоко въздух. — Всички ние сме там, където ни е мястото. — Вдигна лице и посрещна устните му, които я очакваха. — И сега — каза тихо — всичко започва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.